

ТРЕТА ГЛАВА

ВИСШЕ НАРОДНО ВОЕННО ТРАНСПОРТНО УЧИЛИЩЕ „ТОДОР КАБЛЕШКОВ“

/1984 – 2000 г./

НА ДОБЪР ПЪТ, ВНВТУ „ТОДОР КАБЛЕШКОВ“

В навечерието на празника на славянската писменост, на българската просвета и култура, личният състав на най-старото учебно заведение за подготовка на кадри за родния железопътен транспорт, преживява вълнуващо и дългоочаквано събитие.

С Указ на Държавния съвет на Народна република България и Постановление на Министерския съвет, Полувисшият железопътен институт „Тодор Каблешков“ е преобразуван във Висше народно военно транспортно училище.

На организираното тържество присъстват: Кирил Зарев, генерал-полковник Велко Палин, Васил Цанов – министър на транспорта, Александър Фол – министър на народната просвета, Николай Добрев – секретар на ЦК на ДКМС, генерал-лейтенант Митю Кисъв – началник на ВМТ, генерал-лейтенант Никола Недялков – началник на ВА „Г. С. Раковски“, генерал-лейтенант Любчо Тошков – началник на Софийския военен гарнизон, генерали, генерални директори от системата на Министерството на транспорта, офицери, преподаватели, представители на обществеността, ученици от техникума по жп транспорт „Никола Корчев“ и др.

22 май 1984 г. Официалните лица присъстващи на тържеството

Министър Васил Цанов огласява Указ № 1562 на Държавния съвет и обявява Висшето народно военно транспортно училище за открито. */Държавен вестник, бр. 46, 1984 г./*

В словото си той отбелязва, че тази нова организационна форма за подготовка на кадри за железопътния транспорт е в духа на новите изисквания за образователната политика на държавата.

Началникът на ВНВТУ „Тодор Каблешков“ генерал-майор Григор Жотев отговаря на приветствията, проследява накратко 62-годишната история на учебното заведение и очертава новите задачи, които стоят пред личния състав за подготовка на бъдещите специалисти за българския железопътен транспорт.

След като гостите разглеждат учебно-материалната база на училището, генерал-полковник Велко Палин, завеждащ отдел „Социална и национална сигурност“ заявява:

„...Днешният ден ще остане паметен за Висшето народно военно транспортно училище „Тодор Каблешков“, защото става негов рожден ден. Сътрудниците на нашият отдел и лично аз се радваме заедно с Вас, че се реализира голямата идея, която ще има не само стопанско и стратегическо значение, да се подготвят кадри за транспорта, но и защото с това ще бъдат решени по-успешно редица чисто военни задачи. Кадрите с висше образование, обучавани и възпитавани тук, ще бъдат с по-добра нагласа, ще могат да ръководят по-добре транспорта в интерес на бойните действия. Заедно с това те ще притежават по-висока квалификация, ще бъдат по-правилно възпитани, ще имат по-голяма готовност да се жертват в името на родината. Пожелавам на най-новото висше народно военно училище бързо да се стабилизира и да завоюва престиж сред висшите военни и цивилни учебни заведения, да има високо квалифицирани професорско-преподавателски кадри, които да издигнат на висота транспортната наука. Да се открият нови учебни корпуси с нови кабинети, лаборатории и класни стаи и реални условия за всестранно развитие на личността на курсантите.

За нас е важно кадрите, които ще се обучават тук, да бъдат в постоянна готовност да защитят родината, да могат бързо, когато се наложи да преминат на военновременни релси. Няма да разкрия тайна, като кажа, че главната заслуга за раждането на новото висше военно-транспортно училище се пада на председателя на Държавния съвет Тодор Живков, който разбра големия замисъл и утвърди хубавото предложение. Осъществи се така лелеяната от всички ни мечта Войските на Министерството на транспорта да имат свое висше народно училище.

На добър път!.....“

По случай 24-ти май Държавният съвет на НР България удостоява със званието „Заслужил деятел на образованието“ генерал-майор Григор Жотев, началник на ВНВТУ „Тодор Каблешков“

О.з. полковник Симеон Илиев

Началник на отдел в Главно управление на ВМТ /1980-1986 год./

ВИСШЕ ВОЕННО ТРАНСПОРТНО УЧИЛИЩЕ „ТОДОР КАБЛЕШКОВ“

ГЕНЕРАЛ-МАЙОР ДОЦЕНТ ГРИГОР ЖОТЕВ

Заслужил деятел на образованието

Трансформирането на Института във ВНВТУ „Тодор Каблешков“ е резултат на 14-годишна целенасочена дейност на командването на учебното заведение. Основната задача на новото висше военно учебно училище е подготовката на ръководни и изпълнителски кадри с висше и полувисше образование за железопътния транспорт, офицери с транспортни специалности за действителна военна служба в министерствата на транспорта, отбраната и вътрешните работи, запасни офицери и сержанти за военновременните формирования на министерствата на транспорта и отбраната.

От учебната 1984/1985 г. обучението във ВНВТУ се провежда по нови учебни планове и програми, съобразно новия статут на училището. Пред командването стоеше сериозна задача – за два-три месеца да подготви необходимата учебна документация и създаде възможност за провеждането на учебен процес при съответните за висшето образование условия.

Със заповед № РД-08-581/10.06.1984 г. на министъра на транспорта са назначени работни комисии, в състава на които са включени хабилитирани преподаватели от ВМЕИ и ВИАС, научни работници от институтите на Министерството на транспорта, специалисти от Генералната дирекция на СО „Български държавни железници“ и преподаватели от ВНВТУ, със задачата да изготвят учебните планове за висшия курс на училището.

Работните комисии се оглавяват от:

- проф. д-р инж. Тодор Караджов от ВМЕИ - за специалност „Технология и организация на железопътния транспорт“;
- проф. д-р инж. Йордан Тотев от ВИАС - за специалност „Транспортно строителство“;
- доц. д-р инж. Иван Ненов – заместник-генерален директор на СО „БДЖ“ - за специалност „Съобщителна и осигурителна техника и системи“;
- доц. д-р инж. Данчо Данчев от ВМЕИ - за специалност „Подемно-транспортни, пътни и строителни машини“

За приемането на новата учебна документация със Заповед № РД-08-589/18.07.1984 г. на министъра на транспорта е назначен разширен състав на Академичен съвет на ВНВТУ „Тодор Каблешков“. В работата му участват представители на министерството на транспорта, СО „БДЖ“, Войските на министерството на транспорта, ИЕЖТ, висши учебни заведения, ръководството на училището, ръководителите на катедри и други научни работници.

Първото заседание на Академичния съвет се провежда на 24 юли 1984 г., на което председатели на работните комисии докладват учебните планове за висшия курс и след задълбочено обсъждане се приемат.

За блок А /полувисш курс/ обемът на учебния материал от първата година осигурява задължителната общоинженерна подготовка, която в известна степен се доближава до тази на висшия курс. Това дава възможност да се получи по-низша инженерна квалификация, като същевременно се запазва равнището на специалната подготовка.

За блок Б /висш курс/ - получените знания през първата година служат като основа, за довършване инженерната подготовка през втората и третата година на обучение, в обем позволяващ да се добие квалификацията „инженер“. Възниква въпросът, каква е квалификацията на обучаемите в полувисшия курс? В някои западни страни съществува понятието „недипломиран инженер“. В нашата страна това не е регламентирано законово и се приема наименованието „инженер-оператор в транспорта“.

Командването на училището предлага да се приеме нова нормативна уредба. Постановление № 23/1984 г. на Министерския съвет е допълнено с нов текст за придобиване на квалификация за обучението в блок А /полувисш курс/. Същата година излиза и Постановление № 59/30.10 1984 г. в което е отразено: *„Завършилите полувисшия курс на ВНВТУ „Тодор Каблешков“ придобиват квалификация „инженер-оператор в транспорта“.* Новата квалификация на завършилите блок А на ВНВТУ „Тодор Каблешков“ е още едно завоевание в железопътното образование, с което се затвърждава неговото приоритетно място в системата на професионалното образование в България.

При изготвянето на новите учебни програми, дисциплината „Висша математика“ се оказва малък препъни камък, което налага програмата да се изработи в консултация с известните математици: проф. Тотев от ВИАС, проф. Манолов от ВМЕИ, доц. Периклиев от висшето военно строително училище, Минчо Цолов - началник катедра във ВНВТУ и майор инж. Кирил Георгиев от учебния отдел. С тяхна помощ е разработен успешен модел, в който се постига уеднаквяване на обучението през първата година за двете нива на образование /блок А и блок Б/.

Цялата учебна документация, включваща учебни планове и програми след съгласуване с МНО и СВО на министерството на народната просвета, влиза в сила от 1 септември 1984 г.

Новият статут на училището като висше военно учебно заведение налага и разглеждане на въпроса за неговата административна и военна подчиненост. В закона за висшето образование, чл. 2 и чл. 6 е записано, че висшите учебни заведения се ръководят от ресорните министерства, като Министерството на народната просвета организира и ръководи образованието като надведомствен държавно-обществен орган. Това изключва възможността, ВНВТУ да бъде в структурата на Войските на министерството на транспорта. Това несъответствие е решено със Заповед № РД-08-274/05.06.1985 г. на министъра на транспорта, където е посочено: *„За цялостната дейност на ВНВТУ, съгласно чл. 6 от Закона за висшето образование, началникът на училището отговаря и се отчита пред министъра на транспорта“.*

През 1987 година ВНВТУ „Тодор Каблешков“ е избрано за асоцииран член на Министерството на транспорта, а неговият началник-член на Колегиума на ведомството/Постановление № 17/24.03.1987 г. на Министерския съвет/.

От изключителна важност за ВНВТУ „Тодор Каблешков“ се явява, трансформация в структурите на преподавателските звена с основна цел стабилизация на съществуващите и създаване на нови катедри, по подобие на висшите технически учебни заведения в

страната. За целта е изготвена съвместна Заповед № РД-09-1169/04.12.1984 г. на министрите на транспорта и народната просвета, с която катедра „Технология и организация на железопътния транспорт“ се прехвърля от ВМЕИ във ВНВТУ, заедно с целия преподавателски състав; отрасловата научно-изследователска лаборатория /ОНИЛ/ по експлоатация на железопътния транспорт, с целия си персонал се зачислява към ВНВТУ и проблемната научно-изследователската лаборатория /ПНИЛ/ по комплексна механизация и организация на товарно-разтоварните процеси, контейнери и пакетни превози, заедно със своите специалисти и материална част се зачислява към ВНВТУ.

Така с една от основните катедри в училището /с двама професори и двама доценти/ и двете научно-изследователски лаборатории /ОНИЛ и ПНИЛ/ се създава научно-изследователски сектор във ВНВТУ. В останалите катедри по съвместителство се назначават хабилиитирани ръководители /на катедри/ и хонорувани хабилиитирани преподаватели.

През 1988 година въпросът се решава нормативно с Постановление № 7/02.03.1988 г. на Министерския съвет, в което е записано: *„Учебната заетост и лекторските възнаграждения на хабилиитираните и нехабилиитираните редовни и хонорувани преподаватели във ВНВТУ „Тодор Каблешков“ се определя по нормативите за висше образование, независимо от това в коя форма на обучение се реализира“.*

Както всички ВУЗ, така и ВНВТУ „Т. Каблешков“ трябва да има свой правилник, който да отразява съществуващия статут. За целта се назначава комисия за изготвяне проект за нов правилник с председател полковник Кръстю Савов - заместник-началник на училището и офицерите от учебния отдел: полковник Печо Дечев, майор инж. Кирил Георгиев и капитан инж. Тодор Лъжански.

За основа при изработването му служи Правилникът на висшите военни училища към МНО. Заедно с общите постановки се отчитат и специфичните особености на ВНВТУ, като военно учебно заведение към гражданско ведомство, и че подготвя офицери по железопътните специалности за Въоръжените сили и специалисти за Българските държавни железници, които имат ангажименти във военно време.

Походен марш във ВНВТУ „Тодор Каблешков“

Новата учебна 1984/1985 г. във ВНВТУ „Тодор Каблешков“ започва с утвърдени нови учебни планове и програми, нова организационна структура и нов устройствен правилник.

Създаден е Академичен съвет на ВНВТУ „Тодор Каблешков“ /Заповед № РД-08-350/18.07.1985 г. на министъра на транспорта/. В състава му са включени: командването на училището; ръководителите на катедри; хабилиитирани преподаватели от сродни ВУЗ и хабилиитирани научни работници от научните институти към Министерството на транспорта. Академичният съвет взема решения по основни въпроси, свързани с учебната, възпитателната и научно-изследователската дейност в училището, провежда избори за определяне на научните звания – „асистент“, „научен работник“ и „преподавател“. Тези функции му се вменяват до създаване на научно-учебни съвети /НУС/ по различните научни направления.

През 1989 година във ВНВТУ „Тодор Каблешков“ са създадени два научно-учебни съвета: НУС № 1 – „Техника и технология в транспорта“ и НУС № 2 – „Общотехнически науки“.

През 1990 година НУС № 1 е преименуван в НУС „Технология, експлоатация и системи за управление на транспорта“, през 1992 г. вече е „Техника и технологии в транспорта“ и през 1994 г. е „Железопътна и подемно-транспортна техника“. Последното реструктуриране на НУС № 1 се извършва през 1995 г. с наименование „Техника, технология и управление на транспорта“, като в него са включени катедрите „Локомотиви“, „Вагони“, „Технология и организация на железопътния транспорт“, „Електрообзавеждане на железопътната техника“, „Подемно-транспортни, строителни машини и системи“, „Икономика и счетоводство в транспорта“, „Машинни елементи“, „Технология на машиностроителното производство и химия“, „Хуманитарни науки и чужди езици“ и „Общовойска и тактико-специална подготовка“.

НУС № 2 през 1994 година е реструктуриран в НУС „Технология, автоматика и управление на железопътния транспорт“, а през 1995 г. наименованието му е „Осигурителна техника и строителство в транспорта“. В него са включени катедрите: „Електротехника и физика“, „Съобщителна и осигурителна техника и системи“, „Строителни конструкции“, „Механика“, „Математика и информатика“ и „Транспортно строителство“.

През 1994 година се създава трети Научен съвет № 3 „Транспортно строителство“. Той обаче функционира само една година и е закрит.

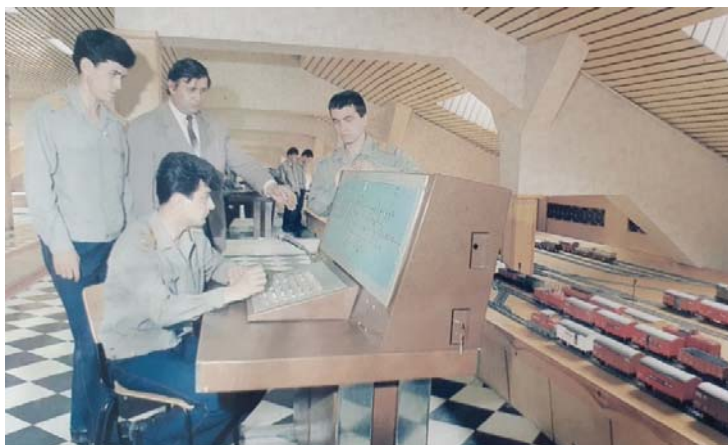
Тясно място в организирането и провеждането на учебния процес във ВНВТУ, се оказва недостатъчната база за лабораторни изследвания. Това налага някои лабораторни упражнения с обучаемите да се провеждат извън ВНВТУ, в лабораториите на ВМЕИ и ВИАС.

Командването на училището своевременно отчита, че за да се развива ВНВТУ като ВУЗ е необходимо, да разполага със собствена съвременна учебно-материална база, която да обхваща всички изучавани дисциплини.

През първата учебна година 1984/1985 г. във ВНВТУ „Тодор Каблешков“ се построяват със собствени сили и средства и влизат в експлоатация: Учебен комплекс „Компютър“ с лекционна и клубна зала, две компютърни зали и зала за научно-изследователска работа; Лабораторен комплекс по металознание с 4 лаборатории по „Металография“, „Рентгенография“, „Механични изпитания“ и „Електротермия“; Лабораторен комплекс по „Физика“ с 2 лаборатории и Нови лаборатории по „Земна механика и фундиране“, „Строителни материали“ – 2 бр. и „Химия“ – 2 бр.

През 1988 година се изграждат лаборатории по „Съпротивление на материалите“ и „Механика на флуидите“, през 1989 г. - още 9 кабинети-лаборатории: „Управление на локомотивите“; „Изпитание и диагностика на подвижния железопътен състав“; „Автомобилна подготовка“; „Основи на осигурителната техника“; „Автоматизирано регулиране движението на влаковете“ /АРДВ/; „Цифрови комуникационни системи“; „Микрокомпютърни системи“; „Уплътнителна техника“ и „Електрообзавеждане на ПТПСМ“.

Периодът между 1985 и 1989 г. се явява нов връх в дългогодишната история на училището по отношение на изграждането и осъвременяването на учебно-материалната база. В помощ на учебно-възпитателния процес влизат 16 нови лаборатории, два лабораторни комплекса с още 6 лаборатории и учебен комплекс „Компютър“.

Учебен комплекс по „Експлоатация на железопътния транспорт“

Във всяка следваща учебна година броят на класните отделения в училището значително нараства. Това налага през 1985 г. част от блока за почивка № 3, да се преустрои в класни стаи, кабинети и лаборатории.

През 1985 година районът на ВНВТУ е разширен. Получени се нови терени, граничещи със стария район. Съставен е нов генерален застроителен план, даващ възможност за осъществяване на ново строителство. На следващата 1986 година е готова сградата на ново курсантско общежитие №1, а три години по-късно - общежитие № 2.

След приключване на първата учебна година /1984-1985/ по искане на министъра на транспорта на 29 август 1985 г. му е предоставен подробен доклад за цялостната дейност, извършена във ВНВТУ. Отчетено е, че се извършва добър подбор на обучаемите, които преминават във висшия курс на обучение.

Балът за продължаване обучението във висшия курс се изчислява като сбор от средния успех и успеха по математика от дипломата за средно образование; средния успех и успеха по висша математика от първата година и удвоената оценка от конкурсния изпит по висша математика.

Право да кандидатстват във висшия курс придобиват 309 курсанти от общо 619 , като първият випуск – висш курс на ВНВТУ „Тодор Каблешков“ са формира по следните специалности:

- „Технология и организация на железопътния транспорт“ – 40 обучаеми; общ бал максимален 31,04, минимален 25,41;
- „Железопътна техника“ - 40 обучаеми; общ бал максимален 33,83, минимален 26,75;
- „Подемно-транспортни, пътни и строителни машини“ - 20 обучаеми; общ бал максимален 35,45, минимален 28,68;
- „Транспортно строителство“ - 20 обучаеми; общ бал максимален 35,84, минимален 27,04;
- „Съобщителна и осигурителна техника и системи“ - 20 обучаеми; общ бал максимален 35,77, минимален 32,29.

Показател за равнището на курсантите от висшият курс, са и постигнатите резултати през 1986 година на Републиканската студентска олимпиада по дисциплината „Съпротивление на материалите“. Отборът на ВНВТУ „Тодор Каблешков“ заема първо място сред висшите военни училища и 4-то сред 16-те ВУЗ от страната.

През учебната 1985/1986 година започва прием за задочно обучение в училището и в трите форми: висш курс, полувисш курс и курс за „инженер-оператори“.

След тригодишно практическо прилагане на новия модел на учебното заведение на 30 юни 1987 г., Колегиумът на Министерството на транспорта анализира постигнатите резултати.

Със средният успех от първите три випуска във висшия курс е много добър /над 4,50/, а отпадналите поради слаб успех са в границите на 4,5 – 4,9 %.

Членовете на Колегиума на Министерството на транспорта единодушно стигат до извода, че новият модел на училището е успешен и трябва да се развива в крак с напредването на технологиите в железопътния транспорт.

Опитът на ВУЗ от нов тип, какъвто е ВНВТУ, става популярен и извън границите на страната. От 30 ноември до 3 декември 1988 г. в Московския институт за инженери по транспорта /МИИТ/ се провежда научна конференция с международно участие. Доклад на тема: „ВНВТУ „Тодор Каблешков“ – висше военно учебно заведение от нов тип“ представя началникът на училището генерал-майор Григор Жотев. Голяма част от участниците проявяват интерес към новия модел и предлагат установяване на взаимодействие. Още през същата година ВНВТУ сключва договори за сътрудничество с Московският институт за инженери по транспорта /МИИТ/ и Институтът по транспорт и съобщения „Фридрих Лист“ гр. Дрезден, ГДР

На следващата 1989 година такива договори са сключват и с Военния факултет по транспорт и съобщения в гр. Жилина, Чехословакия и Железопътния институт в гр. Пхениян, КНДР.

През 1989 година се навършват 100 години от създаването на военната железопътна школа към 8-ма железопътна рота – която на практика е *първата организирана форма за подготовка на железопътни кадри*. Тъй като ВНВТУ „Тодор Каблешков“ се явява наследник и продължител на железопътното обучение, определено е за домакин на тържеството „100 години железопътно образование в България“.

На 23 март 1989 година министърът на транспорта утвърждава създаването на инициативен комитет и мероприятия за честване „Сто години железопътно образование в България“. Цялата 1989 година е обявена като юбилейна за ВНВТУ „Т. Каблешков“ и всички училища, школи и курсове, подготвящи кадри за железопътния транспорт.

Приложението на новия модел на практика повишава силно интереса към учебното заведение за учебната 1989/1990 г. - за 900 места кандидатстват 1620 човека.

Със Заповед № 063/20.09.1989 г. на Министъра на транспорта, началникът на ВНВТУ „Тодор Каблешков“ генерал-майор доцент Григор Жотев е преведен на служба в Главно управление на Войските на министерството на транспорта на длъжност заместник-началник на ВМТ по ВУЗ и специална подготовка.

Ето част от разказа на о.з. Асен Йосифов за този период:

„...След като дойде в Командването на ВМТ потърси контакт с мен, покани ме на разговор и каза: „...Двамата работим в духовната сфера и надявам се, имаме общи разбирания и потребности, свързани с историята на Войските и ВВТУ „Тодор Каблешков“...“ От многобройните ни разговори през периода 1988 – 1990 г. добих впечатлението, че генерала е умен, смел и упорит в битките срещу несправедливости и в същото време е сърдечен, позитивен и земен човек. Слънчева, ярка личност с будна гражданска позиция, която умее да цени важните неща в живота и да им се радва. Имаше съвест, която не пере и можеше да погледне открито всекиго в очите...

„... Живея в хармония със себе си и това е най-важното – казва генерал Григор Жотев и продължава – Аз съм земен човек като всички други, с всичките си хубави и не до там хубави черти. Няма как да угодя на всички, ако казвам на всеки това, което иска да чуе, а не това, което аз мисля...“

Ярка личност! Връщайки се назад в годините, той е горд със себе си, доволен е, защото не е направил компромис с принципите си, не е предал близък човек...Понякога си позволяваше да отрони: „...Най-много ме огорчава неразбирането...“ Многократно се беше сблъсквал с него. Обяснимо е: той стърчеше над еднаквостта като отвесна канара, която не задържа сняг....“

С друга Заповед № 046/04.08.1989 г. на Министъра на народната отбрана за началник на ВНВТУ „Т. Каблешков“ е назначен полковник доц. д-р инж. Георги Стефанов Генчев.

Заклучителните тържества по случай 100-годишния юбилей на образователното дело в жп транспорт се провеждат през месец октомври 1989 г. При голям интерес преминава организираната юбилейна научна конференция.

Участници в научната конференцията

Основен доклад „100 години железопътно образование в България“ изнася генерал-майор доцент Григор Жотев. С научни доклади и научни съобщения участват и представители на висши транспортни учебни заведения от Москва, Санкт Петербург и Челябинск - Русия; Дрезден - ГДР; Жилина - Чехословакия; Пхенян - КНДР. Поднесени са приветствия от Министерствата на транспорта, отбраната и народната просвета. Самодейни състави от училището изнасят богата концертна програма. Гостите на юбилея присъстват на полагаането на военна клетва от младите курсанти от 67-ми випуск. Разгледана е учебно-материалната база и музея на училището. Осъществени са редица професионални творчески разговори с командири, преподаватели и обучаеми.

*Тържествено събрание посветено на 100 години железопътно образование
в България -1989 г.*

И през 1990 година продължава работата по разширяване на учебно-материалната и битова база. Изграден е нов учебен кабинет „Системи на вагоните“. На следващата 1991 г. са открити нови лаборатории „Електрически машини и преобразователи“ и „Изпитване на двигатели с вътрешно горене“.

През месец март 1992 година е извършена смяна в командването на училището. Поради навършване на пределна възраст полковник доц. д-р инж. Георги Генчев преминава в запаса и за началник е назначен полковник доцент д-р инж. Стефан Иванов Бъчваров.

През 1992 година в училището са построени: модерен спортен комплекс за тенис на корт и големи хладилни камери за нуждите на продоволствена служба. Година по-късно е изградена нова лаборатория „Железен път“. Разрастването на учебно-материалната база продължава и през 1993 година и училището се сдобива с кабинет по „Огнева и инженерна подготовка“, лаборатория „Силова електроника и енергопреобразуване“ и две зали за общофизическа подготовка.

В периодът, в който началник на училището е полковник доцент д-р инж. Стефан Иванов Бъчваров се осъществяват промени в първоначалния модел на ВВТУ „Т. Каблешков“. Първата година от обучението, престава да бъде обща за двете нива на подготовка. Приемът на младите курсанти се осъществява отделно.

ВВТУ „Тодор Каблешков“ разширява международните си връзки и с подобни ВУЗ от редица западни страни като Франция, Германия, Белгия и др. Особен интерес към структурата на училището проявяват железопътните администрации на Германия и Франция. Отварянето към западните държави дава възможност ВВТУ да стане член на UNITE /Университети и институти за транспорт в Европа/.

През 1993 година началникът на ВВТУ „Тодор Каблешков“ полковник доцент д-р инж. Стефан Бъчваров е произведен в звание генерал-майор. Същата година се извършва промяна в ръководството на училището. Генерал-майор доцент Стефан Бъчваров е

освободен от длъжност и преминава в запаса. На негово място е назначен полковник инж. Михаил Христов Карамаринов.

Военна клетва. Строят на курсантите приема началникът на ВВТУ „Тодор Каблешков“ полковник инж. Михаил Карамаринов

В учебните планове и програми се извършват изменения и допълнения, свързани преди всичко с настъпилите промени при прехода към пазарни отношения в обществото – включват се теми по мениджмънт и маркетинг. В специалността „Технология и организация на железопътния транспорт /висш курс/ се въвежда нова специализация – „Мениджмънт в транспорта“.

Продължава да се осъвременява учебно-материалната база . Построени са нови кабинети и лаборатории: кабинет по „Геодезия“, лаборатория „Метални конструкции на ПТСМ“, лабораторен комплекс „Пътно-строителни и транспортни машини и системи“ /ПТСМС/.

През 1995 година са завършени и предоставени за нуждите на обучението, кабинети по „Електронна техника“ и „Радиокомуникации“.

Засилва се интересът на българските правителства към дейността на ВВТУ „Тодор Каблешков“. На патронните му празници през 1995 и 1996 г., то е посетено от министър-председателите на България, министри, депутати от Народното събрание, а по-късно и от президента.

13.01.1995 г. Служебният премиер на Република България Ренета Инджова на посещение във ВВТУ „Тодор Каблешков“

Министър-председателят на Република България Жан Виденов на посещение във ВВТУ „Тодор Каблешков“

През 1995 година ВВТУ „Тодор Каблешков“, като единствено висше военно учебно заведение в структурата на Министерството на транспорта е посетено и от новоназначения министър на транспорта.

1995 г. Началникът на ВВТУ полковник инж. Михаил Карамаринов посреща министъра на транспорта инж. Стамен Стаменов

След влизането в сила на Закона за отбраната и въоръжените сили и на Закона за висшето образование в Република България, започват промени и в модела на ВВТУ „Тодор Каблешков“. Разработват се нови учебни планове и програми, които са в унисон с извършващата се в страната образователна реформа.

*Президентът на България Георги Първанов на посещение във
ВТУ „Тодор Каблешков“*

С Постановление № 191/07.06.1997 г. на Министерския съвет се утвърждава нова образователна структура на училището, включваща: три факултета – Факултет по технология и управление на транспорта, Факултет по техника и комуникации в транспорта и Факултет по транспортно строителство; транспортен колеж - полувисш курс и център за повишаване на квалификацията.

Специалностите, функциониращи в училището са: „Транспортна техника и технологии“, която в колежа има три вида специализации: „Железопътна техника –

електрическа тяга“, „Железопътна техника – дизелова тяга“, „Железопътна техника – вагони“; „Подемно-транспортна и строителна техника“; „Комуникационна техника и технологии“, „Транспортно строителство“, „Технология и управление на транспорта“ и „Счетоводство и контрол“ /само за колежа/.

В училището са установени следните образователни нива:

а/ коледжанско образование- със срок на обучение 3 години и придобиване на образователно-квалификационна степен - „специалист по...“;

б/ висше образование - със срок на обучение 4,5 години за придобиване образователно-квалификационна степен - „инженер-бакалавър“;

в/ висше образование - със срок на обучение 1,5 години за придобиване образователно-квалификационна степен - „инженер-магистър“;

г/ висше образование със срок на обучение 3 години след магистърската степен за придобиване образователно-квалификационна степен - „доктор-инженер“, по съответните научни направления.

Реализацията на завършилите е във ВВТУ „Т. Каблешков“ или друг ВУЗ.

Професорско-преподавателския състав е организиран в 15 катедри: „Технология и организация на железопътния транспорт“; „Локомотиви и вагони“; „Електрообзавеждане на железопътна техника“; „Подемно-транспортни и строителни машини и системи“; „Транспортно строителство“; „Строителни конструкции“; „Технология на машинно-строителното производство и химия“; „Електротехника и физика“; „Машинни елементи“; „Механика“; „Математика и информатика“; Хуманитарни науки и чужди езици“; „Икономика и счетоводство в транспорта“ и „Общовойска и тактико-специална подготовка“.

1995 г. Военна клетва на випуск 1973 г. О.з. генерал-майор Григор Жотев в дружески разговор с министъра на транспорта инж. Стамен Стаменов

Обучаемият курсантски състав е ситуиран в курсантски батальона: три - в Транспортния колеж и един - за висшия курс.

Уеднаквяването на образователно-квалификационните степени в България с тези в европейските страни, създава възможност в училището да се обучават и чуждестранни студенти. Направено е предложение да се приемат кандидати за обучение и от съседните балкански страни.

На 25 юли 1997 година с Указ № 290 на президента на република България е извършена нова промяна в командването на ВВТУ „Т. Каблешков“. За началник на училището е назначен полковник доц. инж. Тодор Лъжански.

Характерна черта в развитието на училището е, че и при трите проведени реформи, се запазва високото образователно ниво, практическата насоченост, използването на военната форма на обучение и изградената традиция в обучението на кадрите за железопътния транспорт. Новият модел на ВВТУ „Тодор Каблешков“ напълно съответства на насоките за преустройство на висшето образование. Създадените в училището образователни структури затварят кръга в подготовката и повишаване квалификацията на средните изпълнителски и ръководни кадри за железопътния транспорт и офицери с транспортна специалност за Въоръжените сили на Република България.

Парадният вход на ВВТУ „Тодор Каблешков“

КОМАНДЕН СЪСТАВ
НА ВИШЕТО ВОЕННО ТРАНСПОРТНО УЧИЛИЩЕ
„ТОДОР КАБЛЕШКОВ“ /1984 –2000 г./

Генерал-майор доцент ГРИГОР БОРИСОВ ЖОТЕВ

Началник от 1984 г. до 1989 г.

Полковник доцент доктор инж. ГЕОРГИ СТЕФАНОВ ГЕНЧЕВ

Началник от 1989 г. до 1992 г.

Генерал-майор доцент доктор инж. СТЕФАН ИВАНОВ БЪЧВАРОВ

Началник от 1992 г. до 1993 г.

Полковник инж. ТОДОР ГРИГОРОВ СОКОЛОВ

Врид Началник -1993 г.

Полковник инж. МИХАИЛ ХРИСТОВ КАРАМАРИНОВ

Началник от 1993 г. до 1997 г.

Генерал - майор доцент доктор инж. ТОДОР ЦВЕТКОВ ЛЪЖАНСКИ

Началник от 1997 г. до 2000 г.

Полковник КРЪСТЮ ГЕОРГИЕВ САВОВ

Първи заместник-началник от 1984 г. до 1988 г.

Полковник ДЕНКО ДОЧЕВ НИКОЛОВ

Заместник началник по политическата част от 1984 г. до 1988 г.

Полковник ЦВЕТАН НИКИФОРОВ ТОДОРОВ

Първи заместник-началник от 1988 г. до 1990 г.

Полковник ДАФИН РАЧЕВ РАЙКОВ

Заместник-началник по политическата част от 1989 г. до 1990 г.

Полковник инж. ТОДОР ГРИГОРОВ СОКОЛОВ

Първи заместник-началник от 1990 г. до 1993 г.

Подполковник ИЛИАНДЪР ГОРЧЕВ ТОДОРОВ

Заместник-началник по политическата част от 1990г. до 1992 г.

Полковник инж. ДИМИТЪР ТРИФОНОВ ЖИВКОВ

Първи заместник-началник от 1994 г. до 1997 г.

Полковник инж. ИВАН ГЕОРГИЕВ ЦАНКОВ

Първи заместник-началник от 1997 г. до 2000 г.

Полковник СЛАВЧО ИВАНОВ ЛЕКОВ

Заместник-началник по учебната част от 1984 г. до 1989 г.

Полковник доцент доктор инж. БОРИСЛАВ ДИМИТРОВ БЕНЧЕВ

Заместник-началник по учебната част от 1989 г. - 1992 г. и 1994 -1995 г.

Професор доктор инж. ДИМИТЪР ПЕТРОВ ПЕТРОВ

Заместник-началник по задочно обучение и следдипломна квалификация от 1988 г.
до 1992 г.

Заместник-началник по учебната част от 1992 г. до 1993 г.

Професор доктор на техн. науки инж. ГЕОРГИ АНДРЕЕВ НЕНОВ

Заместник-началник по учебната част от 1995 г. - 1997 г.

Подполковник доцент доктор инж. ГЕОРГИ ТОДОРОВ СТАЙКОВ

Заместник-началник по научната част от 1985 г. до 1986 г.

Полковник доцент доктор инж. БОРИСЛАВ ДИМИТРОВ БЕНЧЕВ

Заместник-началник по научната част от 1988 г. до 1989 г.

Доцент доктор инж. ИВАН ХРИСТОВ НЕНОВ

Заместник-началник по научната част от 1989 г. до 1993 г.

Доцент доктор инж. РУМЕН ЙОРДАНОВ ПОПОВ

Заместник-началник по научната част от 1993 г. до 1994 г.

Доцент доктор инж. АНДОН ВАНГЕЛОВ БОЯДЖИЕВ

Заместник-началник по научната част от 1994 г. до 1995 г.

Доцент доктор инж. НЕДЕЛЧО НИКОЛАЕВ НЕДЕЛЧЕВ

Заместник-началник по научната част от 1995 г. до 1997 г.

Доцент инж. АСЕН СПАСОВ ГЕОРГИЕВ

Заместник-началник по учебната и научната работа от 1997 г. до 1999 г.

Доцент доктор ЙОРДАН ИВАНОВ ПЕТКОВ

Заместник-началник по учебната и научната работа от 1999г. до 2000 г.

Врид Ректор на ВТУ от септ. 2000 г. до ноември 2000 г.

Полковник ЦВЕТАН НИКИФОРОВ ТОДОРОВ

Заместник-началник по производствено обучение от 1984 г. до 1988 г.

Полковник инж. МИХАИЛ ХРИСТОВ КАРАМАРИНОВ

Заместник-началник по производствено обучение от 1990 г. до 1992 г.

Полковник инж. ИВАН ГЕОРГИЕВ ЦАНКОВ

Началник на щаба от 1986 г. до 1992 г.

Полковник СТЕФАН ТОДОРОВ ПЕТКОВ

Началник на щаба от 1992 г. до 1993 г.

Полковник ЛЮБОМИР ГЕОРГИЕВ ТОШКОВ

Началник на щаба от 1993 г. до 1994 г.

Полковник ОГНЯН БОРИСЛАВОВ ТОДОРОВ

Началник на щаба от 1994 г. до 1997 г.

Полковник инж. ИВАН ЗЛАТКОВ ГЪЛЪБОВ

Началник на щаба 1997 г. до 1998 г.

Подполковник инж. ЛЮБОМИР ВЕНКОВ ПАУНОВ

Началник на щаба – 1999 г.

Полковник ГЕОРГИ НИКОЛОВ СТАНОЕВ

Заместник-началник по тила от 1980 г. до 1988 г.

Полковник инж. МИХАИЛ ХРИСТОВ КАРАМАРИНОВ

Заместник-началник по тила от 1989 г. до 1990 г.

Полковник инж. СТОЙКО ВИТАНОВ ЙОВЧЕВ

Заместник-началник по тила от 1992 г. до 1994 г.

Полковник СТЕФАН БОРИСОВ ДИМИТРОВ

Заместник-началник по тила от 1990 г. до 1992 г. и от 1994 г. до 1997 г.

Майор инж. ИВАН АСЕНОВ ТОМОВ

Заместник-началник по тила -1998 г.

Подполковник инж. БОЙКО ИЛИЕВ КИЯКОВ

Заместник-началник по тила -1999 г.

Полковник ПЕЧО ИВАНОВ ДЕЧЕВ

Началник на учебния отдел 1984 г. до 1988 г.

Полковник доцент доктор СТЕФАН ИВАНОВ БЪЧВАРОВ

Началник на учебния отдел от 1988 г. до 1990 г.

Подполковник инж. НИКОЛАЙ НИКИФОРОВ НИКОЛОВ

Началник на учебния отдел от 1990 г. до 1992 г.

Доцент доктор АЛЕКСАНДЪР КОНСТАНТИНОВ ТОШЕВ

Началник на учебния отдел от 1992 г. до 1993 г.

Доцент доктор инж. ДЕТЕЛИН ЛЮБОМИРОВ ВАСИЛЕВ

Началник на учебния отдел от 1994 г. до 1995 г.

Полковник инж. МИЛЧО ПЕТКОВ МИТОВ

Началник на учебния отдел от 1995 г. до 1997 г.

Полковник инж. ЙОРДАН СЛАВЧЕВ ЙОРДАНОВ

Началник на учебния отдел от 1997 г. до 2000 г.

Полковник ГАНЧО ИЛИЕВ ГАНЧЕВ

Началник на организационно-строеви отдел от 1984 г. до 1985 г.

Подполковник инж. ИВАН ГЕОРГИЕВ ЦАНКОВ

Началник на организационно-строеви отдел от 1985 г. до 1986 г.

Полковник ЙОРДАН ХРИСТОВ ЙОРДАНОВ

Началник на организационно-строеви отдел от 1986 г. до 1988 г.

Полковник ДИНКО ПАНЧЕВ ПАНЧЕВ

Началник на организационно-строеви отдел от 1993 г. до 1997 г.

Полковник доцент доктор ГЕОРГИ МАРИНОВ КОКЕРОВ

Началник на научен отдел от 1989 г. до 1993 г.

Полковник доктор инж. РУСКО ХРИСТОВ ВЪЛКОВ

Началник на научен отдел от 1993 г. до 1997 г.

Полковник инж. МИХАИЛ ХРИСТОВ КАРАМАРИНОВ

Началник на отдел „Задочно обучение“ от 1988 г. до 1989 г.

Полковник СТЕФАН НИКОЛОВ СТАЙКОВ

Началник на отдел „Задочно обучение“ от 1989 г. до 1991 г.

Полковник СТЕФАН ТОДОРОВ ПЕТКОВ

Началник на отдел „Задочно обучение“ от 1991 г. до 1992 г.

Полковник доцент доктор СТЕФАН ИВАНОВ БЪЧВАРОВ

Началник на отдел „Задочно обучение“ 1992 г.

Полковник ГАНЧО ИЛИЕВ ГАНЧЕВ

Началник на отдел „Производствено обучение“ от 1985 г. до 1989 г.

Полковник ЛЮБОМИР ГЕОРГИЕВ ТОШКОВ

Началник на отдел „Производствено обучение“ от 1992 г. до 1993 г.

Полковник инж. НИКОЛАЙ НИКИФОРОВ НИКОЛОВ

Началник на отдел „Производствено обучение“ от 1993 г. до 1996 г.

Подполковник инж. БОЙКО ИЛИЕВ КИЯКОВ

Началник на отдел тил от 1997 г. до 2000 г.

КОМАНДИРИ НА БАТАЛЬОНИ

/Справката е направена в съответствие с книгата на генерал – майор доцент Григор Жотев „Висше военно транспортно училище „Тодор Каблешков“ 1922 – 1997 , стр. 239-245/

ПЪРВИ КУРСАНТСКИ БАТАЛЬОН

Висш курс

Подполковник ЛЮБОМИР ГЕОРГИЕВ ТОШКОВ

Командир на батальон от 1985 г. до 1988 г.

Подполковник инж. ЙОРДАН СЛАВЧЕВ ЙОРДАНОВ

Командир на батальон от 1988 г. до 1992 г.

Подполковник инж. ИВАН ЗЛАТКОВ ГЪЛЪБОВ

Командир на батальон от 1992 г. до 1995 г.

Майор инж. ИВАН АСЕНОВ ТОМОВ

Командир на батальон от 1995 г. до 1997 г.

ВТОРИ КУРСАНТСКИ БАТАЛЪОН

Полувисш курс

Полковник ВАСИЛ АНГЕЛОВ НИКОЛОВ

Командир на батальон от 1984 г. до 1990 г.

Подполковник инж. РУМЕН ЦВЕТАНОВ ГЕШЕВ

Командир на батальон от 1990 г. до 1992 г.

Подполковник ВЕСЕЛИН СТОЯНОВ БАНОВ

Командир на батальон от 1992 г. до 1994 г.

Подполковник инж. САНДО МИЛУШЕВ АЛЕКСОВ

Командир на батальон от 1994 г. до 1997 г.

Майор инж. АНТОАН ДИНКОВ ТАНЕВ

Командир на батальон от 1997 г. до 2000 г.

ТРЕТИ КУРСАНТСКИ БАТАЛЪОН

Полувисш курс

Полковник ИВАН ХРИСТОВ СТОЯНОВ

Командир на батальон от 1977 г. до 1989 г.

Полковник СТЕФАН БОРИСОВ ДИМИТРОВ

Командир на батальон от 1989 г. до 1992 г.

Полковник ДИНКО ПАНЧЕВ ПАНЧЕВ

Командир на батальон от 1989 г. до 1990 г.

Подполковник инж. КИРИЛ ГЕОРГИЕВ АНГЕЛСКИ

Командир на батальон от 1990 г. до 1991 г.

Полковник ЛЮБЕН НИКОЛОВ БАЦИЕВ

Командир на батальон от 1991 г. до 1998 г.

ЧЕТВЪРТИ КУРСАНТСКИ БАТАЛЬОН

Полувисш курс

Полковник СТЕФАН ТОДОРОВ ПЕТКОВ

Командир на батальон от 1982 г. до 1988 г.

Полковник ЛЕНИН ДИМИТРОВ ЛИНКОВ

Командир на батальон от 1988 г. до 1989 г.

Подполковник БОГДАН ДРАГОМИРОВ СИМЕОНОВ

Командир на батальон от 1990 г. до 1994 г.

Подполковник инж. СТОЯНЧО АРСЕНОВ КАМЕНОВ

Командир на батальон от 1994 г. до 1997г.

НАЧАЛНИЦИ НА МЕДИЦИНСКА СЛУЖБА

Полковник доктор НИКОЛАЙ ИЛИЕВ КЪРТЯНКОВ

Началник на медицинска служба от 1979 г. до 1990 г.

Полковник доктор ОГНЯН СТОИЛОВ КЮЛУМОВ

Началник на медицинска служба от 1990 г. до 1991 г.

Полковник доктор НИКОЛАЙ МИХАЙЛОВ ШОПОВ

Началник на медицинска служба от 1991 г. до 1997 г.

С ОПИТ И МЪДРОСТ ПО ПЪТЯ НА ЖИВОТА

ПОДПОЛКОВНИК ИНЖ. ТОДОР ВАСИЛЕВ ТОДОРОВ

Тодор Тодоров е роден на 11 септември 1951 година в град Нови Пазар, Шуменско. Израства в семейство на военнослужещ и железничар. Дядо му по бащина линия – Тодор Йотов е бил локомотивен машинист по време на Втората световна война и годините след нея. На гара Каспичан съдейства за организиране бягството на руски войник-военнопленник от превозвания от него военен ешелон.

1912 г. Тодор Петков Йотов като участник в Балканската война

Тодор Тодоров завършва реална гимназия в град Свищов, Висшето народно военно училище „Васил Левски“ – специалност „Инженерни войски“ и придобива специалност инженер по пътно строителство и мостове, Военна академия „Г. С. Раковски“, София – специалност „Педагогически – общовойскови“ и придобива специалност „Военен педагог и психолог“, Академията за социални науки - София, специалност „Икономика на народното стопанство“.

След завършване на първият висш випуск на военното училище е произведен в офицерско звание лейтенант инженер. Служи в Първа българска армия като взводен и ротен командир. През 1976 година е назначен за щатен младежки ръководител на ПЖИ „Тодор Каблешков“. В учебното заведение служи девет години и заема длъжностите – заместник-командир на Трети курсантски батальон, инструктор във възпитателния отдел в щаба на училището.

През 1985 година е преведен на служба във Командването на Войските на министерството на транспорта. В периода 1990 – 1994 г. служи и в учебно-експлоатационната бригада в Горна Оряховица /отдела за връзки с обществеността/ и Първа железопътна бригада в София /началник на служба „Артилерийско въоръжение“/.

При навършване на 20 години офицерска служба се девоенизира и преминава в резерва и запаса. В продължение на 20 години работи на различни цивилни длъжности: Заместник-управляващ на Български строителен тръст в гр. Оренбург, Русия, технически ръководител на строителен обект в София, в Изпълнителна агенция „Държавна собственост на Министерството на отбраната“ на длъжностите - експерт, началник сектор и началник отдел, в Министерство на отбраната – Главна дирекция „Държавни военни имоти“ на длъжностите - експерт, началник сектор и началник отдел.

Активно участва в работата на запасното войнство от ВМТ и ВВТУ „Тодор Каблешков“. От 2019 година е избран в ръководството на Клуба на офицерите и

#

сержантите от запаса и резерва от ВМТ и ВВТУ „Тодор Каблешков“. Съавтор е на три книги, отразяващи историята на военното железопътно дело в България и железопътното образование.

Старши лейтенант инж. Тодор Тодоров със сина си Радослав и племенника Валентин на военна клетва

Асен Йосифов: „Човек позитивен, творец, професионалист, мечтател, реалист, приятен събеседник, усмихнат и мъдър, верен приятел. Всяко от тези качества го описва по някакъв неповторим, характерен само за него начин.

И още нещо. Умее да се радва на малките неща. Обича хората с чувство за хумор. Не се приема на сериозно. Натъжава се от несправедливостите, злобата и глупостта! Колегите му го определят като възпитан човек, с благороден и човеколюбив характер, умерен в думите си, без склонност към изтъкване. Именно заради тези качества е уважаван от всички в йерархията – от тези над него, от подчинените му и от членовете на Клуба на ОСЗР.

Не е от тези мрачни хора, които са постоянно недоволни, критикуват неоснователно и всичко виждат в черни краски. Обича да се радва. Всеки повод за радост за него е щастие. Радостта е това ,което му дава смисъл в живота.

Вярва и разчита на заразното добро, на здравия разум и на силата на всеки да превъзмогне собственото си ego в името на обща кауза. Това е той – моят колега, приятел, съмишленик и съавтор о.з. инж. Тодор Тодоров...”

НА ДОБЪР ЧАС 59-ТИ ВИПУСК

„БЪЛГАРО-СЪВЕТСКА ДРУЖБА - 84“

Тържеството по случай завършване курса на обучение и производството на курсантите от 59-ти випуск започва по традиция с полагането на венци пред бюст-паметника на патрона на училището Тодор Каблешков и паметните плочи на антифашистите Петър Атларски и Слави Костадинов.

На изградената трибуна сред официалните лица са инж. Величко Величков – първи заместник-министър на транспорта, Стоил Фердов – заместник-министър на транспорта и генерален директор на СО „Български държавни железници“, инж. Кольо Кънчев – председател на Профсъюза на работниците от транспорта, генерал-лейтенант Митю Кисъов – началник на ВМТ, генерали, офицери, преподаватели, общественици и гости.

Началникът на ВНВТУ „Тодор Каблешков“, заслужилият деятел на образованието, генерал-майор доцент Григор Жотев говори за успехите на училището и на курсантите-випускници от 59-ти випуск, който завършва държавните изпити със среден успех много добър 4,83 и 30 обучаеми – отличници. Следват заповеди на министъра на транспорта, началника на ВМТ и решение на ЦК на ДКМС за награждаване на отличници.

Гордост за ВНВТУ „Тодор Каблешков“ са първенецът на випуска – младши лейтенант Йордан Гърнев от специалност „Експлоатация и ремонт на електрически локомотиви“, първенците на специалности младши лейтенантите: Пламен Иванов – „Експлоатация и ремонт на дизелови локомотиви“, Марин Костадинов – „Строеж, поддържане и възстановяване на жп линии“, Димитър Димитров – „Автоматика и телемеханика в жп транспорт“, Ангел Дерменджиев – „Експлоатация и ремонт на вагоните“ и Димо Георгиев – „Пътна и строителна жп механизация“.

След връчване на дипломите и наградите, приветствие към випускниците поднася първият заместник-министър на транспорта инж. Величко Величков. Той изразява увереност, че випускът, носещ името „Българо-съветска дружба – 1984“ ще оправдае високото име на този символ. Рапорт-обещание от името на випускниците прочита младши лейтенант Йордан Гърнев, първенец на випуска.

През есента на 1981 година, той смело прекрачва портала на Полувисшия железопътен институт „Тодор Каблешков“. Тук го води голямата му любов към машините, която се заражда в него още в първите години на обучение в Механотехникума.

Чувствайки, че това е неговото призвание и бъдеще, младият курсант тръгва без страх, уверено да изучава благородната железничарска професия на локомотивен машинист. Като интелигентен млад човек знае, че науката е трудно да бъде овладяна без

да положиш много труд и старание. Обещава пред себе си, родителите и приятелите си, да овладее не леката специалност на водач на мощния електрически локомотив.

Занизват се дни и години на огромен труд и напрежение в лекции, семинари, изпити, самоподготовка и всичко съпътстващо обучението в Института. С интерес чете учебниците, записките, чертае сложни схеми и диаграми. И всичко това го привлича. Не чувства умора, щастлив е, че открива нови и непознати за него неща. В учебните занятия е активен, любознателен и иска да научи колкото се може повече за електрическите локомотиви.

Този негов неуморен труд е възнаграден още на първата изпитна сесия. Взема всичките си изпити с отличен успех. Преподавателите се възхищават на задълбочените и точни отговори, които дава. Командирите са доволни от безупречната му воинска дисциплина, изпълнителност, отзивчивост и другарски отношения с колегите си курсанти.

Курсант Йордан Гърнев е отличник във всеки семестър от обучението си. През втората година от службата си е назначен за помощник-взводен командир. Активно участва и в работата на кръжока по ТНТМ. На два пъти е удостояван със званието „Отличник на ВМТ“. Получава много награди за образцова воинска служба и отличен успех. Най-голямата награда, която получава е на випускния акт, в края на обучението. Младши лейтенант Йордан Гърнев от курсантския батальон с командир полковник Георги Станоев е определен за първенец на Випуск 59-ти.

Достойна и заслужена награда!

Пътят на младши лейтенант Гърнев е определен. След раздялата с бойното знаме на Института, командирите, преподавателите и другарите му, предстои достойно да служи в железопътния транспорт и показва същите резултати, които показва и в Института. А те са безупречност в работата, винаги в първите редици и колегиални и честни отношения с хората.

Ето какво споделя на раздяла младши лейтенант Йордан Гърнев:

„ Ние възпитаниците на ПЖИ „Тодор Каблешков“ имаме самочувствието на добри специалисти, защото получихме солидни знания по изучаваните дисциплини. На всички мои колеги пожелавам най-вече здраве и живот. И достойно представяне в транспортните колективи. След малко ще се съберем на последния си общ тържествен обяд, после ще се разделим, макар че и раздялата е условна – ние ще бъдем заедно по коловозите на родината... “

НАЧАЛНИЦИ /РЪКОВОДИТЕЛИ/ НА КАТЕДРИ ВЪВ ВИСШЕТО НАРОДНО
ВОЕННО ТРАНСПОРТНО УЧ

ИЛИЩЕ „ТОДОР КАБЛЕШКОВ“ /1984 – 1997 г./

*3 октомври 1992 г. Ръководители на катедри във ВВТУ „Тодор Каблешков“ на клетва
на 70-ти випуск*

КАТЕДРА „ТЕХНОЛОГИЯ И ОРГАНИЗАЦИЯ НА ЖЕЛЕЗОПЪТНИЯ ТРАНСПОРТ“

- Професор доктор инж. Райко Генчев Райков – от 1985 г. до 1993 г.; 1995 – 1997 г.
Декан на факултет „ТУТ“ – 1997 – 2000 г.
- Доцент доктор инж. Тошо Трифонов Качаунов – от 1993 г. до 1994 г.

КАТЕДРА „ЛОКОМОТИВИ“

- Професор доктор инж. Тома Георгиев Ружеков – от 1986 г. до 1996 г.;
- Доцент доктор инж. Ненчо Георгиев Ненов – от 1996 г. до 2000г. -от ноември
2000 г. до ноември 2008 г.- Ректор на ВТУ

Тренажор на електрически локомотив

КАТЕДРА „ВАГОНИ“

- Инж. Александър Георгиев Русеков – от 1984 г. до 1988 г.;
- Стариши научен сътрудник доктор инж. Цвятко Пенчев Станев - от 1988 г. до 1991 г.;
- Инж. Венета Стефанова Минчева – от 1992 г. до 1994 г.;
- Доктор инж. Валентин Здравков Ангелов – от 1994 г. до 1996 г.

КАТЕДРА „ЕЛЕКТРООБЗАВЕЖДАНЕ НА ЖЕЛЕЗОПЪТНА ТЕХНИКА“

- Инж. Петко Ценов Илиев – от 1978 г. до 1986 г.;
- Доцент доктор инж. Румен Йорданов Попов – от 1987г. до 1992 г. и от 1994 г. до 2000 г. Зам. началник по научната част –от 1993 г. до 1994 г.

КАТЕДРА „СЪОБЩИТЕЛНА И ОСИГУРИТЕЛНА ТЕХНИКА И СИСТЕМИ“

- Инж. Петър Василев Стоянов – от 1984 г. до 1986 г.;
- Доцент доктор инж. Георги Николов Александров-от 1986 г. до 1990 г.;
- Доцент доктор инж. Иван Христов Ненов – от 1990 г. до 1993 г.;
- Доцент инж. Ефтим Димитров Горанов – от 1993 г. до 2000 г.

КАТЕДРА „ТРАНСПОРТНО СТРОИТЕЛСТВО“

- Инж. Марин Наков Захариев – от 1971 г. до 1986 г.;
- Инж. Кирил Лазаров Костадинов – от 1986 г. до 1987 г.;
- Доцент инж. Мирчо Петков Мирчев – от 1988 г. до 1992 г.;
- Професор доктор Стоян Иванов Костадинов – от 1993 г. до 2000 г.

Практическо занятие по геодезия

КАТЕДРА „СТРОИТЕЛНИ КОНСТРУКЦИИ“

- Доцент доктор на техническите науки инж. Иван Христов Лалов – от 1987 г. до 1994 г.; Декан на факултет „СК“ – 1997- 2000 г.
- Доцент доктор инж. Пламен Петров Кисъов – от 1994 г. до 1997 г.

КАТЕДРА „ПОДЕМНО-ТРАНСПОРТНИ И СТРОИТЕЛНИ МАШИНИ И СИСТЕМИ“

- Професор доктор инж. Димитър Петров Петров-от 1994 г. до 2002 г.

КАТЕДРА „ИКОНОМИКА И СЧЕТОВОДСТВО В ТРАНСПОРТА“

- Доцент доктор Петко Методиев Аврамов – от 1995г.

КАТЕДРА „МАТЕМАТИКА“

- Минчо Цолов Цоловски – от 1979 г. до 1985 г.;
- Доцент доктор Красимир Иванов Николов – от 1986 г. до 2000 г.

КАТЕДРА „МЕХАНИКА“

- Инж. Иван Михайлов Милушев – от 1960 г. до 1985 г.;
- Инж. Кубрат Ангелов Комаров – от 1985 г. до 1986 г.
- Доцент доктор инж. Цветан Младенов Савов – от 1987 г. до 1991 г.;
- Доцент доктор инж. Добри Цветанов Патъов – от 1991 г. до 1994 г.;
- Доцент доктор инж. математик Петър Колев Колев – от 1994 г.

Занятие в лабораторията по механика

КАТЕДРА „МАШИННИ ЕЛЕМЕНТИ“

- Доцент инж. Спас Стоянов Душков – от 1987 г. до 1990 г.;

- *Доцент доктор инж. Георги Димитров Динев – от 1990 г. до 1997 г.
Декан на факултет „ТКТ“ – от 1997 до 1999 г.*
- *Доцент доктор инж. Христо Василев Христов – от 1997 г. до 1999 г.*

Кабинет по двигатели с вътрешно горене

КАТЕДРА „ЕЛЕКТРОТЕХНИКА“

- *Доктор инж. Росица Коцева Ангелова – от 1984 г. до 1990 г.;*
- *Професор доктор на техническите науки инж. Георги Андреев Ненов – от 1993 г. до 1995 г., Зам. – началник по учебната работа – от 1995 до 1997 г., Ръководител на катедра „Електротехника и физика“, от 1997 г. до 2000 г.*

Лаборатория по електротехника

КАТЕДРА „ТЕХНОЛОГИЯ НА МАШИНОСТРОИТЕЛНОТО ПРОИЗВОДСТВО“

- *Доцент доктор инж. Георги Стефанов Бахаров – от 1987 г. до 1994 г.;*
- *Доцент доктор инж. Николай Иванов Кемилев – от 1994 г. до 2005 г.*

КАТЕДРА „ПРОГРАМИРАНЕ И ИЗПОЛЗВАНЕ НА ИЗЧИСЛИТЕЛНИ СИСТЕМИ“

- *Полковник доктор Стефан Иванов Бъчваров – 1985 до 1988 г.*

Занятие по информатика

КАТЕДРА „ХУМАНИТАРНИ НАУКИ“

- *Марин Христов Попов – от 1984 г. до 1986 г.*
- *Професор доктор Димитър Петров Бантутов – от 1986 г. до 1993 г.*
- *Доцент доктор Мария Славова Ночева – от 1993 г.*

КАТЕДРА „ЧУЖДИ ЕЗИЦИ“

- *Александра Младенова Василева – от 1977 г. до 1992 г.*
- *Нина Кръстева Димитрова – от 1993 г. до 1996 г.*

Кабинет по езиково обучение

КАТЕДРА „ФИЗИКА“

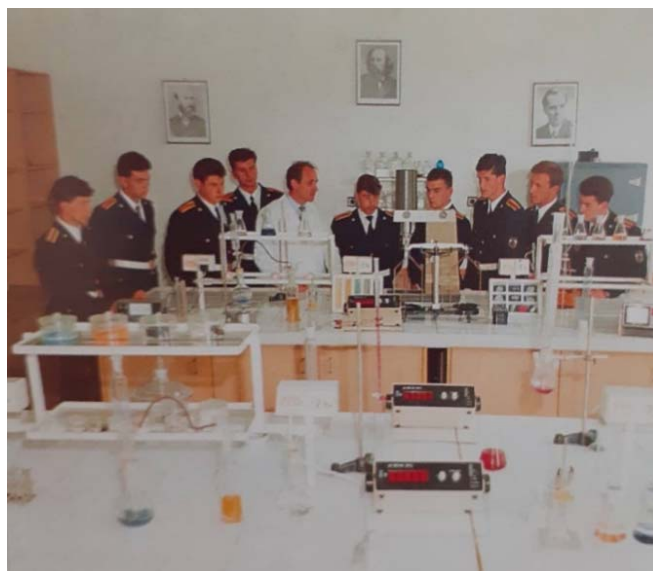
- Доцент доктор Стоян Гочев Стоянов – от 1988 г. до 1993 г. и от 1995 г. до 1997 г.
- Доцент доктор Златко Георгиев Койнов – от 1993 г. до 1994 г.
- Професор д-р инж. Георги Андреев Ненов – ръководител на катедра „Електротехника и физика“ – от 1997 г. до 2000 г. и до 2004 г.
-

В кабинета по физика

КАТЕДРА „ХИМИЯ“

- Доцент доктор Йордан Иванов Петков – от 1986 г. до 1995 г.

Лаборатория по химия

КАТЕДРА „ОБЩОВОЙСКОВА И ТАКТИКО-СПЕЦИАЛНА ПОДГОТОВКА“

- *Полковник доктор Станчо Стефанов Алеков – от 1977 г. до 1989 г;*
- *Полковник инж. Кирил Спасов Георгиев – от 1989 г. до 1990 г;*
- *Полковник инж. Неделчо Кузманов Неделчев – от 1993 г. до 1995 г;*
- *Полковник инж. Емил Георгиев Сергиев – от 1995 г. до 1997 г;*
- *Полковник доцент доктор инж. Тодор Цветков Лъжански – до 25 юли 1997 год.*

Октомври 1997 г. Преподаватели от катедра „Общовойскова и тактико-специална подготовка“

Команден и преподавателски състав на военен лагер в Макоцево

КАТЕДРА „УЧЕБНА ПРАКТИКА“

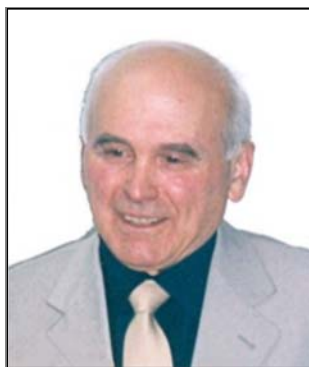
- *Инж. Ерменко Стилианов Ерменков – 1971 г. до 1986 г.*
-

Учебна практика в държавните железници

ПАМЕТ БЕЗ ДАВНОСТ

ПРОФЕСОР ДОКТОР ИНЖ. ТОМА ГЕОРГИЕВ РУЖЕКОВ

Историята на училището пази имена на курсанти, командири, преподаватели, служители, записани в летописните страници десетилетия наред, които светеха над нас в онези години, но днес от дистанцията на времето вече останали позабравени, други все още малко известни в светилника на духовността ни.

Един от тях е професор доктор инж. Тома Георгиев Ружиков.

Роден е на 28 юни 1932 г. в Самоков. Завършва гимназия в родния си град и през 1957 г. - ВМЕИ в София-специалност „Подвижен железопътен състав“. Защитава дисертация на тема: „Методика за провеждане на динамични изпитвания на вагони“ през 1969 г. във Всесъюзния научно - изследователски институт по железопътен транспорт в Москва.

Работи като инженер в управлението на железниците /1957-1958 г./, инженер, научен сътрудник, старши научен сътрудник втора степен в НИИ по транспорта /1958-1971 г./, създател и ръководител на Лаборатория по динамични и якостни изследвания на железопътни возила. В периода 1971-1986 год. е асистент, старши преподавател, доцент, заместник-ръководител на катедра, заместник декан на факултет във ВМЕИ-София /сега Технически университет /.

АВТОРСКО СВИДЕТЕЛСТВО № 15920,

с което заедно с инж. Кирил Ерменков са автори на изобретение - 7.07.1970г.

От 1986 год. е професор, ръководител на катедра „Железопътна техника“ във ВТУ „Тодор Каблешков“.

Води основни лекционни курсове по „Динамика на локомотиви и вагони“, „Локомотиви“, „Подвижен железопътен състав“, „Тягови изчисления“, „Теория и конструиране на транспортна техника“, „Моделиране и изпитване на транспортна техника“, „Тягова система на дизелови локомотиви“, „Механична част и спомагателни системи на дизеловите локомотиви“.

Автор на учебник „Конструкция, теория и проектиране на локомотиви“. Бил е научен ръководител на пет курсисти защитили дисертация - докторанти.

Научните му интереси са в областта на динамиката на железопътните возила и взаимодействието им с железния път. Автор е на над 150 научни публикации, представени у нас и в чужбина. Участвал е в голям брой научноизследователски и приложни теми, както и в изграждането на лаборатории в НИИ по транспорта, ВМЕИ – София, ВТУ „Т. Каблешков“ и стендове за изпитване на железопътни возила и техни елементи в промишлени и транспортни предприятия.

Бил е заместник-председател на Специализиран научен съвет. Удостоен е със званието „Почетен железничар“.

Професор доктор инж. Тома Ружеков запознава министъра на транспорта инж. Кирил Ерменков с експонати в кабинет на катедра „Локомотиви“

Професор доктор инж. Тома Ружеков:

„...Преподавателската дейност е отговорна, интересна е, но задачата не е лека. Изисква ум, култура съобразителност, знания, интелигентност, съсредоточеност. Но във всички случаи любов към науката и стремеж към съвършенство, любов към професията и готовност да се доказваш, всеки ден, всеки учебен час, всеки миг. В продължение на много и много години... Стремежът ни е да се съобразяваме с реалната действителност и нуждите на транспорта. Така разбирам преустройството в нашата научна и преподавателска дейност... Давам си сметка, че усещането и желанието да предадем знанията си нататък е състояние на духа.

Да бъдеш преподавател наистина е кауза и ако срещу теб стои такъв човек, който искрено е посветен на това, ти никога не можеш да го спреш да изисква от себе си все повече и да иска да дава все повече. Той добре знае какво иска и най-вече какво не иска, знае как да го постигне. Придвижването му към целта е осъзнато, методично, с внимание и грижа, с любов и добро настроение, а не като ваяк.

Курсантите, които обучаваме са млади хора, с различни характери, с различни притеснения, цели, страхове и амбиции.

Понякога се допускат и грешки в подхода. Но ако си тръгнал да ги обучаваши и водиши към успеха, не е добре да се съмняваш в себе си или да се страхуваши от евентуални пропуски. Когато се работи с такава материя, с живи, истински, любознателни и мотивирани хора, грешките са поправими.

Съществена част от работата на преподавателя е и да се изразява добре, да увеличи и да бъде ясен, да бъде разбран. Аз държа на добрия изказ и се опитвам да бъда за пример.

Разбира се, че се учиш постоянно. Внимавай, мислиш, подбираш думите си, защото в началото преподавай на младите хора непозната материя. Трябва да те разберат, за да ги водиш, трябва да ти вярват. Да си ясен и да си готов за всички въпроси, които им хрумнат. Имам много високи изисквания към всички преподаватели и курсанти и по отношение на употребата на правилен, книжовен български език...

Трябва да умееш да откриеш таланта у всеки, да умееш да виждаш неговите същностни белези, които го определят като бъдещ специалист, но и да му покажеш пътя за развитие на тези негови отлики от другия. Когато открием млад талант – да го подкрепим! Имаме методология, по която работим, но същност е много важно и личностното внимание при възпитаването и грижите за обучение на курсантите. Нека си представим курсант, който преписва на изпит. Какво ще постигне. Ще увеличи неграмотността, територията на своето незнание. Ще бъде раболепен угодник или доносник. Това няма как да подобри състоянието на железопътния транспорт и направи страната ни светла, чиста и преуспяваща. Грамотността, която учебниците и преподавателите дават, е единственият възможен, верен път към добруване...“

Има една мисъл, че много хора могат да назоват проблемите, но малко са способни да посочат решението.

Професор доктор инж. Тома Ружеков е един от тези умни, мъдри хора, които винаги дават решението, при това-вярното, правилното решение.

Неговата колегиалност и добронамереност, готовността му винаги да се притече на помощ на изпаднал в беда, искрящото му чувство за справедливост дават сили и кураж, повдигат духа и правят служебния и житейски товар по-лек. Нека го запомним с всеотдайното му сърце, с което до последен дъх обичаше професията, училището, близките, приятелите и колегите си, с неугасващия му оптимизъм и несъкрушима вяра в по-доброто бъдеще.

О.з. Асен Йосифов

ПЪТЯТ КЪМ УСПЕХА
ПОЛКОВНИК ИНЖ. НЕДЕЛЧО КУЗМАНОВ НЕДЕЛЧЕВ
Началник на катедра ОВТСП

Полковник инженер Неделчо Неделчев е роден на 4 август 1947 година в град Шумен. Завършва техникум по механотехника в родния си град, Полувисшият железопътен институт „Тодор Каблешков“ – специалност „Експлоатация и ремонт на дизелови локомотиви“ /1967-1970 г./, Военна академия „Тил и транспорт“ гр. Санкт Петербург с придобита квалификация „строителен инженер“ /1977 – 1982 г./.

След завършване на ПЖИ „Тодор Каблешков“ през 1970 година е произведен в първо офицерско звание – младши лейтенант и е назначен за командир на курсантски взвод. Изпълнява тази длъжност до 1973 г., след което е изпратен на обучение във Военна академия в Русия.

След завършване на академията служи на различни длъжности във Войските на Министерството на транспорта.

През 1982 година е назначен в ПЖИ „Тодор Каблешков“ на длъжността старши преподавател по дисциплината „Възстановяване на железопътни линии“. От 1990 година е началник на катедра „Общовойскова и тактико-специална подготовка“ във ВВТУ „Тодор Каблешков“. Тази длъжност изпълнява до 1995 година, след което остава главен асистент в същата катедра. Съавтор е на две учебни пособия в помощ на обучаемите.

Той е истински, автентичен, непримиряващ се с фалша и посредствеността. Влага енергия във всичко, а влезе ли в час, сред курсантите е огън, там определено е неговия втори дом .

През 1999 година е освободен от военна служба и е преведен в резерва. Продължава трудовата си дейност във фирма „Промобил“ ООД /2000- 2002 г./ и дружество ТСВ ЕАД /2002 – 2022 г./.

1991 г. Офицерите от катедра „ОВТСП“ на военно-полеви лагер в с. Макоцево

Полковник инж. Неделчо Неделчев: „...Мен ме впечатляват човешките качества – искреност, сърцатост, любов към родината и професията, а професионалните качества ги допълват. Не бих могъл да работя с нечестни и алчни хора, колкото и добри професионалисти да са. Колегите преподаватели, с които работя, си заслужават. Преподаването не може да е самоцел, която да обслужи нуждата ти да покажеш знания. Преподавателят трябва да се стреми да промени курсантите към по-добро, като им даде максимум знания. Но това не е единствената му задача. Той работи в полза на обучаемите, и то не е само „наливайки“ им знания и въвеждане на ред и дисциплина. Много важно е да умее да открива таланта и да го поощрява и развива, да усеща и да се справя със съмненията, страховете, пропуските, да учи младите хора как се преодоляват, трябва да забелязва вълненията, слабостите, качества им.

Изобищо фигурата и примера на преподавателя е нещо изключително важно и влиянието и върху курсантите е от решаващо значение за по-нататъшното им кариерно развитие и дори в живота им. За мен да си преподавател е кауза, начин на мислене и на живот...

Безспорно, през целия си живот курсантите ще допълват знанията си, но в периода, в който се обучават във ВВТУ остават белези за цял живот, които възпитават у тях вкусът към любопитството и знанието, формират ги като личности, професионалисти и достойни граждани на България... “

Асен Йосифов: „Животът на полковник инж. Неделчо Неделчев е изпълнен с постоянна борба. Ако едни хора повече горят, а други – повече тлеят, той безспорно принадлежи към първата категория. Тези, които сме общували с него по-непосредствено, пазим в паметта си трайни и мили спомени за този изключително скромен човек, спортист, авторитетен командир и преподавател. Пословичната му борбеност и непримиримост и днес са като в младостта му. Умен, благороден, всеотдаен, честен, отличен професионалист, влюбен в професията и голям патриот на любимото Висше транспортно училище...“

Военна клетва. Полковник инж. Неделчо Неделчев е първия в ляво

ЕДНА ПОЛИТНАЛА МЕЧТА

Офицер от резерва майор Иван Омайски

Иван Омайски е роден на 1 декември 1967 година в град Радомир, област Перник в семейство, в което цари духа на любовта, уважението и задружието. Детството му е „щуро и безгрижно“. Расте като щастливо дете, незлобливо, добро, ученолюбиво, „без бодли“ сред войниците от поделението в Казичене, Враждебна и Илиянци, където неговите родители са на военна служба. Впечатлен от шума на летящите край поделението влакове и динамиката на войсковия живот, в сърцето му се заражда любов към железниците и хората с пагони.

Средното си образование завършва в техникума по полиграфия и фотография „Юлиус Фучик“ в София. През 1985 година е приет във ВНВТУ „Тодор Каблешков“ в специалността „Подемно-транспортна и пътно-строителна техника“. След успешното завършване на училището е произведен в офицерско звание младши лейтенант и е назначен за командир на курсантски взвод в училището.

Започва службата в трети курсантски батальон с командир подполковник Богдан Симеонов. През годините в училището командири на батальона са му били подполковник Стоянчо Каменов, подполковник Веселин Банов, майор Антоан Танев, а командири на роти – майор Петър Русков, майор Кольо Велков и капитан Дойчин Сремкин.

Последователно обучава три випуска от постъпването до завършването им: 66-ти – от набор 1970; 69-ти – от набор 1973 и 72-ри – от набор 1976 г.

Военна клетва випуск 69-ти

След завършване на училището, болшинството от неговите курсанти се реализират успешно като отлични кадри във Войските на Министерството на транспорта,

Министерство на вътрешните работи, Българските държавни железници, Националната компания „Железопътна инфраструктура“ и частния транспортен сектор.

В периода 1998 – 2000 г. е на служба във Войските на Министерството на транспорта като последователно служи като командир на техническа рота, началник щаб и командир на поделение. За добра офицерска служба и постигнати високи резултати в бойната и специалната подготовка на личния състав и строителната дейност е произведен предсрочно в звание „майор“.

През тези години работи с командири, много от тях възпитаници на ПЖИ и ВНВТУ: капитан инж. Михаил Иванов, капитан Бисер Стоянов, майор Радослав Савчев, старши лейтенант инж. Людмил Методиев, майор инж. Иван Василев, капитан инж. Христо Илиев.

Поделението, на което е командир изпълнява следните строителни обекти: автомагистрала „Хемус“ – участък Ябланица- 10 км; механизирано подновяване на железния път в междугарието Мездра-изток – Струпец – Роман, път № 1 и № 2; жп гара Струпец – ремонт на коловози и стрелки; коловозно развитие в цех за непрекъснато леене на стомана в Кремиковци и трамваен релсов път с нормално междуосие /1436мм/ по бул. „Константин Величков“ в София; ТСИ Карлуково и др.

След девоенизирането на Войските на Министерството на транспорта през 2002 година е назначен за началник на Строително-механизиран район Враждебна, а по-късно на такъв в поделение ТСВ – София.

Участва в строителството на следните обекти:

- Механизирано и аварийно подновяване на железния път в междугарията: Мездра-изток – Струпец; Роман – Кунино; Делян – Дяково – Дупница; тунел № 19 в междугарието Плачковци – Кръстец; Зверино – Мездра-юг; Русе – Долапите – Иваново и др.
- Коловозно развитие в гара Кремиковци; реконструкция на булевард „Девня“ на територията на община Варна; аерогара София; терминал за комбинирани превози на гара Драгоман; Регионален център за управление на отпадъци в Плевен; пешеходен подлез в междугарието Захарна фабрика – Горна баня; временно възпрепятстващо съоръжение по българо-турската граница на територията на област Хасково и ГПУ – Свиленград и др.
- На територията на Турция и Северна Македония: капитален ремонт в междугарията Афионкарахисар – Денизми; Сандъкль – Екинова – Каракою; Динар – Дазкаръ; Бозкурт – Какльк – Гонджалъ във вилаета на Афионкарахисар и Ескишехир и на територията на Северна Македония – междугарията Битоля – Креница – гръцка граница и др.

Работи и в интерес на други чуждестранни фирми: „ОХЛ“ – Чехия и „ПООР“ – Австрия.

2011 г. Иван Омайски на жп обект в Р Турция

На годишното събрание на 31 януари 2014 година, Клубът на офицерите и сержантите от запаса и резерва на ВМТ и ВВТУ взема решение да се извърши обновяване и подмладяване на клубното ръководство. Офицерът от резерва майор Иван Омайски е избран за председател на Клуба. Под негово ръководство той води съдържателен организационен живот, провежда редица запомнящи се мероприятия, с което се превръща в една от най-дейните и авторитетни структури на запасното войнство в столицата.

Иван Омайски напредва и в кариерното си развитие. През 2018 година е назначен за заместник-изпълнителен директор на предприятие „Транспортно строителство и възстановяване“ /наследник на Войските на Министерството на транспорта/.

Семеен с едно дете.

Иван Омайски и проф. Даниела Тодорова пред ректората на ВТУ

По случай откриване на учебната 2021-2022 год. на 13 януари във Висшето транспортно училище „Тодор Каблешков“, Иван Омайски разказва:

.....„Като бивш възпитаник на Висшето военно транспортно училище „Тодор Каблешков“ никога не ми е било безразлично какво се случва в любимото училище. Често се връщам назад в спомените си, свързани с бивши колеги, командири и преподаватели. В навечерието на празника искам да споделя за някои мои срещи и разговори с една емблематична личност на това вече 100-годишно учебно заведение. Става дума за генерал-майор доцент Григор Жотев - носител на званието „Заслужил деятел на образованието“ в България. Почти половината от неговия живот е тясно свързан с железопътното образование у нас. Четиринадесет години е бил началник на Полувисшия железопътен институт и 5 години на ВНВТУ „Тодор Каблешков“. Коренът му е от село Понор, близо до Годеч, на трийсетина километра от София. Там на 18 септември 1929 година се ражда този достоен български генерал и патриот. В един разговор той разказва: „...От моето село се вижда цяла София. Най-ароматният люляк в този район цъфти. А когато през 1964 година изграждахме училищната железница, от там докарахме камъни и пръст за алпинеума над изкуствения тунел. И люлякови храсти пренесохме от Белидието. На комплексния учебен железопътен полигон се провеждаха упражнения по организация на движението на влаковете и поддържането на железния път. По трасето, дълго повече от два километра, имаше три гари. Движеше се влак с един пътнически и шест товарни вагона. Влаковият и гаровият персонал бяха курсанти. Но когато трябваше да се изградят новите спални корпуси, проектантите посегнаха на училищната теснолинейка. Борех се, но не успях да я запазя. Още ми е жал за нея. През 1972 година за 50-годишнината на училището открихме музей. За издирването на експонатите работеха много хора. Ако ги изброявам няма да стигне една вестникарска страница. Имахме традиция за всеки празник на училището да се открива нов обект. Дойдат ли гости в Министерството на транспорта, водеха ги и в училището - да разгледат музея и учебната база. Когато нямах настроение, отивах в учебния комплекс по организация на движението на влаковете. Там сякаш нещо ставаше с мен, сили ми идваха...“ Става дума и за това, че през 1995 година се заговори за закриване на висшия курс. Генералът трепна, сякаш нещо го прободе. Намръщи се, стана и започна нервно да се разхожда. „...Още ли има такива, които искат това! Безумие е да се посегне на висшия курс и статуса на училището! Това е най-добрият център за подготовка на кадри за железопътния ни транспорт. И той трябва да се развива и усъвършенства. Навъдиха се много умници, които искат всичко да разрушат, после да изградят нещо и да кажат, че е тяхно. За жалост сега само се руши. Трябва да се цени това, което имаме. Да се гради

върху граденото! В железниците трябва да има ред и дисциплина. Защото ежедневието им е една война. Затова е нужно военна форма на обучение... “

От 1992 година генерал-майор доцент Григор Жотев е пенсионер, но пак живее с проблемите на военно-транспортното училище. Казваше ми, че често го сънува. А види ли курсанти по улиците на София, нещо трепва в него. Гледа ги и им се радва. Та нали три десетилетия е бил сред тях. През 2002 г. на 7 юни приключва земния път на генерала. Изпратихме го с подобаващи военни почести и дълго, дълго плакахме за нашият генерал. Дано е светъл пътят му там, горе! А долу на земята ние ще го помним. Няма да го забравим! Благодарим за това, което остави при нас - спомена за един прекрасен офицер, генерал и човек, който успяваше да променя към по-добро нещата около себе си! На старта е поредният 99-ти випуск на моето училище, напред млади Каблешковци продължавайте да пишете история на нашата транспортна „Алма матер“. Мили преподаватели, продължавайте все така всеотдайно да предавате своите знания и умения на бъдещите транспортни кадри. “

21 ноември 2018 г. - о.з Иван Омайски – председател на Клуба на отбелязването на 130 годишнина на ВМТ в ЦВК гр. София

Асен Йосифов говори за Иван Омайски:

„...Винаги между първите. Тези думи, макар и кратки, най-пълно прилягат за о.р. майор Иван Омайски. На пръв поглед не прави впечатление, но трябва да го видите когато работи, когато му е поставена задача – не човек, огън!

Той е от онези хора, за които не е трудно да се пише. В съзнанието ми се преплитат случки, факти, съвместна работа през периода 2016-2021 г. и всичко ми се струва значително.

С какво да започна? Дали за тънката чувствителност, с която е проникнато всяко негово отношение към хората или с неизчерпаемия запас от енергия, за бликация оптимизъм или за дейното му участие във всички прояви на предприятието и Клуба, на които е главен двигател.

Той е пример за това, как човек може да е командир, ръководител на предприятие, председател на Клуб със стотици офицери, генерали, сержанти от запаса и резерва и асоциирани членове, а в същото време да е народен, широко скроен, който се раздава с пълни шепи. Внушава в събеседниците си изключително чувство за отговорност, как точно и правилно да разпределят задачите си.

Винаги готов е да помогне на всеки и не си пести труда, идеи и инициативи, за подобряване на работата, които се приемат от всички и работи активно за реализирането им.

Не желае да си губи енергията с хора, с които не е от една „порода“. Гложди го мисълта, че от всеки има какво да научи и „вземе“. Още при първата среща преценява дали с тази личност са си взаимно симпатични, полезни и могат да станат съмишленици и дори приятели.

Ако човек потърси о. р. майор Иван Омайски трябва само да разбере коя задача е номер едно за предприятието, за да го открие на този участък. И винаги слуша внимателно, показва и напътства...

Ако има почивка – търсете го при най-оживената група – разказва увлекателно...

Такъв е той заместник-изпълнителния директор на предприятие ТСВ, председателя на клуба на офицерите и сержантите от запаса и резерва о. р. Иван Омайски – винаги усмихнат, отзивчив, добронамерен, но и възискателен, с одухотворено лице, жив поглед и енергични движения....

Един обикновен българин от Югозапада, истински родолюбец и патриот, утвърден и търсец професионалист, с богата душа и силно изразена любов към народното творчество и фолклора. Прекрасен пример за младите хора от предприятието, на което е един от ръководителите. Дано само има свои последователи!

Голяма личност, голям характер, голям дух!..“

Асен Йосифов

В музея на предприятие „Транспортно строителство и възстановяване“ ЕАД

1986-ТА – ГОДИНА НА ПРЕОБРАЗОВАНИЯ

Година на коренни преобразования – така командири, преподаватели, курсанти и всички от ВНВТУ „Тодор Каблешков“ наричат учебната 1985/1986 г.

Преобразованията се чувстват не само в самото име, а и в мисленето, самочувствието, новия начин на поставянето на всички проблеми, възникващи в многоликия живот на големия колектив. Но не са изключение и онези, които мислят, че промените могат да се свършат и само с промяната на статута на училището. Въпреки това, пътят е ясен и той се следва твърдо, неотклонно. Успехите през изминалите три семестъра на Висшето народно военно транспортно училище потвърждават правилността на избрания модел на обучение. Деветдесет процента от преподавателите преминават различни курсове за повишаване на квалификацията – във ВА „Г. С. Раковски“, СУ „Климент Охридски“, ВМЕИ „В. И. Ленин“ АОНСУ и др. Използват се и други форми в това направление – разработване на трудове за получаване на научна степен, формиране на творчески колективи и др. През 1986 год. девет преподаватели и офицери разработват в свободна аспирантура дисертационни трудове.

Доцент доктор инж. Георги Александров- началник на катедра „Съобщителна и осигурителна техника и системи“/1986-1990 г./: „...За научно-изследователска дейност е необходима пълна творческа реализация, значително по-висока квалификация, постигана главно самостоятелно, нов начин на разпределение на времето, защото научния работник няма работно време. Сега ние превръщаме учебния процес в част от научно-експерименталната дейност. Не можем да продължаваме напред само със схващането за „даскалуване“ в нашето висше училище, защото така ще лишаваме страната от един мощен научен потенциал в лицето на преподавателите, аспирантите, офицерите, курсантите, богатата учебна и научно - материална база. Времето ни изисква

практически резултати от научно-изследователската работа, а не само проучване на даден проблем и произвеждане на една папка, която скоро изчезва в някое чекмедже...“

Инж. Йосиф Смилов приветства личния състав на училището

Голям интерес и много размисъл предизвиква и споделеното от заместник-министъра на транспорта инж. Йосиф Смилов:

„За да бъдат в състояние да изпълняват задачите, които се поставят пред възпитаниците на училището, е необходимо твърдо, гъвкаво и безкомпромисно внедряване на модела на висшето военно транспортно училище. Само той е в състояние да създаде у бъдещите специалисти способност за техническо мислене и действие. Още при подготовката кадрите трябва да се научат най-напред да създават технологията за изпълнението на дадена задача, а след това -на материалните условия за прилагането ѝ.

В училището има богати условия за научно-изследователска дейност поради изключителната му специализация, наличието на добри кадри и тясната връзка с практиката. Това предполага то да се превърне в мощно звено за разработка и прилагане постиженията на научно-техническия прогрес. Да се поемат конкретни проблеми на железопътния транспорт,, а не да се теоретизира въобще. Научно-изследователската работа да се вплете в делата на всички, като реализацията на кадрите започва още в процеса на обучението, да се научат как най-ефективно да използват огромните мощности, които сме създали, за да могат възпитаниците на училището да дават определящ облик на транспорта, съответстващ на съвременния научно-технически прогрес...”

И в разгара на лятото, и в студените зимни месеци изпитните сесии излъчват някакво тревожно очакване. Месецът е януари 1986 година. Курсантите първокурсници от специалността „Железопътна техника“ се явяват на първата си изпитна сесия във ВНВТУ „Тодор Каблешков“.

... Доцент доктор Йордан Петков –ръководител на катедра „Химия“ /1986-1995 г./ провежда изпит по химия. Няма основание да е недоволен. При тази сравнително тежка дисциплина средния успех на курсантите е „добър“.

Доцентът е роден на 18 май 1944 год. в село Говежда ,област Монтана. Завършва гимназия в родния град и университета „Фр. Шилер“ в град Йена ,Германия –специалност „Химия“. Научна степен „доктор“ получава през 1976 год.

Във ВВТУ „Тодор Каблешков“ постъпва като доцент по химия през 1986 год. и е ръководител на катедра „Химия“.

От 1995 год. е заместник- ръководител на катедра „Технология на машиностроителното производство и химия“ .

Автор е на научни публикации.

Доцент доктор инж. Георги Бахаров –ръководител на катедра „Металознание и технология на металите „/1987-1994 год. /и преподавател по дисциплините „Металознание и термообработка“ и „Технология на машиностроителните материали“, автор на много научни публикации изпитва по предмета „Металознание и термообработка“: „...*Няма нищо особено в днешния изпит. Центърът на нашата преподавателска работа е в това – всичко научено да се подчинява на принципа на приложението в практиката. Не ми е нужно само да ми се каже определението, а да се видят структурните изменения, произтичащи от този процес, да се свърже с конкретния момент от бъдещата работа на курсантите като специалисти.... Що се отнася до курсантите – всички до един са добросъвестни. Средният успех от днешния изпит е над „добър“. Тъй като преподавам и във ВМЕИ, мога съвсем отговорно да кажа, че те по нищо не отстъпват на другите студенти. Всички са много редовни на лекции, в залите има ред и дисциплина винаги, което не се среща често в другите технически вузове. Ако аз имам някакви претенции, това е да се обогати материалната база – нали това, което обясняваме, обучаемите трябва да го пипнат, да го видят с очите си..... За разлика от повечето други вузове, нашето внимание не е съсредоточено само в отличниците. Искаме всички да получат добра подготовка, при това практически целенасочена за нуждите на транспорта...*“

Подготовка за участие в математическа олимпиада на висшите учебни заведения в България

През 1986 година за първи път курсанти от ВНВТУ „Тодор Каблешков“ вземат участие и в Републиканската студентска олимпиада по „Съпротивление на материалите“ във ВНВМУ „Н. Й. Вапцаров“ в град Варна.

В нея участват 16 вузовски отбора. Този на ВНВТУ „Т. Каблешков“ се класира на първо място в съревнованието между военните училища и на четвърто сред всички участници. Курсант-ефрейтор Тони Георгиев сред индивидуалните участници, заема първо място сред ВВУЗ и пето сред всичките участници.

Воденият от полковник Любомир Тошков отбор на ВНВТУ е в състав: курсант-младши сержант Радослав Иванов, курсант-ефрейторите Тони Георгиев, Милен Миков, Димитър Шопов, Митко Стоянов, Свилен Генков и Красимир Дойчев - всички от Втори курсантски батальон.

Отличната си подготовка курсантите получават от катедра „Механика“ с ръководител инж. Кубрат Комаров /1985-1986 год./ и доцент Лазов, главен асистент Атанасов и асистентите Минчева и Славов. Добрите резултати, постигнати на олимпиадата говорят за правилно провеждания учебен процес по една от най-тежките технически дисциплини в училището. Подготовката за студентското състезание започва отдалече. Първо се провежда вътрешен кръг сред обучаемите по дисциплината. След отсяването на най-добрите курсанти, започва ежедневна подготовка в извън учебно време, под умелото ръководство на преподавателите.

Почти 80 процента от участниците се представят отлично. Това студентско състезание допринася за издигане авторитета на ВНВТУ „Тодор Каблешков“ не само сред военните ВУЗ, но и сред цивилните такива.

Полковник Любомир Тошков - командир на батальона/1985-1988 год./ висш курс споделя:

„Курсант-ефрейтор Тони Георгиев е първият и единствен курсант, който изпрати лятната изпитна сесия преди тя да е започнала – с пет отлични оценки по предметите, което води до освобождаване от полагане на изпит. Той е достоен пример за другарите си със своето изключително трудолюбие, дисциплина, принципност и организираност....

Безспорен първенец на курса, пълен отличник през всичките сесии. Тони Георгиев така организира работата си във времето, че винаги взема изпитите си предварително. И вместо да ползва полагаемата му се като награда отпуска, остава в училището и посвещава времето си в помощ на своите другари. Дава им кураж, помага им, подкрепя ги морално, да вземат безпроблемно изпитите си. Добър атестат за това са и резултатите на класното отделение. Средния успех на взвода се повишава с близо 30% - от трима, отличниците, стават седем и слабите оценки са сведени до минимум.

Тони Георгиев е младеж с всестранны интереси – стреми се почти всичко да знае, бори се да постига все повече и повече. Командирът му на взвод не престава да се учудва,

как успява без видимо напрежение, правилно да разпределя времето си и да постига всичко...“

Първите си успехи Тони Георгиев постига още в образцовия механотехникум „Атанас Романов“ – София, където завършва с пълно отличие специалността „Студена обработка на металите“. Израства в семейство на потомствени железничари, той и за миг не се двоуми по кой път трябва да тръгне в живота. Кандидатства и е приет във ВНВТУ „Тодор Каблешков“. Най му допада специалността „Подемно-транспортни, пътни и строителни машини“ и започва да изучава трудните технически дисциплини.

Две години са напълно достатъчни за него, за да разкрие и изяви многостранните си възможности. С трудолюбието си и високата организираност, на всичко което прави, той заслужено става лидер и доверието към него от страна на командирите, преподавателите и другарите му е високо. Годишите в училището преминават в себеутвърждаване, в духовно израстване и постигане на високи резултати.

„Свикнал съм – споделя Тони Георгиев – да довеждам до успешен край, всичко което съм започнал. Затова не губя напразно времето си, не желя силите си, стремя се непрекъснато да обогатявам и усъвършенствам знанията си. Всъщност мисля, че това трябва да бъде основна задача на всеки млад човек, за да можем да се подготвим като високо квалифицирани кадри за железопътния транспорт. И не само. Трябва да даваме своя дял и в извършващата се научно-техническа революция...“

Природата е дала на всичко отгоре на младия човек и хубав глас. Умее да свири и на китара. Много успешно се включва в прегледите на художествената самодейност и по специално в естрадно-вокалния състав на училището.

Но над всичко стоят неговото невероятно трудолюбие и постоянен стремеж за пълна реализация във всяко дело, с което се захваща. Хвала на такива млади хора, бъдещето на България...

И БЪДИ ИЗВИСЕН!

ПОЛКОВНИК ИНЖ. ГЕОРГИ ВАСИЛЕВ МЛАДЕНОВ

Затова със съдба проверена ,
вдъхновен, замечтан, устремен,
не отпуская ръка уморена!
Работи!...И бъди извисен!

Матей Шопкин

Полк. инж. Георги Младенов

Георги Младенов е роден на 20 юли 1967 година в град Монтана. Детството му минава в град Берковица, където живее със своите родители, учители по професия. Средното си образование завършва в СПТУ „Емил Марков“ в град Берковица.

През 1985 година постъпва, заедно с 63-ти випуск в курсантските редици на ВНВТУ „Тодор Каблешков“ – специалност „Съобщителна и осигурителна техника и системи“. Първият му ротен командир е майор Савчев, командир на взвод – лейтенант Иван Томов.

ВНВТУ „Тодор Каблешков“ септември 1985 г. (с брат си близник – в ляво, Даниел Младенов)

След първата учебна година е приет във вторият висш курс на учебното заведение. Завършва през 1990 година, получава офицерско звание и е назначен за командир на взвод в ротата с командир старши лейтенант Антоан Танев. Командир на Трети курсантски батальон е майор Богдан Симеонов. В периода 1990 – 1998 г. преминава през различни длъжности във военното училище. Като командир на курсантска рота през 1998 година е изпратен на обучение във Военната академия „Г. С. Раковски“ в специалността „Транспортни войски“.

След успешно завършване на академията служи на различни длъжности във ВМТ и Българската армия: началник щаб на батальон във ВМТ, началник щаб на транспортния полк към КМТО /Командване на материално техническото осигуряване/, „Офицер по сигурността на информацията“ в Съвместното оперативно командване на МО, „Служител по сигурността на информацията“ в Командването на Военно-въздушните сили – полковник IV-та степен.

През месец декември 2012 година е освободен от военна служба и преминава в резерва. Започва работа като „Служител по сигурността на информацията“ в ДП „Транспортно строителство и възстановяване“, където продължава да работи и до сега.

Заместник-председател на Клуба на офицерите и сержантите от запаса и резерва на бившите Войски на Министерството на транспорта и ВВТУ „Тодор Каблешков“.

От дясно на ляво: Иван Омайски, Асен Георгиев и Георги Младенов

ЖИВОТ, ПРИЗВИНИЕ И ОТГОВОРНОСТ .

ПРОФЕСОР ДОКТОР ИНЖ. РАЙКО ГЕНЧЕВ РАЙКОВ

Ръководител на катедра „Технология и организация на железопътния транспорт“ /1985-1997 г./ и Декан на факултет „Техника, технология и управление на транспорта“ /1997-2001г./ във ВВТУ „Тодор Каблешков“ гр. София

Професор доктор инж. Райко Райков

Професор доктор инж. Райко Генчев Райков е един от доайените на българската транспортна наука. Роден е на 10 март 1934 година в село Аспарухово, Бургаско. Завършва средно образование в град Карнобат. От 1952 до 1957 година е студент в Московския институт за инженери по железопътния транспорт /МИИТ/. Обучава се в специалността „Експлоатация на железопътния транспорт“ и я завършва с отличен успех.

Петдесет и четири годишната му трудова кариера започва на жп гара Стара Загора, където е назначен за инженер-технолог. През 1961 година се ориентира в научната сфера и работи като научен сътрудник /последователно I, II и III-та степен/ и става ръководител на научна секция в Научно-изследователския институт по транспорта в София /кв. Илиянци/. Шест години по-късно през 1967 година е редовен доцент във ВМЕИ – София, като ръководител на учебно научно направление и отраслова научно-изследователска лаборатория по експлоатация на железопътния транспорт.

Научната му кариера продължава като преподавател във ВМЕИ – София, където през 1979 година получава и титлата – професор. От 1979 до 1985 г. е избран за заместник-декан на факултета по транспорт в института.

От 1985 година професор д-р инж. Райко Райков започва работа във Висшето военно транспортно училище „Тодор Каблешков“. Назначен е за ръководител на новата катедра „Технология и организация на железопътния транспорт“. Заедно с него се преместват и всички преподаватели по специалността от ВМЕИ – София. Като ръководител на катедра и декан, той поставя основите на новата специалност и факултет „Технология и управление на транспорта“ /1997-2001г./.

Дългогодишният преподавател проф. Райков, изцяло се посвещава на обучението и квалификацията на няколко поколения транспортни специалисти. Съществен е и делът му в развитието на практико-приложната изследователска дейност в областта на

железопътния транспорт. За тези над 50-години научен и преподавателски труд, проф. Райков е автор на 16 самостоятелни и съавторски учебници. Други 215 труда, от които 152 публикации, над 63 научно-изследователски разработки и 17 бр. рационализации, по-важни от които са коловозното развитие и технологията на маневрената работа в железопътните гари в Софийския жп възел и гара Стара Загора, са дейност, която заслужава дълбоко уважение и поклон. Само внедрените му научно-изследователски разработки и трудове са повече от 75, от които 26 са издадени и реферирани в чужбина. Той е един от инициаторите за създаване на следдипломна квалификация във ВТУ „Тодор Каблешков“ и ръководи работни групи по теми към различните министерства, ангажирани с жп транспорт.

Професор доктор инж. Райко Райков е с голям принос за развитие на училището като водещо висше транспортно учебно заведение у нас. Негови възпитаници са над 2300 студенти, над 20 асистенти, 4 старши научни сътрудници, 11 доценти и 4 професори. На практика той слага началото на една научно-образователна школа, която има съществен принос в развитието на транспорта. През нея преминават няколко министри на транспорта, депутати от Народното събрание, генерални директори на Българските държавни железници и частни жп компании, шефове на множество транспортни фирми и дирекции, началници на жп гари, спедиторски фирми и други изтъкнати специалисти.

Професор Райков има няколко специализации в чужбина - в Москва 1971 и 1977 г. и в Париж 1975 г. Внедрените му научни трудове в транспорта са документално потвърдени и с годишен икономически ефект над 5 млн. лева

10 март 2004 г. Министърът на транспорта инж. Кирил Ерменков поздравява професор доктор инж. Райко Райков по случай 70 годишния му юбилей

Проф. д-р инж. Райко Райков заслужено е отличаван с различни звания и награди, като сред най-престижните са: орден „Кирил и Методий“ – I степен, „Почетен железничар на българските железници“, „Европейски железопътен инженер“, „Златна значка“ на ФНТС. През 1996 година е удостоен с титлата „Изявена ръководна личност“. Същата година биографията му е публикувана в том VI-ти на „Американския биографичен

институт“. През 2007 година става носител на високото почетно звание „Доктор хонорис кауза“ за постигнати значителни научни постижения и съществен принос в развитието и укрепването на сътрудничеството между ВТУ „Тодор Каблешков“ и Московския държавен университет. Дипломата за почетното звание му е връчена лично от професор Борис А. Льовин - ректор на МИИТ.

По-случай 75-годишнината си проф. Райков получава от Стоил Фердов – председател на директорите на „Български държавни железници“ ЕАД, почетен юбилеен плакет „120 години Български държавни железници“ /10.03.2009 г./. На тържеството юбиляра получава поздравления и цветя от инж. Стамен Стаменов – бивш министър на транспорта и генерален директор на БДЖ, представители на различни генерации на транспортните научни среди у нас, колеги, възпитаници на професора и приятели.

На 10 март 2014 година най-изтъкнатия учен и специалист в сферата на железопътния транспорт професор Райко Райков навършва 80 години. На възраст 86 години на 11 ноември 2020 г. професор Райко Райков приключва земния си път.

Повече от половин век той подготвя кадри за железопътния транспорт и участва активно в практическото решаване на проблемите в железопътния транспорт. Неговата човешка и професионална дейност оставя дълбока следа в историята.

„Човек с широк кръгозор, за него всеки връх е бил предпоследен. Но така е! Когато господ дава, не винаги пита, колко да даде. На едни отпуска малко – едно зрънце, че и по-дребни нещица, за други като професора не си жали мярката.

Гордея се, че имах привилегията да познавам и общувам с тази забележителна личност.

Завиждам на студентите, които са имали щастието да слушат неговите лекции, защото си представям дълбочината на знанията, които е давал с един прекрасен език и с възпитателна цел.

И най-впечатляващото е, че целият този образ, който се опитвам да разкрия, професорът успява да изгради по един безкрайно искрен и скромен начин, толкова ненапратливо, за разлика от всички онези, които през годините залагат повече на гръмките думи, отколкото на полезните действия.

Поклон, дълбок поклон пред човека, избрал духовната пътека! С поглед мил и правдиво мнение създал не едно чудесно поколение железопътни специалисти.

Моята признателност и уважение към него няма граници, няма! – споделя о.з. Асен Йосифов.

ДА ДОБРУВАШ С ОБИЧ ЗА ОБИЧ
ПОЛКОВНИК ИНЖ. СТЕФАН НИКОЛОВ ПЕТРИНИН

Майор инж. Стефан Петринин - стари преподавател в катедра ОВТСП

Стефан Николов Петринин е роден на 3 декември 1948 год. Завършва Средно политехническо училище „Отец Паисий“ в град Долна Баня, обл. София /1963-1966 год./; Полувисш железопътен институт „Тодор Каблешков“ – специалност „Експлоатация и ремонт на дизелови локомотиви и мотриси“ /1966-1969 г./, Транспортен факултет на Технически университет в София с квалификация „Инженер по експлоатация на железопътния транспорт“ /1970 – 1975 г./ и Военна академия „Г. С. Раковски“ /1982-1985 г./ .

Курсант –сержант Стефан Петринин

След завършване на Институтът работи последователно в Локомотивно депо – София като локомотивен машинист на дизелови локомотиви и мотриси /1969-1970 год./ и Чугуно-леярна завод в гр. Ихтиман –началник смяна в транспортен цех /1975-1976 год./.

От 13 февруари 1976 год. до 1 октомври 1985 год. служи като офицер – заместник–командир на механизирани батальон във Войските на Министерството на транспорта.

Старши лейтенант инж. Петринин - заместник-командир на механизирани батальон

От 1 октомври 1985 год. до 28 февруари 2001 год. работи във ВВТУ „Тодор Каблешков“ като заместник – командир на курсантски батальон, старши преподавател, главен методист и началник сектор „Подготовка на военнослужещи“.

Среща на офицери от ВВТУ с министъра на транспорта инж. С. Стаменов. Полковник инж. Стефан Петринин е вторият от ляво на дясно

Асен Йосифов: „Хората са различни не само по визия, но и по характер и духовен заряд. Затова и животът е привлекателен и непредвидим. Към тези размисли ме

отвежда личността на полковник инж. Стефан Петринин. С него се познаваме от далечната 1976 год. и четири години служихме в Първа железопътна строителна бригада. Оpozнахме се в детайли. Станахме дори приятели. Поддържахме, поддържаме и сега дружески отношения, изградени на взаимно уважение. Той е приятен човек, етичен колега, професионалист, с чувство за хумор, добър и желан събеседник, с благ характер и винаги има добра дума, която да каже на колегите си.

Спомням си за него като за съвестен и сериозен офицер, който се стремеше да постига целите си. Много взискателен и правеше всичко възможно планираните неща да се случат. С две думи- човек, на когото можеше да се разчита.

Войнската му кариера във ВМТ и ВВТУ „Тодор Каблешков“ е олицетворение на гражданската му съвест, на достойния житейски път, на ведрия му дух за човечност и справедливост, на любов към семейството, Родината и военната служба, които са пример за подражание.

В изказванията му властваха класическите добродетели, ценени още от времето на римляните-краткост, точност, яснота и убедителност. Познавам малко хора като полк. инж. Стефан Петринин, които носят истинското благородство в кръвта си...“

Излиза в запаса през февруари 2001 год. със званието „полковник-инженер“.

След пенсионирането си работи във верига от бюра за обмяна на валута /2001- 2007 год./, началник смяна в Ремонтно –възстановително предприятие „Кьоне“ /2007-2012 г./, Детективска агенция и охрана „Саламандер“ /2012 -2016 г./ и СОТ- Сигнално охранителна техника - ЕООД. /2016-2021 г./

10 март 1999 г. На 65-годишния юбилей на професор доктор инж. Райко Райков

**РАЗВИТИЕ НА ПРОФЕСИОНАЛНОТО И ЛЮБИТЕЛСКО ХУДОЖЕСТВЕНО
ТВОРЧЕСТВО В ДЪРЖАВНОТО ЖЕЛЕЗОПЪТНО УЧИЛИЩЕ, ПОЛУВИСШИЯ
ЖЕЛЕЗОПЪТЕН ИНСТИТУТ И ВВТУ „ТОДОР КАБЛЕШКОВ“ /1922 – 2000 г./**

О.З. Румелин Виденов

Освен професионални музикални състави – духов оркестър и естраден състав – в железопътното училище са създадени и много любителски творчески колективи, които издигат престижа на учебното заведение у нас и в чужбина.

Духовият оркестър /училищната музика/ съществува в структурата на Държавното железопътно училище, като извън щатно организационно ядро, още със създаването на училището през 1922 година. В една от първите заповеди на директора на ДЖУ /Заповед № 57/12.12.1922 г./ са определени преподавателите по отделните учебни дисциплини и сред тях е Георги Безлов – преподавател по музика. Той е създател и първи диригент на училищната духова музика, която се състои от ученици, свирили преди в училищните състави на средните училища.

Под ръководството на Георги Безлов – военен диригент, композитор и автор на „Ботев марш“ – духовият оркестър на железопътното училище се формира като оркестрова формация, която се доближава по музикални качества до щатните военни оркестри на Българската войска.

Вторият диригент на училищния духов оркестър е българина от чешки произход Спауста. Той продължава работата с музикантите-ученици с голямо старание и любов.

След преминаването на учебното заведение в структурата на Железопътния полк, духовия оркестър продължава да съществува. Попълването с нови музиканти се осъществява по нов начин. Младежи на 15-18-годишна възраст се зачисляват в щата на железопътния полк, служат 4 години и са на пълна държавна издръжка, както останалия

войнишки състав. По-голямата част от тях са учили в Музикалната академия в София и имат изградени музикални способности. Общият брой на участниците в духовия оркестър наброява 30 – 35 човека.

В различен период от време и с различна продължителност през него преминават: Никола Радуканов – цигулар в симфоничния оркестър на Софийската опера; Атанас Бъчваров – цигулар в Пловдивския симфоничен оркестър; Коста Михов – тромпетист в Пловдивския симфоничен оркестър; Стефан Китински – музикант в Русенския симфоничен оркестър; подполковник Иван Цанов – военен диригент и Райко Тонев – хоров диригент. Възпитаници на Държавното железопътно училище са и артисти от Софийската народна опера – Георги Белев /драматичен тенор, народен артист/ и Димитър Димитров – баритон. Заедно с духовият оркестър в Железопътния полк функционира и джаз оркестър /естраден състав/. Диригенти на духовия оркестър в Железопътния полк през различни периоди са: Никола Бишев; Атанас Захариев; Стойко Бадев и Стилиян Геровски.

През 1946 година железопътното училище излиза от състава на Железопътния полк и преминава към Министерството на железниците. Духовият оркестър се запазва и за диригент и композитор е определен Борислав Георгиев, а административен ръководител е Петър Грозданов. Значението на духовия оркестър на училището нараства, особено след като е осъществена реорганизация на учебното заведение от Транспортен техникум в Полувисш железопътен институт и най-вече, след неговото военизиране през 1962 година. Съставът му се увеличава до внушителните 40-50 души, добре подбрани музиканти от курсантския състав. В репертоара на оркестъра са включени, освен военни маршове и произведения на класическата музика. За диригент на оркестъра през 1963 година е назначен Константин Константинов – композитор, професионален диригент с висше музикално образование, който с голямо желание започва работа.

Сформиран е и мъжки курсантски хор, който в съпровод с малък симфоничен оркестър и други музикални състави редовно изнасят концертни програми пред личния състав на Института, пред обществеността и граждани на столицата. В курсантските батальони се създават естрадни състави, драматични и танцови състави, които ежегодно участват в организираните прегледи на художествената самодейност.

1967 г. Духовият оркестър на Полувисшия железопътен институт

През 1967 година длъжността „диригент“ се военизира и на нея е назначен майор Христо Гатев, кадрови военен диригент. Под негово ръководство духовият оркестър, курсантския хор, естрадния и битовия музикален състав на Института, достойно се представят на прегледите на художествената самодейност в Железопътни войски.

През 1969 година майор Гатев е назначен за диригент на духовия оркестър на Министерството на отбраната. На негово място със Заповед № 00253/15.12.1969 г. на министъра на транспорта е назначен капитан Христо Тонев. Само две години след назначаването му, през месец юли 1971 година е създаден щатен духов оркестър на ПЖИ „Тодор Каблешков“. Съставът му се състои от 25 щатни оркестранти, които се набират чрез конкурс. Назначават се много добри музиканти-професионалисти, завършили Българската държавна консерватория. Към оркестъра всяка година се зачисляват по 10 войника със средно музикално образование, които се набират от военните окръжия в страната.

1972 г. Щатният духов оркестър с диригент полковник Христо Тонев

Щатният духов оркестър на ПЖИ „Тодор Каблешков“ се утвърждава като един от най-добрите военни оркестри в столицата. Освен в ритуалната дейност, свързана с уставния войсков живот и оказване помощ на самодейните творчески колективи в Института, той активно участва в гарнизонните военни мероприятия в София – полагане на венци, провеждане на зари-проверки, посрещане на чуждестранни официални лица и делегации. За тази дейност, през 1974 г. е награден с почетна грамота от министъра на отбраната.

Още в първата година след създаването му, духовия оркестър изнася 6 самостоятелни концерта и година след това в радио София записва български хора и ръченици от композитора Дико Илиев и други български композитори. В радио София е направен 220 минутен запис и издадени 7 грамофонни плочи и една касета с музикални произведения. Част от тях се съхраняват в музея на предприятие „Транспортно строителство и възстановяване“.

През 1976 година към духовия оркестър на ПЖИ „Тодор Каблешков“ е създаден естраден състав с ръководители Христо Златинов /1976 – 1985 г./, Васил Еленков /1985 – 1987 г./ и Красимир Минчев /след 1987 г./. Основни солисти на състава са Йонка Сливенска, Емилия Бодурова, Виолета Оникян и Васил Арнаудов. Естрадният състав изнася самостоятелни концерти при тържества и мероприятия в Института, Министерството на транспорта, Войските на Министерството на транспорта, поделенията на СО „БДЖ“ и др. външни учреждения.

1978 година. Солистите на естрадният състав на Института

Двата музикални състава – духовия оркестър и естрадният състав са високо оценявани във военните и гражданските среди в страната. През периода 1971 – 1989 г. са изнесени 1217 концерти, което е сериозен показател за осъществена активна творческа дейност. Открояват се концертите, изнесени в салона на Народната опера /1972 г./, зала „Универсиада“ /1975 г./, зала „Георги Кирков“ /1982 г./ и Националния дворец на културата /1988 г./.

От 1978 година духовият оркестър на ПЖИ „Тодор Каблешков“ участва в националните прегледи „Нова българска музика“. В продължение на 10 години изявиите му на този висок музикален форум в България са повече от добри. През 1988 и 1989 г. оркестъра и неговите солисти изнасят 7 концерти в Италия.

Духовият оркестър на ПЖИ с диригент полковник Христо Тонев и помощници или т.н. „Старшина на оркестър“ Цонко Цонков, Банко Банков, Илия Димитров, Стефан Лютаков и Бончо Бончев привлича вниманието на музикалната общественост на София. ВНВТУ „Тодор Каблешков“ е посетено от над 30 известни български композитори като професорите: Александър Райчев, Георги Костов, Александър Танев, Цветан Цветанов и

Красимир Кюркчийски, Тончо Русев и др, както и от над 20 музиканти, режисьори и актьори, вкл. и от Русия, Германия, Корея и др.

Диригентът на духовият оркестър полковник Христо Тонев в продължение на 20 години /1969-1989 г./ развива активна творческа дейност не само като диригент, но и като композитор. През 1980 година става член на Съюза на българските композитори, а от 1981 г. е хоноруван преподавател по духовна оркестрация и дирижиране, като периодично дирижира духовия оркестър на Българската държавна консерватория.

Отличните професионални качества на музикантите и неговия диригент, високо се оценяват от ръководството на Съюза на българските композитори /СБК/. На 50-годишния юбилей на СБК, честван през месец октомври 1983 година е взето решение – един от трите главни концерта да се проведе в ПЖИ „Тодор Каблешков“ в изпълнение на духовия оркестър на училището. На концерта присъстват 7 композитори, между които професорите Георги Костов /главен секретар на СБК/, Пенчо Стоянов /заместник-председател на СБК/ и др., 5 изтъкнати музикове, между които Любомир Сагаев, Ани Баларева и др. На концерта е направен запис от Българската телевизия, който се съхранява в архива й.

Част от духовия оркестър на ВНВТУ „Тодор Каблешков“ с диригент полковник Христо Тонев

Със задоволство може да се отбележи, че музикантите от духовия оркестър ежегодно оказват квалифицирана помощ в подготовката на курсантските роти за участието им в прегледите на строевата песен в училището и при подготовката и провеждането на прегледите на художествената самодейност. Батальонните хорови и естрадни състави се водят под прякото ръководство на полковник Христо Тонев и от оркестрантите Димитър Доротеев /по-късно диригент на духовия оркестър на Строителни войски/, Стойчо Янев /по-късно офицер и военен диригент в МО/, Васил Еленков и др. Художествената самодейност е изключително емоционален и разтоварващ елемент в учебното ежедневие на курсантите. Концертните програми на батальонните художествени състави, които се изнасят в читалището в кв. Слатина, културния дом в кв. Дружба и в училището са истински празници за личния състав на учебното заведение.

Музикалните състави на училището участват в прегледите на художествената самодейност между съединенията в Железопътни войски, Войските на Министерството на транспорта и заемат челните места в класирането.

На републиканско ниво училищните музикални състави и индивидуалните изпълнители завоюват множество медали. През 1977 година ПЖИ „Тодор Каблешков“ получава 2 златни медала и 1 сребърен, а през 1984 г. е достигнат връхът, когато ВНВТУ завоюва 41 златни, 7 сребърни и 5 бронзови медала.

*Фолклорен танцов състав на Първи курсантски батальон с отговорник
старши лейтенант Димо Димов*

През 1991 година за диригент на духовия оркестър на ВВТУ „Тодор Каблешков“ е назначен капитан Виктор Боянов, за „старшина“ на оркестъра – Милан Йордакиев. Традицията е запазена и той продължава и изнася концерти пред личния състав на ВВТУ, подразделения от ВМТ и Българската армия и да оказва методическа помощ на любителските състави в курсантските батальони.

Духовият оркестър на ВВТУ „Тодор Каблешков“ се включва активно в различни музикални прояви в страната. През 1993 година участва в празниците на изкуството „Аполония“ в гр. Созопол и на културните празници в гр. Несебър и изнася концертни програми в курортните селища Несебър, Слънчев бряг и Елените. През 1994 - 1996 г. участва и в празниците на духовите оркестри „Дико Илиев“ в гр. Монтана, където е номиниран с първа награда за най-добро изпълнение на български произведения. През 1995 година участва и във фестивала на старата градска песен в гр. Петрич.

През тези години в училището функционират и курсантски фолклорни танцови състави. В тях са привлечени за участие танцьорки от граждански организации. Традиция във ВВТУ е всеки курсантски батальон да има свой фолклорен танцов състав. Начало на тази дейност е дадено през 1973 година с курсанти от 1-ви курсантски батальон и девойки от Локомотивно депо София с отговорник старши лейтенант Димо Димов; курсанти от 2-ри курсантски батальон и девойки от Бирена фабрика „Софийско пиво“ с отговорник лейтенант Георги Георгиев и курсанти от 3-ти курсантски батальон и девойки от читалище „Д-р Петър Берон“ с отговорник лейтенант Румелин Виденов.

1984 г. Курсантски танцов състав, участник в батальонния преглед на художествената самодейност

Танцовият фолклорен самодееен състав на 3-ти батальон, прераства във фолклорен танцов ансамбъл „Жар“. За негови основатели се считат майор Стефан Петков, лейтенант Румелин Виденов и Райна Тодорова от читалище „Д-р Петър Берон“. Танцовият ансамбъл успешно участва в републиканските прегледи и фестивали на художествената самодейност и завоюва много златни и сребърни медали и отличия.

Танцов фолклорен самодееен състав на Трети курсантски батальон „Жар,“ носител на званието „Републикански танцов състав“

По танцьорско майсторство, самодейния фолклорен танцов ансамбъл „Жар“ се доближава до професионалните танцови ансамбли. По тази причина Комитетът за култура на страната му дава званието „Републикански танцов състав“, което се дава на най-отличилите се самодейни колективи.

Танцовия състав „Жар“ на ВВТУ „Тодор Каблешков“ и читалище „Д-р Петър Берон“ става популярен не само в България, но и в чужбина. Той осъществява успешни гастроли в Полша, Германия, Чехословакия и Италия.

През 1992 година по покана на папския нунций Мон сеньор Марио Рици, танцовия състав „Жар“ е приет във Ватикана от папа Йоан-Павел II. В залата по католическите църковни канони е позволено само тихо запяване, но с разрешение на папата, танцовия състав показва своето изкуство и майсторство. Главата на Римокатолическата църква и неговото обкръжение с възторг аплодират изявите на самодейния фолклорен танцов ансамбъл.

1992 година. Папа Йоан – Павел II беседва с участниците в танцовия състав „Жар“

През 1994 година самодейния фолклорен танцов ансамбъл участва в международен младежки фолклорен танцов фестивал във Венеция, Италия, а през 1996 г. в гр. Кармиел, Израел. Не по малки са достиженията на самодейното курсантско творчество. През 1969 година в салоните на ЦДНА се провежда Първата изложба на самодейното войнишко и курсантско творчество в Железопътни войски. Представени са много експонати, изработени от курсанти от ковано желязо – свещници, полилеи, нощни лампи, маси с табуретки и др., изработени в младежките кръжоци под ръководството на преподавателите по учебна практика – Атанас Узунов, Христо Кратунов, Марин Илиев, Тодор Симеонов и Иван Василев. Курсантските кръжоци се ръководят от старши лейтенант Димо Димов и старши лейтенант Борислав Игнатов. Интерес предизвикват и експонатите от дърворезба. Кръжок, ръководен от курсант Георги Георгиев /51-ви випуск, специалност „Поддържане, експлоатация и ремонт на АСУ в транспорта“/ изработва и представя на прегледите – карта на железопътната мрежа в страната, кутия за бижута, капаци за снимков албум и др. Изявите на духовия оркестър, естрадният състав, самодейните курсантски музикални и танцови състави на училището, през цялото време на съществуването на учебното заведение издигат неговия авторитет и повишават самочувствието на командирите, преподавателите и обучаемите ученици и курсанти.

1997 год. Духовият оркестър на ВВТУ „Т. Каблешков“ и курсантски хор изнасят концертна програма

НАД ПОЛОВИН ВЕК В СЛУЖБА НА РОДНОТО УЧИЛИЩЕ

ПОДПОЛКОВНИК ИНЖ. МЕТОДИ ЛЮБЕНОВ ДУНКОВ

Методи Любенов Дунков е роден на 3 февруари 1952 год. в село Дрен, област Перник. Завършва основното си образование в 96-то основно училище в София/1959-1967 г./, средно - в Техникум по електротехника в София /1967-1971 г./ специалност „Централни мрежи и системи“, ПЖИ „Тодор Каблешков“/1971-1974 г./- специалност „Експлоатация и ремонт на дизелови и електрически локомотиви“ и висше образование във ВНВТУ „Тодор Каблешков“ /1985-1990 г./ - специалност „Железопътна техника“.

От 1975 до 1990 г. служи на кадрова военна служба като командир на взвод и рота в ПЖИ „Тодор Каблешков“ и ВНВТУ –специалност „Експлоатация и ремонт на дизелови и електрически локомотиви“.

Януари 1975 год. Младши лейтенант Методи Дунков

През периода 1990-2000 г. е експерт в учебния отдел на висшето училище. Пенсioniра се през 1999 г. и продължава да работи в училището до 2022 г.

В ляво - подполковник инж. Методи Дунков

1999 год. О. з. подполковник инж. Методи Дунков- крайния в дясно

ВИПУСК „БОТЕВСКИ - 86“ – НОВО ПОПЪЛНЕНИЕ В РОДНИЯ ЖЕЛЕЗОПЪТЕН ТРАНСПОРТ

През 1986 година своя път за по-нататъшна реализация в живота, поема поредния 61-ви випуск, приел името на славния поет-революционер Христо Ботев, във връзка със 110-годишнината от героичната му гибел във Врачанския балкан.

.... Районът на училището е празнично украсен, звучи тържествена музика. Много родители, близки и познати на курсантите-випускници са дошли, да споделят тяхната радост от успешно завършеното обучение. Този випуск е първият след направените промени в образователната система на училището. В многолюдния отряд на транспортните служители и работници се вливат първите инженер-оператори, въоръжени с необходимите

знания и умения, млади хора, които активно се включват в прилагането на научно-техническите постижения в областта на транспорта.

На изградената трибуна своите места заемат Стоил Фердов – заместник-министър на транспорта и генерален директор на СО „БДЖ“, генерал-лейтенант Иван Щилянков, генерал-майор Спас Джеджев, генерал-майор инж. Младен Младенов, генерал-майор инж. Георги Каракехайов офицери, преподаватели, гости от район „Васил Левски“ на столицата.

Част от официалните гости на тържеството

Бащински напътствено звучат думите на началника на ВНВТУ „Т. Каблешков“ генерал-майор Григор Жотев, заслужил деятел на образованието, отправени към курсантите-випускници: *„Учете се непрестанно от първенците и наставниците, бъдете достойни продължители на тяхното дело, проявявайте постоянен стремеж за внедряване на новото, прогресивното! Борете се в новите си колективи, за постигане на висока организираност, дисциплина и отговорност!...“* Завършващите училището от 61-ви „Ботевски-86“ випуск ще изпълнят тази заръка. На новите си работни места те няма да посрамят досегашните си командири и преподаватели. Училището ги научи на дисциплина, създаде у тях трудови навици, даде им професия достойна за уважение.

Във ВНВТУ „Т. Каблешков“ те се трудиха съзнателно и упорито. Рожба на този труд са и постигнатите успехи – випускът постига общ среден успех „много добър“ 4,70; 33-ма курсанти са отличници; допринесоха да се повиши качеството и ефективността на учебно-възпитателния процес, като активно участваха във внедряването на активни форми на обучение и усъвършенстване на учебно-материалната база; разгърнаха движението за ТНТМ, като техните разработки са отличени със златни значки и грамоти на XII-тия Национален преглед. Безспорно най-голямата гордост на випуска са неговите първенци и отличници: младши лейтенант Евгени Йорданов – първенец на випуска и специалност „Транспортно строителство“ с успех 5,95; младши лейтенант Васко Николов – носител на „Вапцаровска награда“ с успех 5,93; младши лейтенант Милен Радков – първенец на

специалност „Подемно-транспортни, пътни и строителни машина“; младши лейтенантите Валери Василев, Силвио Караиванов, Любомир Витков и Росен Матев – първенци на отделните специалности. Дипломите и наградите на първенеца на випуска и първенците на отделните специалности връчва заместник-министъра на транспорта Стоил Фердов.

1986 година. Генерал-майор Спас Джеджев, заместник-началник на ВМТ връчва дипломи на завършилите курсанти от випуска

От името на отличените и на „Ботевски“ випуск, рапорт-обещание поднася младши лейтенант Евгени Йорданов. Той благодари за положените бащински грижи за тях от командирите и преподавателите в училището, и подчертава, че всички ще работят упорито за изпълнението на основната задача за транспорта – осигуряване на срочни, гарантирани и с повишена култура на обслужването превози на пътници и товари при намаляване на разходите, течните горива и енергията. Възмъжали, закалени и добре подготвени, курсантите от 61-ви випуск „Ботевски-86“ се вливат в стройните редици на многохилядния транспортен колектив и на войните от ВМТ, за да отдадат своите сили, знания и умения за процъфтяване на прекрасната ни татковина – Народна република България.

Един от тези, които след завършването на курса на обучение във ВНВТУ „Тодор Каблешков“ остават в редовете на Войските на министерството на транспорта, е и първенецът на 61-ви випуск младши лейтенант Евгени Йорданов. Ето какво споделя той:

„...Завършил съм механотехникума „Хараламби Стоянов“ в гр. Горна Оряховица и затова в училището ми беше може би повече интересно, отколкото трудно. Офицерската професия, особено тази на офицерите-строители, не е от най-леките, но именно заради това аз избрах нея, защото в трудностите мъжете закаляват своята воля, могат да докажат себе си. По-късно, вече като действащ офицер, имам намерение да продължа учението си като задочник във висшия курс на ВНВТУ „Тодор Каблешков...“

Михаил Юруков, Вестник „Магистрали“, бр. 34, 26 август 1986 г.

Родният железопътен транспорт ни очаква

ЖИВОТ, ОТДАДЕН НА АРМИЯТА, ВВТУ „ТОДОР КАБЛЕШКОВ“ И ЗАПАСНОТО ВОЙНСТВО

Полковник Цветан Никифоров Тодоров

Цветан Тодоров е роден на 30 март 1933 година в село Опицвет, Софийско. Семейството, в което е израснал е род на достойни българи.

Прадядо му Янко Нешев е кмет на село Сливница /сега град/ по време на Сръбско-Българската война 1885 г, под чието ръководство са изградени фортификационните

съоръжения за Българската войска. Награждаван е с два ордена за „Гражданска заслуга“ лично от княз Александър Батенберг.

Дядо му - Тодор Манчов Спасов е участник в Балканската и Междусъюзническата войни през 1912-1913 г.

Баща му Никифор Тодоров е участник в състава на Първа българска армия през заключителния етап на Втората световна война 1944-1945 г.

Цветан Тодоров завършва НВУ „Васил Левски“ – София през 1952 година. От 1952 до 1955 г. служи като командир на взвод в под. 80880 гр. Горна Оряховица /21-ви РГК железопътен полк/. През 1954 година след инспекторски преглед, за постигнати отлични резултати в бойната и специална подготовка на командвания от него взвод, е награден лично от началника на „ВОСО“ при Министерството на отбраната полковник Боню Марков.

В периода 1955 – 1958 г. за проявени качества на образцов строеви офицер и отличен възпитател преминава на служба във военизирания Транспортен техникум, подготвящ кадри за железопътния транспорт, като командир на рота. Заедно с офицерите: капитан Велко С. Велков /заместник-началник на транспортния техникум по военната подготовка/, ст. лейтенант Недю Чомаков, капитан Григор Жотев, ст. лейтенант Кръстю Савов, ст. лейтенант Цветан Кондаков допринасят много за изграждането на войскови навици, дисциплина и добра общовойска подготовка на курсистите. В тези години за първи път и с негово участие в учебното заведение се изграждат кабинети по тактика, инженерна подготовка, военна топография и др.

След 1958 година е извършена реорганизация и военната служба в Транспортния техникум е отменена. Всички офицери преминават на военна служба в различни поделения на Българската армия.

Старши лейтенант Цветан Тодоров е назначен отново в поделение 80880 Горна Оряховица. В него служи до 30 март 1960 г., след което полкът е разформирован.

В периода 1960 – 1962 г. е назначен за помощник-военен жп комендант на Централна жп гара София.

През 1962 година учебното заведение е военизирано като Полувисш железопътен институт. Капитан Цветан Тодоров отново е назначен за командир на курсантска рота, а две години по-късно вече е командир на курсантски батальон. В този период батальона, който командва многократно е първенец по бойната и специална подготовка и става носител на преходно червено знаме /дарено на Института от ВТУ по ВОСО в гр. Санкт Петербург/. През 1970 година завършва висш академичен курс във ВА „Тил и транспорт“ в Русия.

1972 г. Среца с курсанти от батальона, носители на значката „Отличник на Железопътни войски“

Любопитна подробност от службата му в ПЖИ е факта, че заради изключителната му дисциплинираност и възискателност, курсантите го наричат „устава“. В това понятие не се влага подигравка, а респект за точно и непрекословно изпълнение на военните устави в Полувисшия железопътен институт. Тази закачка с Цветан Тодоров остава до края на офицерската му служба.

В периода 1977 – 1979 година полковник Цветан Тодоров е назначен за военен железопътен комендант на Централна жп гара София.

След 1979 година заема длъжността заместник-началник на Полувисшия железопътен институт и първи заместник – началник на ВНВТУ „Тодор Каблешков“.

Ето какво споделя полковник Тодоров за службата си в Транспортния техникум, ПЖИ „Тодор Каблешков“ и ВНВТУ:

„...От 1962 година за началник на Полувисшия железопътен институт е назначен полковник инж. Никола Жеков. Офицер със завидна военна и специална подготовка – завършва военното сухопътно училище „Васил Левски“ и ВА „Тил и транспорт“ в Русия. Инициативен, смел, дори дързък, само за година, две, успя да доближи училището по организация, структура и задачи до ВУЗ в БНА. За един малък период от време, началник на института е полковник инж. Йордан Златански, при който учебното заведение продължи да се развива.

През 1971 година за началник на Института е назначен полковник Григор Жотев. Още през 1955 г. заедно с капитан Жотев, започнахме службата във военизирания Транспортен техникум. Преминал през всички звена на учебното заведение, генерал-майор Григор Жотев направи изключително много за огромните успехи на училището и издигането му до ранг на ВВУЗ. Ускорено се изградиха 65 кабинети, лаборатории и полигони, оборудвани с тренажори, макети и нагледни възли и агрегати в помощ на учебния процес; спортни съоръжения /физкултурен салон, стадион/, киносалон, военно - полеви лагер и др. Достойно е представянето на отборите на училището в

математическите олимпиади и вузовски състезания. В областта на спорта достиженията също са впечатляващи.

Представителни курсантски роти участват в мероприятия от национален и международен характер /посрещане на държавни ръководители, делегации, зари-проверки, различни чествания и др./

Военна клетва в ПЖИ „Тодор Каблешков“. Полковник Цветан Тодоров командва клетвата.

За да се постигнат тези успехи, трябва да се отбележи и ролята на командно-преподавателския състав на училището. Използваха се разнообразни подходи за положително въздействие върху курсантите. Един от тях е личния пример на офицерите Симеонов, Райков, Дечев, Ганчев, Томов, Такев, Бешков и много други, който заразяваше обучаемите за повече смелост и готовност за поемане на риск в името на успеха. Така беше при нас. Радвам се, че тази традиция продължава и сега...“

О.з. полковник Цветан Тодоров приковава знамето на Клуба на СОСЗР

Богата е обществената дейност на полковник Цветан Тодоров. Започва още от 1968 година, когато е избран за член на транспортната комисия по организирането и провеждането на IX-тия Международен младежки фестивал в гр. София. Дълги години е член на Бюрото на Българската федерация по хандбал и председател на секцията по

хандбал на „Локомотив“ София. Във връзка със 100-годишнината от обявяването на независимостта на България е председател на инициативен комитет за построяване на паметник на загиналите във войните – офицери и войници от село Опицвет, Софийско, изграден и открит през 2009 г. Организатор е в инициативата за събиране средства за ремонт и реставрация на църквата „Света Неделя“ по повод 150 години от построяването ѝ. Семейството на о.з. полковник Цветан Тодоров дарява на читалище „Разум“ в село Опицвет 150 книги.

Честване патронния празник на ВТУ.. Вторият от ляво на дясно е ректора професор доктор инж. Петър Колев, а до него в ляво е о.з. полк. Цветан Тодоров

От 2013 година о.з. полковник Цветан Тодоров е избран за заместник-председател на Клуба на офицерите и сержантите от запаса и резерва на ВМТ и ВВТУ „Тодор Каблешков“.

13.01.2020 г. О.з. полковник Цветан Тодоров с ректора на ВТУ „Тодор Каблешков“ проф. доктор инженер-икономист Даниела Тодорова и част от ръководството на Клуба на СОСЗР пред бюст-паметника на Тодор Каблешков

Удостоен е с орден „Червено знаме“, званието „Почетен железничар на българските железници“, „Отличник на Министерството на транспорта“, 15 медали за безупречна военна служба, златен и сребърен медал за „Особени заслуги“ в развитието на физкултурата и спорта в България.

През 1990 година полковник Цветан Тодоров преминава в запаса. Семеен е има две дъщери – Ваня и Анелия и четири внука. Достоен български офицер и патриот, който по един неповторим начин преминаваше през този обидно къс живот с хъс, усмивка, висок професионализъм, любов към любимото училище, самоирония и много позитивизъм.

През 2020 година той се пренесе там, където звездите светят вечно и остана завинаги част от историята на училището, в сърцата на поколения негови възпитаници с военния си талант, несравнимото си чувство за справедливост и отдаденост на семейството и професията.

Дано е светъл пътът му там, горе!

А долу на земята ние ще го помним.

Няма да го забравим!

Благодарим за това, което остави при нас – спомен за един прекрасен офицер и човек, който успяваше да променя към по-добро нещата около себе си.

1996 година. Полковник Цветан Тодоров в дружески разговор с министъра на транспорта инж. Стамен Стаменов. В ляво от него е полковник Дафин Райков

**С ЛЮБОВ КЪМ ПРОФЕСИЯТА, ДОБРОТА, ОПТИМИЗЪМ И ВЯРА В
БЪДЕЩЕТО**

ПОЛКОВНИК ДИМИТЪР ЕВСТАТИЕВ ДИМИТРОВ

От курсант до воинско звание полковник в Главния щаб на ВМТ и заместник-директор на Дирекция в ДП “ТСВ”, неизменно свързан с железопътната транспортна система на Република България. Това е най-кратката определеност на почти целия съзнателен живот на о.з. полковник Димитър Евстатиев Димитров.

1968 год. Курсант Димитър Е. Димитров

Роден на 20 май 1950 г. в с. Храбърско, област Софийска. Завършва средно образование през 1968 г. в СПТУ по машиностроене „Цвятко Радойнов“, град София. Впоследствие учи в ПЖИ „Т. Каблешков“, ВВУ „Васил Левски“ и ВА „Г. С. Раковски“.

От 1968 до 1971 година е курсант в ПЖИ „Т. Каблешков“, със специалност „Строителство и поддържане на железния път“.

Военна клетва

Първо курсантско свиждане с майка му

Негов взводен командир е ст. л-т Петров (така нареченият Пешо кашика), който е офицер с подчертано положително отношение към войсковата подготовка и спорта. Това несъмнено оказва влияние върху ориентацията на курсантите. По-голямата част от тях спортуват различни видове спорт в откритата през 1967 г. спортна школа. Във взвода курсант е Владимир Алексиев – състезател в националния отбор по хандбал. Курсант Димитров тренира колоездене. Негов треньор е Еньо Молдовански, който впоследствие е треньор на Националния отбор по колоездене. На проведените национални състезания по взводен многобой между висшите военно – учебни заведения през 1969 г. взводът се класира на първо място, а всички участници са наградени с по 10 дни домашен отпуск от Министъра на отбраната за отлично представяне.

1969 год. Отборът по взводен многобой –републикански шампион

През 1971 г. Димитров завършва с много добър успех учебното заведение и му е присвоено първо офицерско звание – младши лейтенант.

Младши лейтенант Димитър Димитров

Поемайки трудния и отговорен път на офицер от железопътни войски Димитров в продължение на 28 години сменя не малко поделения, гарнизони и строителни обекти.

След завършване на Военна академия „Г. С. Раковски” майор Димитров продължава службата си във ВНВТУ „Т. Каблешков”

От 01.10.1985 г. е назначен за заместник на полковник Любен Тошков, който е командир на висшия курс на обучение. Един прекрасен офицер, преминал през всички предходни командни длъжности в учебното заведение, натрупал дългогодишен опит, достоен за уважение. За него всяка поставена задача е следващ боен рубеж, който по правило се превземаше с успех. Строг, отзивчив, справедлив - такъв беше офицерът полковник Тошков. Благодарение на този изключително добре подготвен и добронамерен офицер, чиято служба изцяло преминава във военно-учебното заведение, майор Димитров успешно навлиза в работата. А тя е не само интересна, а и твърде много отговорна. Не случайно курсантите във висшия курс на обучение са подбрани от полувисшия на принципа на конкурсното начало. Техните командири к-н Петър Николов, к-н Йордан Йорданов, к-н Сандо Алексков, к-н Любен Бацев, к-н Сергей Марков, к-н Атанас Петров, ст.л-т Симеон Пейчев, ст.л-т Андрей Георгиев, ст-на Даниел Давидов, ст-на Веселин Новков и други са едни от най-добрите офицери и сержанти в учебното заведение, доказали в своята работа компетентност и иновативен подход в учебно-възпитателния процес.

От предходните занимания на м-р Димитров отпада основното му задължение за работа в интерес на изпълнение на строителните обекти. На негово място възникват нови, свързани с изучаване на войсковите колективи, подобряване на психологическия климат и индивидуалната работа с подчинените за постигане на добра и отлична успеваемост от курсантите в учебния процес. Обособяват се групи за подпомагане на изоставащи в своята учебна подготовка курсанти. Особено изявен в това отношение е отличникът на първи висш випуск Тони Богданов Георгиев, към който бяха прикрепени осем изоставащи в учебния процес курсанти.

Впечатляват грижите, полагани за военно-патриотичното възпитание на курсантите. Отделя се време за подготовка и тържествено отбелязване патронните празници на отделните войскове единици. Организирант се поетични рецитали и литературни четения, срещи с известни военачалници и служители от железопътния транспорт. Съвместно със столичното гражданство и жителите на други населени места се честват бележити исторически събития, съпроводени с войскове ритуали.

Ново качествено развитие получават и грижите за оползотворяване на свободното време. Разширяват се формите на културно-масова и спортно-масова работа. По-чести са посещенията на театър, оперети, опера, спортни събития. Сключват се поредица от договори за шефски отношения с граждански ВУЗ. Успоредно с това не се нарушава традицията курсантите да участват в различните форми на ТНТМ и художествената самодейност. Главният акцент тук се поставя върху масовизиране на участието, което се постига основно чрез разнообразни и не малко на брой клубни форми. Определени грижи са положени за обновяване на стаите за отдих и изграждането на младежки клуб „Петър Атларски”.

А. Йосифов: *Като офицер, който години работи с полковник Димитър Димитров мога много да разкажа за мъдростта, за способността му да изслушва, за позитивизма, за умението да се радва на хубавите неща в живота. Притежава и една изумителна дарба – да влиза в логиката на отсрещния, да бъде толерантен, да не наранява и не накърнява правото на другия да изразява мнение. Той е един от най-мъдрите и задълбочени хора в моя кръг от приятели, на които по всяко време може да се разчита. От рано беше разбрал и следваше неотлъчно, че можеш да си спокоен, достоен и доволен от себе си ако си извървял пътя си на собствен ход, със собствен ум и висок професионализъм, срещу бури и мраз, срещу предубеждения и злъч, срещу всяко зло като рицар на истината и Доброто. Сегашното време със своите нрави, човешко поведение и налагащи се тенденции е далеч от представите му, оформени в неговия вътрешен свят.*

„В моята служба като офицер, особено след 1992 год. както се казва, тръгвах за някъде в кариерата, но по стечение на независещи от мен обстоятелства се оказвах на друго място. Днес в някой, особено по-младите се забелязва дефицит на идеали. Колкото повече се цивилизова човекът, толкова повече се отдалечава от тях...”

Чужд на високомерието, аристократ по дух в най-добрия смисъл на думата, безкомпромисен към околните и най- вече към себе си, чувствителен към случващото се в родината, успешен председател на дружеството на офицерите и сержантите от запаса и резерва в столичния квартал „Надежда“– такъв е моят колега и приятел о. з. полковник Димитър Димитров.

Така се случиха нещата, че след 1992 год. се труди на много длъжности, но навсякъде с едно призвание–да служи честно на Родината, Войските и предприятие ТСВ, да се радва на всеки миг от земния си път и да търси отговори за превратностите на съдбата. А тя през тези трудни години ту го качва в небесната шир, ту го сваля ниско на земята.

Любовта, човечността, истината и лъжата, смисълът на земния ни живот, качеството на изпълнение на поставените задачи, пътят, по който се развива страната, здравето и бъдещето на най близките му хора са темите, които го вълнуват и днес ...“

Майор Димитър Димитров с курсантски знаменен взвод

ВИПУСК „ВАСИЛ ЛЕВСКИ - 1987 г.“ НА ВНВТУ „ТОДОР КАБЛЕШКОВ“ ПОЕМА ПО СТОМАНЕНИТЕ МАГИСТРАЛИ НА РОДИНАТА

Не са много празниците в живота на човека, които остават в съзнанието му за цял живот. Един от тях е денят, в който се разделяме с родното висше учебно заведение, като подготвени млади специалисти и пред нас се открива необятния простор, който се нарича професионална реализация. Такава беше онази събота на месец август за 62-ри випуск „Васил Левски-1987 г.“ на ВНВТУ „Тодор Каблешков“.

Отново, както преди три години, пред портала на училището чакат с трепет родители, любими, братя, сестри, приятели, за които всеки твой успех е и техен. Отново е море от цветя и ти си в центъра на вниманието на всички. Усещането е, че бюст-паметника на Тодор Каблешков и двете паметни плочи на Слави Костадинов и Петър Атларски – герои на училището и жп транспорт, бдяха над всяка твоя стъпка и на прощаване с ВНВТУ си дължен да започнеш раздялата си с тях. Курсантският строй замира в почит, а венците и свежите цветя засвидетелстват още един път преклонение пред подвига им.

А сега за последен път си в строя на плаца... Безброй пъти твоите крачки са ехтели по него – кога в стегнатия ритъм на строевата стъпка, кога бегом от един кабинет или лаборатория в друг, или пък три пъти на ден с песен и строева стъпка си минавал на път за столовата. Имаш чувството, че и със затворени очи можеш да кажеш къде точно се намираш на плаца...

1987 година. Последен строй преди завършване на училището

Опънати като „по конец“, са курсантските редици. Ако се погледнат с „въоръженото“ око на поезията, приличат на млада борова гора. Крехкият кристал на илюзията само след миг се раздробява от отривиста команда и последвалите я бързи, точни и стегнати изпълнения от курсантите. И ако във всекидневието на тези момчета времето за поезия е само свободното време, а мястото е в библиотеката и часовете за самоподготовка, то в този ден, поетичното се изразява в приповдигнатото настроение, пред приближаващите часове на тържествена раздяла с любимото училище, с приятели, офицери и преподаватели.

Този е последният ти строй и той трябва да бъде най-добрият! Да покажем на младите – ето така се прави! Правете го като нас!

И както подобава в този ден, в който радостта и тъгата вървят заедно, се прави равностойна на изминалите три години на обучение и естествено се излъчват първенците и отличниците. Има с какво да се гордее 62-ри випуск – успех от държавните изпити много добър 4,59 и девет курсанти отличници.

На плаца, в курсантските редици, там някъде е и отличника на випуска старши сержант-курсант, а след минути и младши лейтенант Стефчо Кърчев. Доказан професионалист в овладяването на нелека специалност, и с придобита квалификация „инженер-оператор на жп техника -вагони“ .

Първенци на останалите специалности, изучавани в училището са старши сержантите - курсанти Радослав Шиников, Антон Александров, Христо Йорданов, Росен Стефанов и сержант-курсант Красимир Иванов.

За носител на „Вапцаровската награда“ е удостоен първенецът на специалност „Железопътна техника – електрически локомотиви“ - сержант-курсант Марин Михайлов.

Отличници на ВНВТУ „Тодор Каблешков“ са и сержант-курсантите Константин Мацанов и Христо Драганов; старши сержант-курсантите Иван Шуманов и Николай Николов.

Сержант-курсант Пламен Манчев от специалността „Технология и експлоатация на жп транспорт“ споделя:

„... Който не го е преживял, той не знае вълнението на раздялата с училището. Сега сме на чертата на новото начало, за което дълго сме се готвили ...“

Сержант-курсант Марио Живков от специалност „Транспортно строителство“:

„...Разделяме се с нашето училище с пожелание за щастливо бъдеще и много успехи на всички наши другари – колеги ...“

Сержант-курсант Васил Василев от специалност „Железопътна техника – дизелови локомотиви“:*„...Изпитвам радост от завършването и надежда за едно истински творческо бъдеще в железничарския отряд ...“*

Старши сержант-курсант Стефчо Иванов Кърчев, първенецът на випуска, простичко и с присъщата за хората скромност, предпочитащи повече да работят и по-малко да приказват, разказва за годините на обучение в училището:

„Родом съм от село Сладун, Хасковско. Независимо от тежкото ми семейно положение, бях решил да продължа да уча и кандидатствах в училището. Приеха ме в специалността „Железопътна техника-вагони“. От начало повече ме привличаше „ръководител на движението“, но поради медицински проблеми, не можех да запиша тази специалност. Твърдо бях решил, че ще уча тук и влязох във втората посочена специалност....“

Не, не е трудно да бъдеш отличник, стига човек да има воля и желание за постигане на целите си. В училището има прекрасни условия за това – преподавателите и офицерите разбират от работата си, всеки ден имаме по пет часа самостоятелна работа, събота и неделя свободно време колкото искаш...Имал съм случаи, когато не съм влизал в изпитна сесия, защото през семестъра получавах отлични оценки, които ме освобождаваха от изпитите. За всеки освободен изпит ни награждаваха и с пет дни домашен отпуск...Виждам бъдещето си свързано с тази професия, не защото съм сключил договор да работя след завършването, а просто ми харесва. Трудно е, отговорността е голяма, защото званието „инженер-оператор“, което придобиваме, всъщност означава, че пряко отговаряме за безопасността на движението на влаковете. Тази отговорност не ме плаши. И ако мога да върна живота си назад, пак бих кандидатствал тук. Решил съм, след като изкарам осем месеца работа по специалността, да продължа в училището и завърша висше образование...”

Ясно е, че зад привидната момчешка крехкост на този младеж се крие воля и гордо съзнание за собствените възможности. Оставаме с убеждението, че животът се крепи точно на такива млади хора, като Стефчо Кърчев – хора, които добре знаят цената на думите и труда, хора способни да направят живота добър и истински. За тях и техните другари е словото на началника на ВНВТУ „Тодор Каблешков“ генерал-майор Григор Жотев. Високите резултати на курсантите-випускници се потвърждават и от факта, че 21 от тях са наградени от ДКМС, сред които са сержант-курсантите: Валери Крачунов, Нелиян Неделчев, Димитър Димитров, Николай Николов, Иринко Йорданов и Иво Петров.

След прочитане на заповедите на министъра на транспорта за наименованието на випуска и награждаване на първенците и отличниците, официалните лица Стоил Фердов – заместник-министър на транспорта и генерален директор на СО „БДЖ“, Милен Николов - секретар на ДКМС, генерал-майор инж. Младен Младенов - заместник-началник на ВМТ, генерал-майор Григор Жотев и генерал-майор Спас Джеджев връчват дипломите на успешно завършилилите училището.

Август 1987 г. Производство на випуск „Васил Левски“ на ВНВТУ „Тодор Каблешков“. Стоил Фердов – заместник-министър на транспорта приветства випускниците

„...Ние Ви посрещаме – казва Стоил Фердов – в нашите редици като випуск „Васил Левски“ и вярваме, че с неговия жар, плам и устрем ще влеете младите си сили за модернизация и дълбоко преустройство на родния железопътен транспорт...“

Рапорт-обещание от името на своите другари от випуск „Васил Левски“ прочита неговия първенец младши лейтенант Стефчо Кърчев.

Пред курсантския строй отново преминават обвеяните със слава знамена и бойното знаме на ВНВТУ „Тодор Каблешков“. Голяма тръпна буца напират в гърлата на завършващите, но тя не може да спре мощното „УРА“, разляло се под знамената. Настъпва мигът на раздялата. На изходно положение за тържествен марш, за последно, са блоковете на курсантите-випускници.

Сбогом родно училище!!!

Здравей железничарска професия – наша съдба!

ПОЛКОВНИК БОГДАН ДРАГОМИРОВ СИМЕОНОВ

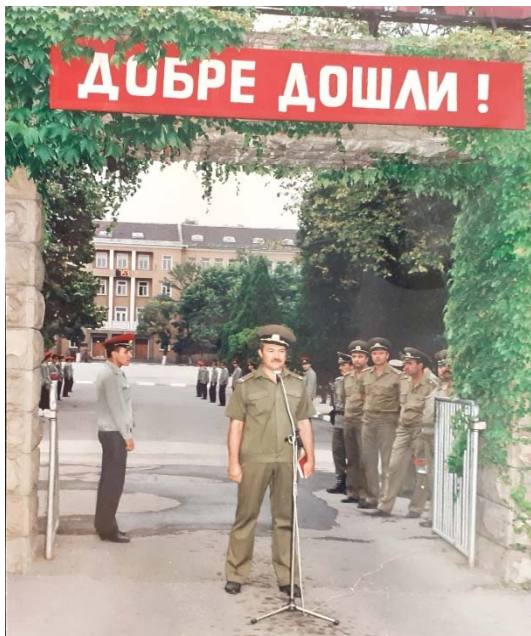

Богдан Симеонов е роден на 13 август 1953 година в село Байкал, Радомирско. Средното си образование завършва в Електротехникум в гр. Радомир. Последователно се обучава в ПЖИ „Тодор Каблешков“ – специалност „Строеж и поддържане на железопътни линии“, ВВОУ „Васил Левски“, Велико Търново и ВА „Г. С. Раковски“, София – специалност „Общовойскови“.

Военната му служба във ВВТУ „Тодор Каблешков“ започва през 1990 г., когато е назначен за командир на курсантски батальон. През 1994 година е преназначен на длъжността заместник-началник на отдел „Професионално-практическо обучение“ в училището.

ВОЕННА КЛЕТВА НА КУРСАНТИТЕ ОТ ВИПУСК 65-ТИ

Септември 1987 година...

Подполковник Румелин Виденов посреща и приветства новоприетите курсанти

Вече сме курсанти...

Преди да научим имената на съвипускниците си, вече всички знаем името на командира. Нашият командир. Наша е и сградата, която ще ни стане дом. Наша е младостта ни. Всички сълзи, целувки и прегръдки останаха зад портала. Вече сме курсанти в любимото ни училище. Бъдещи железничари!

А някои ще станат и офицери!

Познаваме се, макар и без коса на главите ни. Запознаваме се. Ето ни облечени, пременени в курсантска униформа. Оглеждам се в очите на другаря си. Значи сме добре. Добре!

Младши сержантът, командир на отделението, също си има работа с нас. Обяснява, показва, поучава, настоява всичко да става по устав. Колко пръста над челото трябва да стои курсантското кепе? Как се оправя леглото, как се шие бялата якичка на куртката, къде трябва да стои колана?

В часа по строева подготовка първото, което чуваме е „Равнис“!

Вече сме в строя... Първи строй! Наредени сме добре. Командирът на отделението леко се усмихва. На нас ли се усмихва?

Първи курсантски ден. Първи час по устави. Пишем, внимаваме. Запознаваме се с командира на взвода...

Първи курсантски строй....

Вече сме курсанти от Висшето народно военно транспортно училище!

Първи курсантски строй- неопитни и плахи.

Учебната година започва...

А след нея идва и военната клетва.

Октомври 1987 година.

Който не е заставал под бойното знаме, който никога не е допирал тръпнещи устни до алената коприна и с вълнение не е изричал священите клетвени слова, той трудно може да разбере, какво означава за младите курсанти денят, в който те се обричат във вярна служба на своя народ и родина. Това е ден, който остава завинаги в спомените им.

Годините минават, набор след набор поемат пътя на възмъжаването, а клетвения ритуал си остава все така тържествен и неизменен. „Трудно е да се изброи на колко такива празници съм присъствал - споделя о.з. Асен Йосифов - след онзи – първият и най-истински за мен, когато съм крачил към бойното знаме на същият този плац през есента на 1965 година. Затова винаги, когато отново чувам да се произнася заветното „Заклех се!“, се вълнувам.

Всичко се повтаря – събития, изяви, изтичащото безвъзвратно време се повтаря в същията си. Неповторима и съкровена е само клетвата, която излиза от сърцето на курсанта пред знамената – реликви.

Полковото знаме, това на училището и мундира по стечение на обстоятелствата можеш да смениш. Клетвата-никога .Тя се носи в сърцето цял живот...“

Паметен ще остане този октомврийски ден на 1987 година за младите курсанти от 65-ти випуск на ВНВТУ „Тодор Каблешков“. Ден, в който с полагането на военната клетва те поемат моралния ангажимент, като граждани на България да защитават неприкосновеността на мирните дни на родината.

Стотици са майките и бащите, роднините и познатите, дошли на тържеството, да видят и поздравят своите момчета в този тържествен за тях миг.

1987 г. Министърът на транспорта Васил Цанов приема строя и поздравява младите курсанти

Над смълчаното множество ехтят клетвените думи, с които младите курсанти се задължават да бъдат честни, храбри, дисциплинирани и бдителни воители и ако се наложи до последния си дъх да бъдат предани на народа и родината. Да бъдат смели и мъжествени, достойни последователи на хилядите знайни и незнайни герои, с имената на които е пълна нашата славна история.

От стройните курсантски редици тръгват живите нишки към знамената светини. Не! Няма поражение щом са живи знамената! Те миришат на барут и на кръв, запомнили са и вопъл, и боен вик и плющят с непокорството на народа български.

Такива знамена не изгниват в ракли. Те само водят...

Курсантите от 65-ти випуск са длъжни да запомнят тези знамена! И гордото мъжко „Заклех се!“ изпълва въздуха. В очите на майките се забелязват сълзи на гордост и радост, вълнение стяга гърлата на бащите – ето я смяната, която ще продължи техния път...

Заклех се!

Бащински напътствено звучат словата на министъра на транспорта Васил Цанов и на началника на училището генерал-майор Григор Жотев, които първи поздравяват положилите клетва за вяност курсанти.

С майчина топлота са думите на Надежда Петкова:

„...Мили момчета! Обръщам се към Вас с нашия кратък родителски съвет: Служете вярно и честно на Родината. Овладейвайте военното и специално дело, стремете се да вникнете в тайните на науката, развивайте се като истински бранители и строители на обновеното ни Отечество. Бъдете негови достойни синове и не забравяйте – кълнете се, за да бъде спокоен живота на земята, да бъде спокоен трудът на народа ни...“

Преминава знаменния взвод със знамената светини

Заклеват се курсантите от 65-ти випуск и остават бойци на България до последния си дъх. Надежда и опора на Родината ако удари тревожен звън, ако дойде съдбовен ден.

Курсант Атанас Божинов, току що положил клетва, отговаря от името на своите другари: *„Ние младите курсанти тържествено обещаваме да бъдем верни и достойни последователи на патрона на нашето училище Тодор Каблешков. Като него да обичаме високо благородната професия на транспортния работник и ако е необходимо ще дадем живота си за защита на милото ни отечество. Ще се включим активно в обновителния процес и ще овладеем професионално избраните от нас специалности. Отправените ни пожелания ще съхраним дълбоко в сърцата си и няма да пожалим сили, младежки плам и дръзновение, за да ги претворим в дела....“*

Клетвеният ден. Той се помни завинаги. Дори и тогава, когато минат години, десетилетия, когато косите неусетно побелеят и бръчки се появят по лицата ни. Клетвата живее в сърцата – по-силна от годините, неподвластна на възрастта и житейските бури и оставя ведър спомен от неповторимата младост.

Тържествен марш на положилиите военна клетва

Курсант Георги Мирославов: *„...Искам да споделя една моя лична тайна, която предопредели съдбата ми за цял живот и ме изведе на пътя на моята истинска реализация като човек. Когато бях може би на 7-8 години, родителите ми, юристи хора, без да подозират фаталността на момента, с много любов ми подариха електрическо влакче-играчка. И като се захванах с него, в сънищата си го сънувах дори, представях си, че ръководя управлението и движението на всички влакове по света. После започнах сам да си конструирам влачетата, да си строя гари, не истински, но мои си. И така докато завърши техникума по електротехника и автоматика „Сергей Киров“ в София. Баща ми и майка ми, без да искат, но за което не съжаляват и съм им благодарен, са ми подарили „влака на бъдещето“. И целият ми труд в учението във ВНВТУ „Тодор Каблешков“ сега е в името на този влак на бъдещето, на който смятам да посветя живота си...“*

О.з. Асен Йосифов

ДУХЪТ ДА Е НАД ВСИЧКО И ДА НИ ВОДИ
ПОЛКОВНИК ДАФИН РАЧЕВ РАЙКОВ

Дафин Райков е роден на 30 юни 1935 година в село Градище, Севлиево. Основното си образование завършва в него, а средното - в град Севлиево. Завършва Висшето народно военно артилерийско училище „Георги Димитров“ в град Шумен. Има завършени курсове за повишаване на военната квалификация във ВА „Г. С. Раковски“, София и Висшето железопътно училище „Фрунзе“ в гр. Санкт Петербург, Русия.

Завършва Икономическия институт в София по специалността „Икономика на промишлеността“. Офицерската му служба преминава в поделения на Българската армия, Железопътни войски, Войските на Министерството на транспорта, Полувисшия железопътен институт и ВНВТУ „Тодор Каблешков“. В периода 1956 – 1991 г. е на различни длъжности от командир на взвод до заместник-началник на ВНВТУ „Тодор Каблешков“.

По време на службата си е награждаван с много почетни и материални награди.

Капитан Дафин Райков и курсанти на среща с първия руски космонавт Юрий Гагарин

В една от неговите атестации е записано: „...Лично дисциплиниран, активен и инициативен, взискателен и строг е както към подчинените, така и към себе си. Скромнен в

общуването. С колегите си е вежлив и общителен. Добър общественик. Има много добра ерудиция по военно-политическите и педагогическите проблеми. Културен, волеви командир...”

...С полковник Дафин Райков се познавам още от моите курсантски години – тогава капитан, когато работих две години под негово ръководство като секретар на ротния и батальонния комитет на ДКМС. Той изпълняваше длъжността помощник-началник на политотдела за работа с членовете на Комсомола. Още тогава ми правеше впечатление на спокоен и уравновесен офицер, много добър професионалист и педагог. Като бивш секретар на ученическия комитет на Комсомола по време на средното ми образование в продължение на три години, имах известен опит в работата с младежките ученически организации. Под негово ръководство надграждах, добивах опит и самочувствие и в един момент разбрах, че бих могъл и в бъдеще да се усъвършенствам в тази сфера.

По-късно, от 1977 до 1979 г. служих под негово ръководство в политотдела на Първа железопътна бригада.

Умее да изслушва хората докрай, даже и когато се вижда, че не са убедителни, защото цени и чуждите мнения и препоръки. Уравновесен, мъдър, внушава стабилност, доброта и доверие.

Ползва се с безспорен авторитет сред заместниците на командира на съединението и офицерите от политотдела.

В неговите думи няма и нотка на настойничество и на многознайство. Критичен и аналитичен в работата си. Притежава вярна интуиция, която му помага да прониква и в най-сложната обстановка и да взема правилни решения.

Има някакво особено човешко излъчване, непрекъснато разпалваше в нас по-младите чувство на такт, доброта и жажда за творчество и усъвършенстване...”

Асен Йосифов

23 август 1986 г. Випусен акт на 61-ви випуск. Полковник Дафин Райков с роднини и близки на Тодор Каблешков при посещението им в училището.

ПОЛЗОТВОРНА СРЕЩА

Малко време остава до завършването на поредния 63-ти випуск на Висшето народно военно транспортно училище „Тодор Каблешков“ /1988 г./, броени са дните до държавния изпит на курсантите-випускници. Как се готвят курсантите, с какви знания и умения ще се влеят в многохилядната железничарска армия и с какви чувства ще започнат своя трудов път – на тези въпроси се опитва да даде отговор първата по рода си среща между курсантите випускници от специалност „Транспортно строителство“, ръководството на училището, дирекция „Пътно строителство“ при СО „Български държавни железници“ и катедра „Транспортно строителство“.

Всички се вълнуват как ще протече срещата, какви ще са резултатите от нея, ще се превърне ли в дискусия по задачите, които ще изпълняват за в бъдеще железопътните кадри.

Доцент инж. Мирчо Мирчев, началник на катедра „Транспортно строителство“ в изказването си споделя, какви задачи решават курсантите в навечерието на завършването им и дава положителна оценка за свършеното и добрата усвояемост на учебния материал.

След него думата взема директора на дирекция „Пътно строителство“ в СО „Български държавни железници“ инж. Любен Марков, който е бивш възпитаник на учебното заведение. Той накратко запознава присъстващите на срещата със задачите, които решава дирекцията и перспективите за развитието на железопътното строителство в страната.

Отношение взема и полковник Цветан Тодоров - заместник-началник на училището, който приветства участниците в срещата. Изразява вярата на командването на ВНВТУ в успешното завършване курса на обучение на курсантите от специалност „Транспортно строителство“ и надеждата, че те ще са носители на новото и със своя ентузиазъм няма да пожалят силите си за претворяване на наученото в училището в дела.

В края на срещата началникът на ВНВТУ „Тодор Каблешков“ генерал-майор Григор Жотев споделя: *„...Значително се подобри работата по издигане нивото на преподавателската дейност. Катедрите се ръководят от хабилитирани преподаватели /77%/, имаме четирима професори и 20 доценти. Голямо внимание се отделя на научно-изследователската дейност, като 90% от преподавателите работят по 77 бр. теми. Най-отговорните от тях са заявени от СО „Български държавни железници“, Министерството на транспорта и бившия Държавен комитет за наука и технически прогрес. Темите се разработват от колективи с ръководители професорите Ружеков, Райков, Петров, доцентите Лалов и Александров и др. Особено ценна е помощта на курсантите с изявена склонност към научната работа.*

Сега стремежът ни е да се съобразяваме с реалната действителност и нуждите на жп транспорт. Така разбираме преустройството в нашата научна и преподавателска дейност. Затруднява ни все още недостатъчната учебна и изследователска материално-техническа база.

ВНВТУ „Тодор Каблешков“ затвърждава авторитета си. Връзките с военните ВУЗ дават възможност да се повишава квалификацията на нашите преподаватели и те стават все по-желани при решаването на специфични проблеми в транспорта.

Не на последно място, трябва да се отбележи за укрепналите връзки с чуждестранните ВУЗ и институти като Русия, Чехословакия, Куба, ГДР и др. Обменяме опит с техни преподаватели, специалисти....“

Подполковник Петър Ценов

Вестник „Магистрали“, бр.24, 14 юни 1988 г.

ЧОВЕК НА ДЕЙСТВИЕТО, НА ОБНОВЛЕНИЕТО, НА ГРАДЕЖА **ДОЦЕНТ ИНЖ. ИВАН ХРИСТОВ НЕНОВ**

Иван Христов Ненов е роден на 10 август 1933 година в село Цар Асен, област Търговище. Основното си образование завършва в родното си село, а средното – в мъжката гимназия в град Търговище през 1951 г. Завършва ВМЕИ в София през 1958 г. специалността „Т.Т. техника“.

Трудовата му дейност започва в ИПП „Транспроект“, като проектант по осигурителни системи. /1958 - 1962 г./ В периода 1962 – 1965 г. е стипендиант в Московския институт за инженери по транспорта /МИИТ/, където защитава дисертация и получава званието „Кандидат на техническите науки“. От 1965 до 1970 г. е редовен преподавател и доцент във ВМЕИ – София и преподава по дисциплините „Релсови вериги“ и „Автоматично управление на транспортните средства“. В този период във ВУЗ разработва учебните програми и лекциите по двете дисциплини. В съавторство написва учебника „Автоблокировка и авторегулировка“. Дейно участва в колектив, който разработва научноизследователски теми за нуждите на българските железници, най-значимите от които са „Определяне и нормиране на първичните и вторичните параметри

на релсовите вериги“ и „Диспечерски контрол за управлението на движението в железопътния транспорт“.

В периода 1980 – 1989 г. е заместник-генерален директор по науката и техническия прогрес на СО „Български държавни железници“ с Генерален директор инж. Йосиф Смилов. В този период в БДЖ с активното участие на инж. Иван Ненов основно се решават въпросите на автоматизацията на железопътния транспорт. Разработва се Комплексна система за автоматично управление на движението на влаковете /КСАУДВ/ за участъка София – Пловдив. Системата е внедрена през 1985 г. и включва: „Маршрутни релейни централизации тип МН 70“, „Компютърни гарови централизации“ и „Влаково диспечерска радиовръзка“

От 1989 до 2006 г. инж. Иван Ненов е редовен доцент във ВВТУ и ВТУ „Тодор Каблешков“. В продължение на 10 години е заместник-началник по научно-изследователската дейност на учебното заведение. В периода 1990 – 1993 г. е и ръководител на катедра „Съобщителна и осигурителна техника и системи“ /СОТС/. От 2006 до 2015 г. е хоноруван доцент във Висшето транспортно училище „Тодор Каблешков“.

Активно участва в работни групи по преобразуване на Полувисшия железопътен институт във Висше военно транспортно училище и разработване на учебните планове, учебници и учебни помагала за учебния процес. Член е на НТС по транспорта и на неговия управителен съвет. Удостоен е със званието „Почетен железничар на българските железници“. Има над 120 публикации и 10 научни разработки и проекти, внедрени в БДЖ.

Доцент инж. Иван Ненов в продължение на 45 години работи по проблемите на автоматичното управление на движението в железопътния транспорт и подготовката на специалисти, инженери и докторанти за работа в релсовия транспорт /магистрални жп линии и метрополитен/.

СПОРТНО - МАСОВА И СПОРТНО - СЪСТЕЗАТЕЛНА ДЕЙНОСТ В ТРАНСПОРТНОТО УЧИЛИЩЕ ПРЕЗ ПЕРИОДА 1922 – 2000 г.

Физическата култура и спортът са неразделна част от обучението и нравственото възпитание, провеждано в транспортното училище. В първите години от създаването на Държавното железопътно училище се създава спортен клуб, в който участват почти всички ученици. Освен във въздържателното дружество „Трезвен железничар“, учениците с удоволствие участват и в най-популярния спорт – футбола. Организиран се вътрешни състезания и турнири между отделните класове по футбол и на тази основа най-добрите сформират футболен отбор на училището, който участва в първенства между столичните средни училища. След военизиране на училището през 1928 година условията се променят, като възможностите за развиване на масов спорт намаляват. Железопътният полк, в чийто състав е училището има свой футболен отбор, който редовно участва в състезания между военните части от Софийския гарнизон. В този период израстват и стават популярни футболистите Стоян Ормаджиев, Петър Аргиров, Стилян Ангелов и др. Традицията в развитието на спорта /масов и индивидуален/ продължава и след преминаването на училището в подчинение на Министерството на железниците. Провеждат се редовни

програмни занимания по физическо възпитание, както и спортно-състезателна дейност. Футболният отбор на училището участва в турнир между отборите от „Софийска Б“ футболна група /това е най-ниското равнище от футболното първенство в София/. Спортните възможности на учениците от железопътното училище привличат вниманието на специалисти от железничарския спортен клуб „Локомотив“. Младежите, юноши от отбори на „Локомотив“ започват да тренират в училището и същевременно отбиват задължителната си военна служба. Така се създават отбори, в които участват и ученици от Транспортния техникум. Спортът се разраства и освен отбори по футбол се създават и други спортни тимове и спортни секции за различните видове спорт. Спортните секции в Транспортния техникум се оглавяват от физкултурни деятели като Григор Младенов – началник на учебната специалност „Строеж и поддържане на железопътни линии“; инж. Иван Милушев – преподавател по механика; инж. Димитър Вучков – преподавател по топлотехника /бивш състезател по баскетбол от „Локомотив“/ и др. В Транспортния техникум завършват средното си образование футболистите: Апостол Чачевски, Иван Димитров, Тодор Велев, Никола Котков, Димитър Котев, Спиро Дебърски, Владимир Лалов, Петър Кирилов и др; баскетболистите: Емануил Гяуров, Христо Донеv, Божидар Генaдиев, Георги Кънев и др. Повечето от тези състезатели участват в национални гарнитур и в републикански, балкански и европейски първенства. Реорганизирането на Транспортния техникум в Полувисш железопътен институт през 1958 г. и във военно учебно заведение през 1962 г., създава по-голяма възможност за осъществяване на спортна дейност. В щата на института се открива офицерска длъжност „Инструктор по физическа подготовка“, която се изпълнява от старши лейтенант Александър Витанов.

1962 г. Отборът по футбол на ПЖИ

По инициатива на ръководството на физкултурно дружество „Локомотив“ и на неговия председател Георги Паскалев в Института се създава спортна школа /Заповед № 1603/29.12.1964 г. на Министъра на транспорта/ с 12 отделения по спортовете: футбол, лека атлетика, гимнастика /спортна акробатика/, баскетбол, волейбол, борба /свободен и класически стил/, вдигане на тежести, бокс, плуване, колоездене и хандбал. Основната задача на спортната школа е да подготвя спортисти за представителните младежки и

мъжки отбори на дружество „Локомотив“, да попълва училищните отбори по различните видове спорт, да съдейства за развитието на масовата физическа култура и спорт и провеждане на физкултурни мероприятия в учебното заведение.

31 май 1977 г. Откриване на Школата за високо спортно майсторство. Слово произнася нейния началник капитан Димитър Радев

Попълването на спортните отделения се осъществява от курсантския състав в началото на всяка учебна година чрез провеждане на подбор и покриване на спортни нормативи. Учебните занятия и тренировки се провеждат в извънучебно време. С всяка изминала година, критериите за участие в спортната школа се завишават, като не се подценява основната дейност – обучението по транспортните специалности. Курсант, получил слаби оценки или с дисциплинарни нарушения се отстранява временно от школата.

Плувният басейн в района на ПЖИ „Тодор Каблешков“

За началник на спортната школа е назначен капитан Димитър Радев – офицер завършил ВИФ „Г. Димитров“, а за преподаватели в школата - бивши състезатели

/майстори на спорта, заслужили майстори на спорта, национални състезатели/ по предложение на ДФС „Локомотив“. През различни периоди и с различна продължителност такива са: по футбол – з.м.с. Георги Берков, з.м.с. Спиро Дебърски, м.с. Стефан Стефанков, Костадин Сотиров, Атанас Кръстев; баскетбол - Стоян Бляхов; лека атлетика – м.с. Тодор Белчев; хандбал – Цочо Цочев и Румен Аврамов; волейбол – Петър Ленчев и м.с. Ботьо Данаилов; борба – м.с. Петър Маджаров; вдигане на тежести – м.с. Едуард Кочев; джудо и самбо – м.с. инж. Димитър Василев и м.с. Борислав Андреев; плуване и водна топка – Никола Нанов и колоездене – м.с. Еню Молдовански.

Най-изявеният състезател, израснал в спортната школа на ПЖИ „Т. Каблешков“ е олимпийския, световен и европейски шампион по борба з.м.с. Георги Мърков. Под неговата снимка в музея на учебното заведение стои саморъчния му надпис „Това, което постигнах в борбата, дължа на Института“.

В представителните отбори на ДФС „Локомотив“ от школата участват 220 бр. високоразрядни състезатели, от които 7 са участници в олимпийските отбори на България и 108 са национални състезатели. Сред курсантите-спортисти се отличават: олимпийски шампион – 1; световен шампион – 1; балкански шампиони – 3; републикански шампиони – 21; армейски шампиони – 18; вузовски шампиони – 41; заслужил майстор на спорта – 1; майстори на спорта – 22 и кандидат майстори на спорта – 14.

На спортната площадка в учебните занятия по физическа подготовка

От всички курсанти обучаващи се в ПЖИ „Тодор Каблешков“, 85 % са носители на значката „Воин – спортист“. В провежданите през годините спортни спартакиади на Железопътни войски и ВМТ, отборите на училището заемат челните места сред съединенията. Ето каква е равностметката:

- Първа и Втора общовойскава спартакиада на Железопътни войски – 1969 и 1974 г. Комплексен първенец е отборът на ПЖИ „Т. Каблешков“
- Трета и Четвъртата общовойскава спартакиада на Войските на министерството на транспорта – 1979 и 1984 г. Полувисшия железопътен институт се класира на второ място в комплексното класиране;

През втората половина на XX век представителните отбори на Транспортния техникум, ПЖИ и ВНВТУ участват в редица физкултурни прояви в София и страната, в много от които заемат челно място:

1957 година – състезания по лека атлетика, организирани от ФД „Локомотив“. Отборът на Транспортния техникум заема първо място.

1959 година – футболен турнир от републиканска спартакиада, организиран от Столичния народен съвет и Градския съвет на професионалните съюзи. Отборът на ПЖИ е на първо място;

1966 година – Шампионат на ВУЗ-МНО по военен трибой, организиран от ВНБОУ „Васил Левски“. Отборът на ПЖИ заема третото място;

1968 година – Спартакиада на ВУЗ-МНО – състезания по стрелба с малокалибрена пушка. В упражнението 3x40 отборът на ПЖИ „Т. Каблешков“ заема първо място;

1970 година – Щафетна обиколка на Народното събрание, организирана от Градския съвет на БСФС и Столичния военен гарнизон. Отборът заема второ място сред военните поделения; Щафетна обиколка на Киноцентъра – първо място; Републиканско първенство по самбо – младежи до 21 г.- първо място;

1971 година – Републиканско първенство по самбо в Панагюрище – първо място; републиканско първенство по волейбол, организирано от ЦК на профсъюза на работниците от транспорта и съобщенията – първо място;

Отборът на ПЖИ „Тодор Каблешков“ по самбо –републикански шампион за 1971 год.

1976 година – Щафетна обиколка на Народното събрание – отборът на ПЖИ „Т. Каблешков“ заема второ място; Републиканско първенство в „А“ хандбална лига Ловеч – отбора на ПЖИ – трето място /водач на отбора старши лейтенант инж. Тодор Тодоров/;

1977 година - Районно първенство по волейбол – мъже, организирано от ФД „Локомотив“ – второ място;

1979 година – Градско първенство по лека атлетика, организирано от ГС на БСФС – второ място сред военните поделения; Международен хандбален турнир „1300 години българска държава“ – първо място;

1980 година Спартакиада по волейбол, организирана от МНО /СКДА/ - второ място;

1982 година – Обиколка на военно-историческите музеи в гр. Плевен, организирана от дирекцията на музеите – Плевен – трето място сред ВВУЗ; Щафетна лекоатлетическа обиколка на Народното събрание – трето място сред военните поделения; Републиканско първенство по крос, организирано от ЦС на БСФС – второ място; Републиканска спартакиада – преглед на масовата физкултура – първо място сред полувисшите учебни заведения;

1983 година – Турнир по футбол, организиран от ВМТ – първо място;

1985 година – Шампионат на ВМТ по лекоатлетически крос и стрелба. Отборите на ВНВТУ „Т. Каблешков“ се класират: лекоатлетически крос – първо място, стрелба с пистолет – второ място, стрелба с автомат – трето място;

1989 година – Първенство по класическа борба между ВВУЗ в страната – трето място.

1989 г. Офицери, преподаватели и курсанти от ВНВТУ „Тодор Каблешков“, участници в маратона „За наградата на София“

1991 година – Първенство по класическа борба между ВВУЗ, организирано от СК на МС и Българската федерация по борба – трето място;

1993 година – Гарнизонен турнир по футбол /малки врати/, ски слалом, тенис на маса, волейбол, баскетбол и крос. Отборите на ВНВТУ се класират: футбол – второ място, гигантски ски слалом – второ място, ски слалом – трето място, тенис на маса – първо място, волейбол – трето място, баскетбол – второ място, крос – първо място; щафетна обиколка на Народното събрание – сред военните отбори – първо място;

1994 година – Републиканско първенство по хандбал /“А“ хандбална лига/ - първо място; Гарнизонен турнир по футбол, крос, волейбол – отборите на ВНВТУ се класират: футбол/строева група/ - трето място, футбол/щабна група/ - второ място, крос „6-ти май“/строева група/ - второ място, крос „6-ти май“/щабна група/ - второ място, волейбол – второ място;

1996 година – Гарнизонно първенство/турнир/ по крос, плуване, шах, където отборите на ВВТУ „Т. Каблешков“ заемат първо място на крос и трето място в състезанията по плуване и шах.

За всички завоювани призови места от спортните отбори на училището, наградите /медали, купи, флагове и др./ се съхраняват в музея на ВТУ „Тодор Каблешков“.

Отборът по волейбол на ВВТУ

ПОЛКОВНИК ДОЦЕНТ ДОКТОР ИНЖ. ГЕОРГИ СТЕФАНОВ ГЕНЧЕВ

Георги Генчев е роден на 1 ноември 1938 година в село Полици, Еленско. Средното си образование завършва в гимназията в град Елена. Учи и служи във Висшето народно

военно инженерно училище в гр. Силистра – специалност „Пътно строителство и мостове“, Военна академия „Г. С. Раковски“, София – специалност – „Инженерни войски“, Военно-инженерната академия „Куйбишев“ в гр. Москва, Русия, където завършва аспирантура и придобива квалификацията - доктор на военните науки. Служи в различни поделения на Българската армия и е преподавател във ВНВУ „Васил Левски“ и ВА „Г. С. Раковски“.

На 3 ноември 1989 година е назначен за началник на ВВТУ „Тодор Каблешков“. Автор е на учебници, учебни пособия и научни публикации.

През 1992 година е освободен от армията и преминава в запаса.

Доцент полковник инж. Георги Генчев с министъра на транспорта инж. Кирил Ерменков

ВИПУСК „ЮБИЛЕЕН-100 ГОДИНИ БЪЛГАРСКИ ДЪРЖАВНИ ЖЕЛЕЗНИЦИ - 88“ НА ВНВТУ „ТОДОР КАБЛЕШКОВ“

В ранното утро на топъл августовски ден на 1988 година, пред оградата и порталът на ВНВТУ „Тодор Каблешков“ са се стекли стотици майки, бащи, сестри, братя, роднини, приятелки и приятели на курсантите-випускници от 63-ти випуск. Предстои провеждането на официален ритуал. С не по-малко вълнение и нетърпения, очакват този миг и самите випускници, които припряно пристягат колани и оправят униформите си.

Дадено е началото на тържеството. Чува се очакваната команда за посрещане началника на училището. Следва рапорт и поздравление на строените курсантски блокове. Към официалната трибуна се насочват официалните гости, сред които са: заместник-министъра на транспорта и генерален директор на СО „БДЖ“ Стоил Фердов, министъра на образованието професор Илчо Димитров, генерали, представители на обществени организации.

Тържествено слово произнася началникът на училището генерал-майор доцент Григор Жотев, в което проследява историческия път на железопътния транспорт и железопътното образователно дело в България от създаването на Българските държавни железници през 1888г. до 1988 г.

Говорейки за постигнатите успехи в обучението, генералът благодари на преподавателите и командирите за изграждането на курсантите като съзнателни, активни и високо квалифицирани специалисти. Обявени са имената на курсантите, които са показали най-висок успех и със знанията си са гордост за випуска. Първенец на випуска и на специалността „Технология и организация на жп транспорт“ е курсант-сержант Тихомир Христов Стаменов.

Учредената през 1980 година „Вапцаровска награда“ е връчена на курсант-сержант Христо Косев Колев, който е първенец на специалността „Железопътна техника – електрически локомотиви“.

Заместник-министърът на транспорта Стоил Фердов прочита заповед за обявяване на 63-ти випуск за „Юбилеен – 100 години БДЖ,88“ и награди за първенеца на випуска и първенците на специалности. В поздравителните си думи изразява увереност, че в бъдещата си работа възпитаниците на ВНВТУ достойно ще защитават престижа на учебното заведение.

От името на колегите си курсант-сержант Тихомир Стаменов прочита рапорт-обещание на випуска, след което започва връчването на дипломите.

Тържествената церемония завършва с последен тържествен марш на випускниците пред бойните знамена и командването на училището.

След официалното тържество първенецът на випуск „Юбилеен - 100 години БДЖ, 88“ младши лейтенант Тихомир Христов Стаменов споделя:

„...Роден съм на 13 ноември 1966 година в гр. Мездра. Завърших техникум по механоелектроника „Никола Й. Вапцаров“, специалност - Технология на машиностроенето, студена обработка.....“

И като говори за родния си град, за детството, Тихомир всичко свързва с баща си, с неговата професия, с дежурната стая на ръководителите на движението на жп гара Мездра. Мигането на сигналните лампи, звъненето на телефоните и апаратурата, неспокойните и на моменти припряни реплики между работещите в такава сложна обстановка, за него стават привички още от малък. И за това след завършване на техникума, разбира, че решението къде да продължи образованието е взето отдавна. Само го обявява – ВНВТУ „Тодор Каблешков“.

Специалността също е ясна - тази на баща му. Авторитетът и уважението на колегите към баща му и високото му професионално умение, насочват младежа към неговото бъдеще.

Във военното железопътно училище курсант Тихомир Стаменов намира себе си. Жаждата да се потопи в неизвестното и стремежът да върви все напред, го отличава от

останалите курсанти. Още в началото в него съществува нагласата винаги навреме и последователно да усвоява знания, за да стане добър професионалист - железничар. Затова и няма непреодолими трудности при учението.

„Просто си върших работата – казва Тихомир – и изпълнявах задълженията си както трябва...“

И не само професията усвоява в училището курсант Стаменов. От всеки свой командир и преподавател се стреми да взема най-доброто. Учудва се и възхищава от справедливото отношение на полковник Христо Стоянов към всеки курсант, от умението му винаги правилно да оценява добрата или грешната постъпка.

Пример в бъдещата му работа са и предишните командир на рота - подполковник Ален Кръстев и командир на взвод капитан Фильо Миланов. От последният си командир на рота капитан Янчо Янчев му допада отношението, което трябва да има човек към изпълнение на служебните задачи и готовността винаги да помогне. Най-добри думи, Тихомир споделя и за заместник командира на батальона капитан - Георги Георгиев.

Много от преподавателите като: Стефана Дремсизова, Даниела Маринова, Тодор Тодоров, Илия Томов – всички е трудно да се изброят - са негови опитни педагози и наставници. На тях той също благодари от сърце.

В часът на равностетка и на раздялата с училището, човек разбира колко много значи това учебно заведение за него. В такава среда юношите възмъжават. Научават се да търсят доброто в хората, да ценят времето и сериозно да се отнасят към задълженията си. От командирите Стаменов се учи на уважително отношение към другарите си. Примерът им му подсказва какви да са следващите му крачки. След проведен откровен разговор с капитан Георги Георгиев, курсант-сержант Тихомир Стаменов решава и подава рапорт до началника на училището, да бъде приет на действителна военна служба като офицер. Харесват му яснотата на задачите, редът и високите цели, които винаги си поставят офицерите.

Близост с бойците и уважително отношение – това е правилото за бъдещата му работа като офицер. Неизвестното не го плаши, а го привлича....

1989 г. Рота „Вагонни техници“ с командир на ротата капитан Румелин Виденов

РАЗЛИЧЕН И УНИКАЛЕН ПОДПОЛКОВНИК ИЛИАНДЪР ГОРЧЕВ ТОДОРОВ

Илиандър Тодоров е роден на 31 юли 1948 година в село Крива бара, област Монтана. Завършва Полувисшият железопътен институт през 1969 г. с 44-ти випуск; Военна академия „Г. С. Раковски“ и Академията за обществени науки и социално управление /АОНСУ/.

Служи като офицер в Железопътни войски и Войските на Министерството на транспорта на различни длъжности в периода октомври 1969 – август 1989 г.

От 4 август 1989 г. е назначен във ВНВТУ „Тодор Каблешков“. На следващата година от 2 април 1990 г. е издигнат за заместник-началник на ВНВТУ, която длъжност изпълнява до 28 април 1992 г., след което преминава в запаса.

Офицер от запаса Асен Йосифов: „.....Няма друг офицер от Войските, с който да ме свързва толкова дълго познанство /от далечната 1962 г./ и съвместна служба в Полувисшия железопътен институт, Железопътни войски и Войските на Министерството на транспорта /1966 – 1992 г. / и от тогава до 2022 г. Дано тази дружба продължи още дълго време!

Шестдесет години заедно в строя и живота не са никак малко, за да се опознаем в детайли и да разберем „кой, кой е“. Познаваме се много добре. Заедно учихме, работихме и служихме дълги години и израствахме в офицерската служба. Съвместните ни години преминаваха в разбирателство, взаимно уважение и доверие. Активен спортист, отличен съученик и курсант. Офицер със завидна теоретическа и професионална подготовка и ярко изразени командирски и лидерски качества. Ползва се с безспорен авторитет и уважение от подчинените, колегите и началниците си. През дългите години на съвместната ни военна служба /курсантска и офицерска/, често съм го наблюдавал в истинската му светлина на колега, приятел, командир, военен специалист, психолог и педагог....

Уравновесен, мъдър, внушава стабилност и доверие. Една от основните черти на характера му е да бъде непрестанно деен и работлив, да не унива, да остава верен на своя

коров ген, на своята жажда да търси доброто у всеки и разум и в най-неразумната ситуация. Много ценя в него качеството, че има собствена гледна точка за нещата. Въпреки, че вярва в правилността на колективния разум, който винаги е бил фактор за успеха му, не се бои да мисли самостоятелно и аргументирано да отстоява своята позиция. Никой не може да го разколебае щом веднъж е взел дадено решение. Отстоява го до край и това единство между ум и воля придава на характера му един особен колорит. Оптимист в това тревожно и болно време. Не прави компромиси със себе си, не се страхува и не прекланя глава пред хора, които не заслужават. Човек на действието, на обновлението, на градежа! Проявява не само физическа и психическа издръжливост, но и такт и умение. Строг, взискателен и човечен. Помага активно, както и с каквото може на онези, които имат нужда от неговата помощ.

Убеден съм, че му предстоеше блестяща военна кариера, но това, което се случи през 1990-1992 г. и след това, прекъсна неговото и на много други талантливии офицери развитие в перспектива...”

ДА ОСТАВИШ НЕЩО СЛЕД СЕБЕ СИ!

Инженер Веселин Василев Павлов

Генерален директор на СО „БДЖ“ /1988-1990г./

Министър на транспорта /1990-1991г./

Веселин Павлов е роден на 10 януари 1949 година в село Рашково, Ботевградско. През 1966 г. завършва Ботевградската реална гимназия, а висшето си образование във ВМЕИ – София в периода 1966-1971 г, специалност „Експлоатация на железопътния транспорт“. Правоспособност на „Ръководител движение и търговска експлоатация“ получава в ПЖИ „Тодор Каблешков“.

От 1971 до 1978 г. работи в Железопътно управление- Горна Оряховица като инженер-технолог, влаков и старши влаков диспечер, началник на ВР служба, главен инженер на отдел „Движение“. В този период с негово участие се внедряват проекти и научни разработки на Научноизследователския и технологичен институт по железопътен транспорт /НИТИЖТ/ и на други колективи. Подпомага активно практическата подготовка на курсантите-стажанти от ПЖИ „Тодор Каблешков“.

След създаването на новото Железопътно управление – Варна е началник на отдел „Движение“/1978-1979 г./ и първи заместник-началник по експлоатацията /1979-1982 г./.

В периода 1986 – 1988 г. е първи заместник-генерален директор на СО „БДЖ“ и фирма „БДЖ“. През 1988 г. е назначен за генерален директор на СО „Български държавни железници“, а от 1990 година е министър на транспорта.

Успехите, свързани и с името на инж. Веселин Павлов и неговия екип в системата на транспорта са:

- Ръководи разработването на нова технология на гара Русе-разпределителна и железопътен възел Русе;
- Участва в създаването на компания за комбинирани превози България-Италия /каса-моби-железница/ и в изграждането на БДЖ СПЕД;
- Поставя и контролира изпълнението на задачата за концентрация, внедряване и по-високо ниво на научните разработки;
- Въвежда началото на фирмената организация и управление в БДЖ;
- За първи път освобождава цените и дава голяма автономност на БДЖ да си определя самостоятелно тарифите, като изравнява правата им с останалите видове транспорт;
- Извежда БДЖ самостоятелно на международния търговски пазар;
- Връща отново на БДЖ прехвърлените към Министерството на машиностроенето железопътни заводи;
- Прокарва идеята за специализиран подвижен вагонен състав;
- Предлага и за първи път в управителния съвет се избира хабилитиран представител на науката и образованието от ВНВТУ „Тодор Каблешков“;
- Участва активно в процесите по утвърждаване на висшето училище и му осигурява по-голяма автономност;
- Спира некоректните акции на някои висши училища за премахване на висшето образование от ВНВТУ;
- Участва активно в почти всички мероприятия на училището и го подкрепя в дейността му;
- Осигурява за първи път на всички преподаватели железопътни карти с цел да се подобрява обучението на курсантите и на научната им дейност;
- Участва в редакционния съвет на железничарското списание „Железопътен транспорт“.
-

Депутат в Седмото Велико народно събрание /1990-1991 г./. През периода 1988-1990 г. е президент на Международния съюз на железничарите /UIC/ със седалище в Париж. По негова инициатива с Указ № 1116/15.06.1989 г. на Държавния съвет се създава Средно сержантско железопътно училище в град Горна Оряховица, което през 1999 г. е закрито.

В края на 1991 г. основава транспортно АД за спедиция и превоз на товари „Астарта 21“ и е негов изпълнителен директор до 1997 г. През 2004 г. получава почетното звание „Доктор хонорис кауза“ на Висшето транспортно училище „Тодор Каблешков“

На 10 януари 2019 г. е чествана неговата 70 – годишнина. Носител е на званията „Почетен транспортен работник“ и „Почетен железничар на българските железници“.

Семеен с три деца. Живее в София.

Среща с бивши министри на транспорта /1970-2010 год./ От ляво на дясно: Вилхелм Краус, Стамен Стаменов, Васил Цанов, Атанас Попов, Пламен Петров, Кирил Ерменков, Григор Стоичков, Петър Мутафчиев, Милчо Ковачев, Трифон Пашов, Николай Василев, Веселин Павлов и Александър Александров

**НИЩО ПРЕКАЛЕНО, НО ВСИЧКО ДОКРАЙ!
ПОЛКОВНИК ИНЖ. ТОДОР ГРИГОРОВ СОКОЛОВ**

Тодор Соколов е роден на 15 ноември 1945 г. във Велико Търновското село Първомайци. Основното си образование завършва в родното си село. След това продължава образованието си в град Горна Оряховица, където през 1964 г. завършва Техникум по механотехника и кандидатства в Полувисшия железопътен институт. Приет е в специалността „Машинист на парни и дизелови локомотиви“. Успешно завършва Института през 1967 година. Същата година учебното заведение и командването на Железопътни войски организират курс за подготовка на млади офицери за нуждите на войските. Старши сержант курсант Тодор Соколов се записва в курса и заедно с още 26 завършващи Института курсанти, се явява на изпит и след успешно представяне е произведен в офицерски чин – младши лейтенант.

1967 година. Младши лейтенант Тодор Соколов

Заедно със завършилите Полувисшия железопътен институт младши лейтенанти - Виктор Вутов, Георги Вълчев, Димитър Пепечков, Добри Добрев и Цветан Цветков започва офицерската си служба в поделение 52800 - Горна Оряховица. Назначен е на длъжност командир на взвод. Поделението е сформирано през месец март 1967 г. и поради липса на казармен район е дислоцирано на една поляна в края на града на палатки и в бивша училищна сграда на железопътна гара Горна Оряховица.

За първи командир на новосформирания полк е назначен полковник Цветан Павлов, със заместници подполковниците Досьо Досев и Борис Андреев и началник на щаба - полковник Иван Костов.

Две години по-късно през 1969 година лейтенант Тодор Соколов е назначен за командир на рота в гр. Бургас, която е в състава на експлоатационния жп батальон, дислоциран в град Пловдив. Командир на батальона е подполковник Начев.

Ротата, която командва има задача да осигури помощник-локомотивни машинисти на парни локомотиви, влакови кондуктори, шлосери по ремонта на локомотиви и вагони и стрелочници, обслужващи Железопътен възел Бургас. На практика войниците от тези специалности се подготвят за експлоатация на железния път във военно време.

През 1971 година заедно със старши лейтенантите Атанас Кичуков и Иван Митев и лейтенант Димитър Милошев, старши лейтенант Тодор Соколов е определен да продължи военната си подготовка във Военната академия в гр. Ленинград /Санкт Петербург/, Русия. Явява се на конкурсен изпит и е приет за слушател в академията в специалността „Експлоатация на железопътния транспорт във военно време“. Завършва успешно „ВОЛАТТ“ през 1975 година и е назначен на длъжност „Старши помощник по бойната подготовка“ в експлоатационния жп полк /под. 52800/ в гр. Горна Оряховица.

През 1977 година в ПЖИ „Тодор Каблешков“ се създава „Военна катедра“. Организира се специален конкурс, в който комисия от представители на Войските на Министерството на транспорта и ВА „Г. С. Раковски“ чрез писмен и устен изпит определят новите преподаватели. Капитан инж. Тодор Соколов печели конкурса за преподавател по дисциплината „Експлоатация на жп транспорт във военно време“, а капитан инж. Христин Христов - за преподавател по дисциплината „Строителство и възстановяване на железопътни линии“. За началник на Военната катедра е определен полковник Станчо Алеков.

В новосъздадената катедра има сериозна липса на материали за изнасяне на лекции по военните дисциплини, а съществуващите се нуждаят от актуализация. Липсва кабинет и онагледяване на изнасяния материал. На практика на назначените преподаватели лягат задачите за създаване на лекционен фонд и изграждането на кабинет. Липсата на време за подготовка на новата дейност налагат всичко да се извършва в съкратени срокове, в условия на провеждане занятия за обучение на курсантите. Въпреки трудностите капитан инж. Тодор Соколов и колегите му съумяват да играят нов кабинет по „Експлоатация на жп транспорт във военно време“ и да провеждат редовния учебен процес по военните дисциплини. Тук може да се отчете организацията, която създава началника на катедрата полковник Станчо Алеков и дейната помощ на старши лейтенант Любомир Любомиров в областта на електрониката.

Времето лети и мислите на младия преподавател се насочват към по-нататъшно усъвършенстване на научната дейност. Заедно с капитан инж. Христин Христов решават да кандидатстват за аспирантура във Военната академия по тил и транспорт в гр. Санкт Петербург. Започват подготовка за кандидатския минимум и други организационни въпроси.

И тук се намесва съдбата. През 1978 година началника на ВМТ генерал-майор Митю Кисъов решава да издигне на командирска длъжност капитан инж. Тодор Соколов. Въпреки младшето офицерско звание го назначава за началник на щаба на Учебно-експлоатационната бригада в гр. Горна Оряховица. Командирът на бригадата и заместниците му са със звания полковник и подполковник. Единоначалието в армията не позволява отказ от изпълнение на заповед и развитието му по научна линия пропада.

От 1978 до 1983 година изпълнява длъжността началник щаб на Учебно-експлоатационната бригада в гр. Горна Оряховица. През 1983 година командира на бригадата полковник Алексиев е назначен на друга длъжност във ВМТ и майор инж. Тодор Соколов е назначен за командир на Бригадата.

Дейността на съединението под ръководството на командира на бригадата се развива добре. Извършва се обучение на жп специалисти за Войските на Министерството на транспорта по 27 вида специалности. Едновременно с това се осъществява експлоатационна дейност в железопътните гари София, Пловдив, Варна, Бургас, Стара Загора, Русе, Горна Оряховица и др. по-малки гари.

Учебно-материалната база в съединението непрекъснато се осъвременява. Изграждат се нови кабинети и полигони. Въвежда се компютъризация и видеосистеми в тренажорите. При едно от посещенията си в Бригадата, началник щаба на Българската народна армия генерал-лейтенант Тотомиров зачвява, че в поделенията на БНА няма създадена такава учебно-материална база.

През 1988 година подполковник инж. Тодор Соколов е назначен за командир на Трета жп строителна бригада на мястото на пенсиониралия се полковник Илия Табаков. Организацията на строителна дейност е нов момент в кариерното развитие на новия командир. Създаденият отличен колектив от предходния командир, изключително помагат полковник инж. Тодор Соколов да продължи строителната дейност, въпреки възникващите трудности от извършващите се в обществото промени.

Отново неочаквано за него през 1990 година на едно съвещание с командирите на бригади провеждано в гр. Пловдив, началника на ВМТ генерал-лейтенант Кисъв обявява, че назначава полковник инж. Тодор Соколов за Първи заместник-началник на ВВТУ „Тодор Каблешков“. Началник на учебното заведение е полковник инж. Георги Генчев. В изключително сложното за държавата и училището време, на 15 ноември 1990 г. той встъпва в новата длъжност.

Благодарение на целият командно-преподавателски състав подготовката на курсантите протича нормално. В Българските държавни железници се извършват кардинални реформи и съкращения и от изключителна важност е запазване на мотивацията на обучаващите се курсанти. В този период съществена роля за това изиграват началника на училището полковник инж. Георги Генчев и неговите заместници професор Петров, полковниците Карамаринов, Цанков и Димитров, които умело ръководят учебно-възпитателния процес в тази трудна обстановка.

В началото на 1992 година полковник инж. Георги Генчев излиза в пенсия и за началник на училището е определен полковник /по-късно генерал-майор/ Стефан Бъчваров. Съвместно с него полковник инж. Тодор Соколов решава нововъзникналите задачи в учебно-възпитателния процес, материалната база и тиловите въпроси.

На 30 април 1993 година полковник инж. Тодор Соколов отново е назначен за командир на Учебната експлоатационна бригада в гр. Горна Оряховица. Задачите, които

се решават в съединението се различават от тези в училището, но това не пречи на стария-нов командир да ги изпълнява.

В края на 1993 година министър на транспорта инж. Кирил Ерменков възлага на полковник инж. Тодор Соколов временно да заема длъжността началник на Висшето военно транспортно училище „Тодор Каблешков“, като дейността му се акцентира в следните две задачи:

Да се осигури нормално функциониране на училището в сложната обстановка;

Да се окаже пълно съдействие на Държавната комисия, назначена за цялостна проверка на учебното заведение.

С министърът на транспорта инж. Кирил Ерменков и началникът на ВМТ генерал – майор инж. доктор Христин Христов във ВВТУ

Предстои завършване на учебната година и разпределение на випускниците на длъжности в системата на Българските държавни железници. В този период в БДЖ се извършват сериозни съкращения и на завършващия випуск се предлагат длъжности, за които се изисква основно и средно образование. Това поражда сериозни разногласия и недоволства от обучените с висше образование жп специалисти. Известно успокоение се получава с назначаването на много от завършващите курсанти за офицери в структурите на създаващите се Вътрешни войски към МВР. Във връзка с тези обстоятелства чувствително намалява приема на кандидати за курсанти. Работата на Държавната комисия на територията на училището допълнително внася напрежение. Когато тя приключва своята работа полковник инж. Тодор Соколов продължава службата си в Учебната експлоатационна бригада в гр. Горна Оряховица.

От 1994 година полковник инж. Тодор Соколов е назначен за Началник на щаба на Войските на Министерството на транспорта. Тази длъжност заема до месец ноември 1998 година, след което е освободен от военна служба и пенсиониран.

Полковник инж. Тодор Соколов с министъра на транспорта инж. Стамен Стаменов и началника на ВМТ генерал-майор доктор инж. Христин Христов на посещение в експлоатационната бригада в Горна Оряховица

УСЪВЪРШЕНСТВАНЕ НА УЧЕБНО-МАТЕРИАЛНАТА БАЗА ВЪВ ВВТУ „ТОДОР КАБЛЕШКОВ“

ПРЕЗ ПЕРИОДА 1984 – 2000 г.

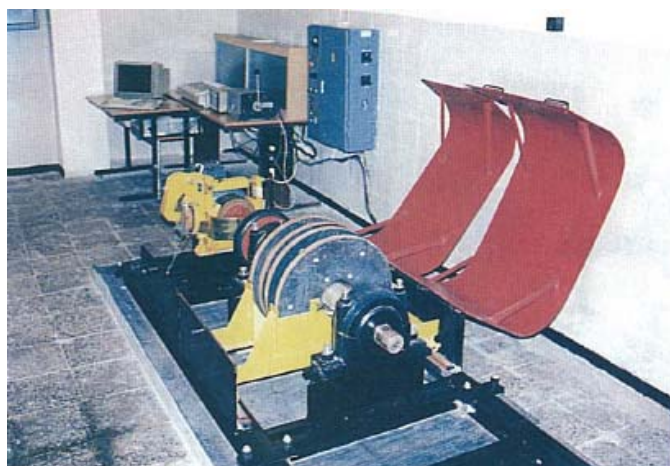
	Наименование	Година на изграждане	Авторски колектив
	Към катедра „ТОЖТ“		
1	Отраслова научноизследователска лаборатория (ОНИЛ)- от ВМЕИ	1985 год.	проф.д-р инж. Райко Райков
2	Две компютърни лаборатории с 20 персонални компютри „Правец“-16	1987 год.	проф.д-р. Райко Райков, доц.д-р инж. Тошо Качаунов, гл.ас.инж. Кирил Карагъзов, н.с.инж. Ердоан Хаджиев, ас.инж. Тодор Размов, асп.инж. Димитър Купенов

3	Тренажорен комплекс	1993-1994 г.	проф. д-р инж. Райко Райков, доц.д-р инж. Георги Уждрин, гл.ас.инж. Красимир Георгиев, гл.ас. инж. Димитър Купенов, гл.ас.инж. Теодор Беров, гл.ас. инж. Тодор Размов, гл.ас.инж. Ангел Данчев, н.с.инж. Иван Манчев
4	Кабинет по нормативи за осигуряване на експлоатацията и безопасността в железопътния транспорт		проф. д-р инж. Райко Райков, гл.ас. Христо Пашов, гл.ас. Красимир Георгиев, гл.ас.инж. Димитър Стойков, гл.ас.инж. Веселин Стаменов, ст.ас. инж. Теодор Беров, ст.ас.инж. Мирена Тодорова, ст.ас.инж. Ивайло Стоянов, н.с. инж. Ердоан Хаджиев, н.с.инж. Иван Манчев, техн. Мариус Колев

Тренажор за обучение и психофизически изследвания на локомотивни машинисти

	Катедра „Вагони”		
1	Кабинет по системи на вагоните	1990-1991г.	гл.ас. Иванчо Симеонов, гл.ас. д-р инж. Валентин Ангелов, ст.ас.инж. Любомир Паскалев, Владимир Стоилов, Иван Донеv и Георги Димитров

Стенд „Изпитване на спирачни системи“

	Катедра „Електрообзавеждане на железопътна техника”		
1	Лаборатория по електрически машини и преобразуватели	1991 год.	доц.д-р инж. Румен Попов, гл.ас.инж.Атанас Кювбашиев, гл.ас.инж. Панто Пантев, гл.ас.инж. Димитър Тонкаров, гл.ас.инж. Пламен Иванов, гл.ас.д-р инж. Иван Миленов
2	Лаборатория по системи за управление на локомотивите	1989 год.	доц.д-р инж. Румен Попов, гл.ас.инж. Панто Пантиев, гл.ас. инж. Атанас Кювбашиев, Румен Стонцев и Борислав Цветков

Стенд за диагностика и следремонтни изпитвания на кранмашинисти

	Катедра „Локомотиви“		
1	Кабинет-лаборатория по дизелови локомотиви	1980-1984 г.	д-р инж. Ангел Стефанов, инж. Димитър Йовчев, инж. Пеко Доков, инж. Любен Попов, инж. Братован Илиев, Димитър Милев
2	Кабинет-лаборатория по изпитване и диагностика на подвижен железопътен състав	1989 год.	проф.инж.д-р Тома Ружеков, доц.инж.д-р Емил Димитров, доц.инж.д-р Ненчо Ненов и курсанти от 63-ти випуск
3	Лаборатория по изпитване на двигатели с вътрешно горене	1991 год.	гл.ас.инж. Пенко Петков, ст.ас.инж. Петьо Пискулев, инж. Пламен Марков, доц.д-р инж. Емил Димитров, доц. д-р инж. Цвятко Козарски, подп.инж. Йордан Йорданов, курсант Иван Карстоев от 67- ми випуск.

Лаборатория по изпитване на двигатели с вътрешно горене

	Катедра „Машинни елементи”		
1	Лаборатория по машинни елементи	1989 год.	доц.д-р инж. Георги Динев, доц.д-р инж. Христо Христов, гл.ас.инж. Лиляна Маркова, гл.ас.инж. Илия Щъркалев, гл.ас. инж. Галина Петкова, инж. Живко Панев, подп. инж. Сандо Алексов, подп. Любомир Любомиров
	Катедра „Механика”		
1	Кабинет-лаборатория по механика на флуидите	1988 год.	доц. д-р инж. Цветан Савов, гл.ас.д-р инж. Люба Балканска, Иван Г. Иванов, курсанти от 62-ри випуск ефр. Кирил Димов, ефр. Владимир Димитров, ефр. Йордан Георгиев.
2	Кабинет-лаборатория по съпромат	1988 год.	доц.д-р инж. Добри Патъов, доц.д-р инж. Петър Колев, Иван Иванов, курсанти от 62-ри випуск

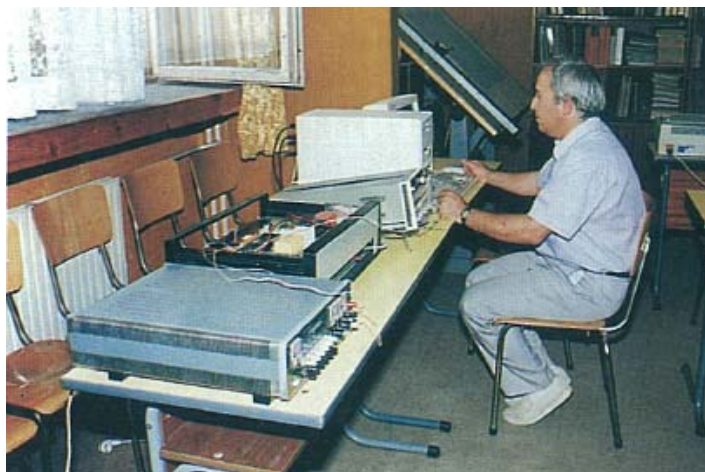
	Катедра „Общовойскова и военно-специална подготовка”		
1	Кабинет по автомобилна подготовка	1989 год.	м-р инж. Славчо Бърдаров, с-на Иван Иванов, курсанти от 66-ти випуск
2	Кабинет по огнева и инженерна подготовка	1993 год.	гл.ас. м-р Димитър Акиванов, ст.ас.м-р Митко Ставрев, гл.ас.подп. Радостин Ангелов, с-на Иван Иванов
3	Зали по общофизическа подготовка №1 и №2 и две зали за тенис на маса	1993-1994 г.	полк. Ботьо Паспаланов, кап. Георги Недялков, м-р Марин Тончев

Кабинет по инженерна подготовка

	Катедра,, Подемно- транспортни и		
--	---	--	--

	строителни машини и системи”		
1	Лаборатория по електро- задвигване на ПТПСМ	1989 год.	гл.ас.инж. Петър Захариев, ст.ас.инж. Иван Павлов, Янко Янев, Валери Николов и Пресян Николов
2	Лабораторен комплекс по ПТСМС	1992-1994 г.	проф.д-р инж. Димитър Петров, доц.д-р инж. Симеон Стойдинов, гл.ас.д-р инж. Борислав Колев, гл.ас.инж. Богомил Пушкарров, гл.ас.инж. Борис Петков, гл.ас.инж. Венцислав Василев, гл.ас.инж. Златю Златев, н.с. Николай Бонжолов, инж. Красимир Кръстев, Валери Николов, Янко Янков
3	Лаборатория по метални конструкции на ПТПСМ	1994 год.	проф.д-р инж. Димитър Петров, доц. д-р инж. Симеон Стойдинов, гл.ас.д-р инж. Любомир Стойанов
4	Лаборатория по ПТМ /подемно-транспортни машини/	1996 год.	проф.д-р инж. Димитър Петров, доц.д-р инж. Симеон Стойдинов, гл.ас.д-р инж. Любомир Стойанов, Валери Николов, Янко Янев

Измервателна апаратура за регистрация и обработка на експериментална информация

	Катедра „Програмиране и използване на изчислителни системи”		
1	Младежки комплекс „Компютър” (лекционна зала, клубна зала, зала за научноизследователска работа и две компютърни зали)	1984 год.	м-р Стефан Бъчваров, кап. Иван Гълъбов, кап. Руско Вълков, ст.л-т Сергей Марков, подп. Стефан Петков, полк. Иван Стоянов, ст. л-т Николай Новев, кап. Илия Илев, кап. Ангел Ангелов, с-на Владо Фильов, с-на Божидар Александров, Славо Иванов, Сашо Тошев и курсанти от 59-ти и 60-ти випуск
	Катедра „Съобщителна и осигурителна техника и системи		
1	Кабинет-лаборатория по АРДВ /автоматично регулиране на движението на влаковете	1989 год.	доц.д-р инж. Георги Бахаров, асистентите. инж. Елисавета Ташева , инж. Милчо Господинов, инж. Георги Вълчев
	Катедра „Физика”		
1	Лаборатории- 2бр, препараториум и учебна работилница	1985 год.	проф. д-р Марин Маринов от ВМЕИ-София, доц.д-р Стоян Стоянов, полк. Печо Дечев, м-р Кирил Георгиев, д-р инж.

			Росица Ангелова, кап. Тодор Лъжански, кап. Иван Гълъбов, ас. Елена Халова, с-на Иван Цончев, с-на Дамян Еленков, ас. Люся Недялкова, с-на Благой Колев, Славчо Иванов и курсанти от 61-ви и 62-ри випуск
--	--	--	---

Лаборатория по физика

	Катедра „Химия”		
1	Лаборатории по химия-2бр.	1985 год.	доц.д-р Йордан Петков, д-р инж. Росица Ангелова, м-р Кирил Георгиев, ас. Вера Гълъбова, кап. Иван Гълъбов, с-на Дамян Еленков, с-на Иван Цонев, Славчо Иванов, курсанти от 60-ти випуск

Лаборатория по химия

	Катедра „Транспортно строителство”		
1	Лаборатория по железен път	1992 год.	доц. инж. Мирчо Мирчев, ст.н.с 2-ра степен д-р инж. Стоян Котов, ст.пр.инж. Богомил Пушкарров, инж. Пламен Георгиев, инж. Николай Пеневски, инж. Борислав Петков
2	Лаборатории по строителни материали- 2бр.	1985 год.	инж. Марин Захариев, гл.ас. д-р инж. Пламен Кисъов, ст. преп. инж. Георги Варионов, гл.ас.инж. Димитър Бошнаков, курсанти от 60-и и 61-ви выпуск
3	Кабинет по геодезия	1994 год.	инж. Цветан Георгиев, инж. Николай Пеневски, подп. Любомир Любомиров, курсанти от 70-ти и 71-ви выпуск

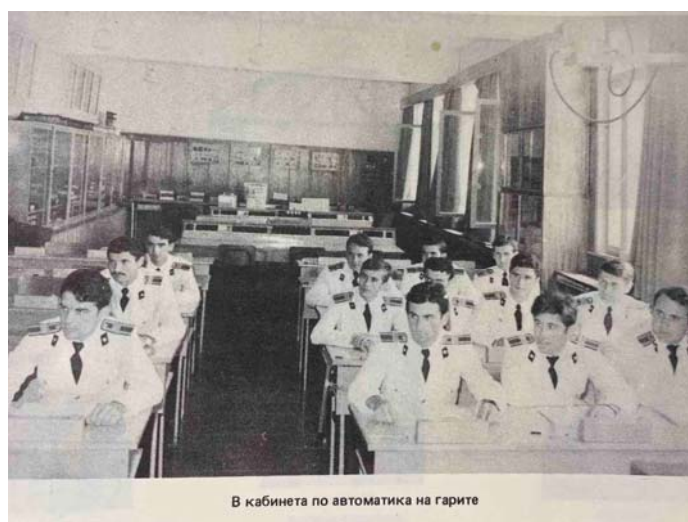
	Катедра „Технология на машиностроителното производство”		
1	Лабораторен комплекс по металознание: а/ лаборатория по металография б/ лаборатория по рентгенография в/лаборатория по механични изпитания г/ лаборатория по електротермия	1985 год.	доц.д-р инж. Иван Ненов, гл.ас.инж. Екатерина Петкова, доц. д-р инж. Георги Александров, Борислав Аврамов, полк. Печо Дечев, м-р Кирил Георгиев, кап. Т.Лъжански, кап. И Гълъбов, с-на Дамян Еленков, с-на Благой Колев, Славчо Иванов, курсанти от 62-и и 63-ти випуск

Металографски микроскоп

	Други		
1	Кабинет-лаборатория по цифрови комуникационни системи	1985 г.	гл.ас.инж. Вера Гугова, гл. ас. инж. Ивайло Топалов, доц. д-р инж. Иван Ненов, Борислав Аврамов, курсанти от 62-и и 63-ти випуск
2	Кабинет-лаборатория по уплътнителна техника	1985 г.	гл.ас.инж. Петър Стоянов, гл.ас.инж. Христо Атанасов, инж. Цветан Цветков, Борислав Аврамов, курсанти от 62-и и 63-ти випуск
3	Кабинет-лаборатория по основи на осигурителната техника	1985-1986 г.	доц. д-р инж. Емил Иванов, доц.д-р инж. Иван Ненов, доц.д-р инж. Георги Александров, инж.

			Цветан Цветанов, Борислав Аврамов, курсанти от 62-и и 63-ти випуск
4	Кабинет-лаборатория по микрокомпютърни системи	1985 год. 1986 год.	доц.д-р инж. Неделчо Неделчев, доц.инж. Евтим Горанов, Борислав Аврамов, курсанти от 62-и и 63-ти випуск
5	Кабинет-лаборатория по силова електроника и енергопреобразуване	1993 год.	доц.д-р инж. Ангел Гушев, инж. Красимир Кирилов, инж. Цветан Цветанов, Борислав Аврамов, доц. инж. Евтим Горанов, курсанти от 65-ти випуск
6	Кабинет-лаборатория по електронна техника	1995 год.	доц. инж. Евтим Горанов, гл.ас.инж. Маргарита Георгиева, Борислав Аврамов, курсанти от 71-ви и 72-ри випуск
7	Кабинет-лаборатория по радиокомуникации	1995 год.	доц. инж. Евтим Горанов , гл.ас. Маргарита Георгиева, Борислав Аврамов, курсанти от 71-ви и 72-ри випуск

В кабинета по автоматика на гарите

В кабинет по автоматика на гарите

ДА РАБОТИШ СЪС СЪРЦЕ И ДУША
ПОДПОЛКОВНИК ИНЖ. СТОЯНЧО АРСЕНОВ КАМЕНОВ

Стоянчо Каменов е роден на 6 ноември 1955 година в село Дреновец, Видинско. Средното си образование завършва в техникум по електротехника в гр. Монтана. Завършва: ПЖИ „Тодор Каблешков“ – специалност „Строеж и поддържане на железопътни линии“; ВБОУ „Васил Левски“, Велико Търново – специалност „Пътно строителство“ и придобива квалификация „инженер“ и Военна академия „Г.С.Раковски“ – специалност „Военна педагогика – общовойскови“.

Служи във Войските на Министерството на транспорта .

1985 год. Военна клетва в Първа пътно –строителна бригада. Старши лейтенант Стоянчо Каменов (вторият от ляво на дясно) с колеги офицери от съединението.

През 1990 год. е назначен за заместник –командир ,а през 1994 год. е повишен и назначен за командир на курсантски батальон във ВВТУ „Тодор Каблешков“.

1990 год. Майор инж. Стоянчо Каменов / в дясно/ като заместник-командир на курсантски батальон заедно с майор Гаврил Баръмов

Той е Стоянчо! Стои в живота и службата солидно, многозначително, убедително и отговорно!

Майор инж. Стоянчо Каменов (вторият от ляво на дясно, прави) с колеги на полевия лагер в Макоцево

ЖИВОТ НА ПЪЛНИ ОБОРОТИ – ВСЕОТДАЙНО И ОТГОВОРНО

ПОЛКОВНИК ИНЖ. МИХАИЛ ХРИСТОВ КАРАМАРИНОВ

Михаил Карамаринов е роден на 12 юни 1945 година в китното село Горско Ново село, община Златарица, област Велико Търново. Основното си образование завършва в училището в родното си село. През 1964 г. придобива средно специално образование в Техникум по дървообработване и вътрешна архитектура - гр. Трявна.

Есента на 1964 година кандидатства и е приет в ПЖИ в специалността „Експлоатация и ремонт на парни и дизелови локомотиви“. В периода 1964-1967 г. се обучава и успешно завършва Института. Кандидатства за кадрова военна служба и е произведен в офицерски чин - младши лейтенант. Назначен е за командир на курсантски взвод в ПЖИ и заема тази длъжност до 1971 г.

През 1971 и 1972 г. служи в поделение 52010 – Горна Оряховица - учебен възстановителен батальон с командир подполковник инж. Стоян Иванов Андонов.

През 1972 година кандидатства и е приет за слушател във Военната академия „Тил и транспорт“ в гр. Ленинград /Санкт Петербург/. Учи в академията от 1972 до 1976 г. и след завършването на военното обучение, получава квалификацията - военен инженер по строителство и възстановяване на железопътни линии.

Веднага след завършването на военната академия, старши лейтенант инж. Михаил Карамаринов е назначен за командир на строителен железопътен батальон /под. 58990/ - гара Ясен. Батальонът е в състава на Трета железопътна бригада /под. 58210/ Горна Оряховица с командир полковник Илия Табаков. Тази длъжност Михаил Карамаринов изпълнява в периода 1976 – 1981г.

Основната задача, на батальона под командването на инж. Карамаринов, е удвояването и електрификацията на жп отсечките Долни Дъбник - Плевен и Козаревец – Стражица, от магистралната жп линия София – Варна. Съставът на батальона е 150-180 военнослужещи, служители и работници и разполага с модерна жп техника и механизация. Много важен обект, който се изпълнява е строителството на жп мост на река Вит при гара Ясен.

В периода 1982 – 1987 година подполковник инж. Михаил Карамаринов е назначен за заместник-командир, той и главен инженер на Трета железопътна бригада – Горна Оряховица. По време на неговата служба в този период, Бригадата извършва преустройство на жп възел Горна Оряховица и работи по удвояването и електрификацията на жп участъка Горна Оряховица – Търговище.

1983 г. Главният инженер на под. 58210 – Горна Оряховица подп. инж. Михаил Карамаринов докладва изпълнението на строителната програма

От 1987 година подполковник инж. Карамаринов е преведен на служба във ВНВТУ „Тодор Каблешков“. Последователно заема длъжностите: „старши методист“, „старши преподавател“, началник на отдел „Задочно обучение“, заместник-началник на училището по материално-техническата база, той и началник тил, заместник-началник на ВНВТУ по производственото обучение. През цялото време на службата преподава по дисциплината „Инженерна подготовка“.

През 1990 година завършва 6-месечен висш академичен курс /ВАК/ във ВА „Тил и транспорт“ в гр. Санкт Петербург, Русия.

През 1993 година полковник инж. Михаил Карамаринов е назначен за заместник-началник, той и главен инженер на Войските на Министерството на транспорта. Командващ ВМТ е генерал-майор инж. Рангел Лозанов Рангелов.

От месец декември 1993 година полковник инж. Михаил Карамаринов е назначен за началник на Висшето военно транспортно училище „Тодор Каблешков“. Основна задача,

стояща пред училището е подготовка на кадри с полувисше и висше образование за нуждите на железопътния транспорт. По това време във ВВТУ функционират три факултета: „Технология и управление на транспорта“ /ТОЖТ/; „Техника и комуникации в транспорта“ и „Транспортно строителство“.

1994 год. Началникът на ВВТУ полковник инж. Михаил Карамаринов посреща министъра на транспорта инж. Кирил Ерменков

Личният състав на училището /ръководство, преподавателски състав и обслужващ персонал/ надвишава 900 човека. Обучаващите се курсанти, редовни и задочни студенти на година са 1500-2000 души. Всеки випуск, завършващ учебната година наброява: полувисш курс – 600 човека и висш курс – 300. По време на управлението на полковник

инж. Карамаринов, в училището се актуализират органите за ръководство /общото събрание, академичния съвет и факултетните ръководства/.

1996 г. Военна клетва на випуск-74. Министърът на транспорта инж. Стамен Стаменов поздравява курсантите. Зад него в дясно е полк.инж. Михаил Карамаринов

Всяка година се провеждат срещи с ръководството на Генералната дирекция на БДЖ, с цел актуализиране броя на приеманите за обучение кадри.

Има началници, които се стремят да доказват своята прекомерна заетост, протакат нещата „дълго и тежко“. Полковник инж. Михаил Карамаринов не е от тях – точен и експедитивен, не изпада в паника, гледа философски на нещата. Притежава и чувство за самоирония – какво човешко качество би могло да бъде по-чаровно? Знае се колко много са тегобите на един офицер, особено ако е началник на ВВТУ. В крайна сметка, може да опере пешкира за тоя, що духа... Но това е светла грижа – нали всеки сам си избира пътя....

От месец януари 1997 до месец юли 1998 година, полковник инж. Карамаринов завършва генерал-щабен курс във Военна академия „Г.С.Раковски“.

За времето, в което е началник на висшето училище, то е посещавано от министър-председателите на Република България - Ренета Инджова и Жан Виденов. Няколко пъти на випускните актове на завършващите курсанти присъстват министрите на транспорта инж. Кирил Ерменков, Милко Ковачев и инж. Стамен Стаменов.

13.01.1997 г. Министър-председателят на Република България Жан Виденов, придружаван от министъра на транспорта инж. Стамен Стаменов на посещение във ВНВТУ

През месец юли 1997 година /след завършване на генерал-щабния курс/ полковник инж. Михаил Карамаринов е освободен от длъжност началник на ВНВТУ „Тодор Каблешков“, със заповед на министър Вилхелм Краус и преведен в 6-месечно разпореждане към Министерството на транспорта и след това пенсиониран.

От 1 септември 2000 година Висшето военно транспортно училище „Т. Каблешков“ се девоеенизира и продължава съществуването си като Висше транспортно училище. Излиза от състава на Министерството на транспорта и е акредитирано към Министерството на образованието и науката.

От 1999 година о.з. полковник инж. Карамаринов започва работа като началник на отдел „Отбранително-мобилизационна подготовка“ в Националната компания „Български държавни железници“. Основна функция на отдела е подготовка за работа на железопътния транспорт в кризисни ситуации.

В периода 2002 до 2010 г. изпълнява длъжността директор на дирекция „Публични задачи“ в ДП „Транспортно строителство и възстановяване“. Основна задача на дирекцията е поддържане на специална железопътна техника и имущество в бази и складове на предприятието, за реакции при кризисни и бедствени ситуации в железопътния транспорт.

По време на офицерската и цивилната си служба инж. Михаил Карамаринов е награждаван нееднократно.

Удостоен е с „Народен орден на труда – златен“ за активното му участие в удвояването и електрификацията на жп магистралата София – Варна.

Членува в Клубът на офицерите и сержантите от запаса и резерва от Войските на министерството на транспорта и ВВТУ „Т.Каблешков“ и е почетен председател на негово дружество в Горна Оряховица.

През 1991 година е учредител на Национално сдружение „Общество на инженерите по железен път“ /НСОИЖП/.

Михаил Карамаринов е семеен. Живее в град Горна Оряховица.

Военна клетва. Началникът на ВВТУ полковник инж. Михаил Карамаринов приема рапорта на командващия клетвата полковник инж. Димитър Живков

Широко скроен, ерудиран и начетен човек, професионалист и командир е полковник инж. Михаил Карамаринов. С божата искра на интелекта свети със собствена светлина, със собствено мнение, чувство за хумор и особен поглед към всичко, което се случва в страната. Роден за лидер, с водещо място в историята на училището.

ЗА ДА БЪДЕШ ДОБЪР КОМАНДИР И ПРЕПОДАВАТЕЛ ТРЯБВА И ДА СИ ДОБЪР ЧОВЕК

ПОДПОЛКОВНИК АНТОН ДОЧЕВ ГАНЧЕВ

Антон Дочев Ганчев е роден на 4 април 1956 г. в гр. Велико Търново. Средното си образование завършва през 1971-1974 год. във Втора СПГ „Васил Друмев“ в родния си град.

Висше образование: ВНВУ „Васил Левски“ – специалност ППР и гражданска специалност „Педагогика“ - мотострелкови в периода 1974–1978 г. и Академия за обществени науки и социални дейности, София – специалност „Ръководство и управление на социалните дейности“ /1985 – 1987 г./

След завършване на ВНВУ „Васил Левски“ служи на различни длъжности:

- От 1978 до 1980 г. в поделение 58910 гр. Лясковец на длъжност - секретар на ДКМС;
- През 1980 и 1981 г. в под. 58210 гр. Г. Оряховица на длъжност - помощник началник на ПО за работа с младежта
- В периода 1981 – 1983 г. в командването на Войските на Министерството на транспорта /под. 58900/ на длъжност - инструктор в отделението за работа с младежта;
- От 1983 до 1985 г. в поделение 58900 гр. София на длъжност началник на отделението за работа с младежта;
- През 1987 и 1988 г. е заместник- началник на Централна ремонтна база на ВМТ;
- В периода 1988 – 1999 г. служи във ВВТУ „Т. Каблешков“ в катедра „Хуманитарни науки“. Като главен асистент преподава на курсантите дисциплините „Партийно строителство“ и „Основи на управлението“.

Асен Йосифов: *„В подполковник Антон Ганчев харесвах чистотата на помислите му, изкуството да съпреживява чуждия успех като свой. Той е офицер и човек с многостранни интереси, естествен и земен. Колкото и различни да сме един от друг, нас ни обединяваше изострената чувствителност към хора и събития, стремежа да*

навлизаме все по-дълбоко в необятната материя на учебно-възпитателния процес, нестихващия интерес към историческото минало и историята на Българската армия и Войските.

Когато бяхме заедно, бяхме си достатъчни. Достатъчни, за да се раздаваме на 100 процента и да даваме на околните това, което носехме. Всеки можеше да се докосне до него, но никой не можеше да ни го отнеме.

В живота винаги се ръководи от една стара народна мъдрост – залудо работи, залудо не стой. Сам споделя, че обича да се труди. Плод на неуморния му труд, природен талант и на това, че винаги у него надделява чувството да твори е и активното му участие в създаването на музея на Войските през 1981-1982 год. Способността му да вниква в личността на човека, да говори с любов за него, да изразява себе си по най-добрия начин, високия професионализъм и открития характер му помагат в кариерното развитие. Неговият организаторски талант и безспорен професионализъм се извяваха на всички места където е служил – в командването на ВМТ, в Централната ремонтна база и най-вече като преподавател във ВВТУ „Тодор Каблешков“. За професионализма на преподавателя, педагогическия такт и умение да се общува с обучаемите курсанти, Антон Ганчев споделя: „Всеки курсант, всяко едно сърце има своя нишка и умееш ли да я хванеш, успехът е неминуем. Но нишката на сърцето не се хваща с ръка, не се опъва с клеци. Тя е струна и трепти, докосната от сърце, друго сърце, в което има грижа, обич, професионализъм, радост, болка, нежност, съчувствие, твърдост, справедливост. Тогава звуците на струната – сърдечната нишка са силни, хармонични, верни и успешни. И личен пример трябва...“

Поздравления и награда за проявен висок професионализъм в преподавателската дейност

След девоенизирането си о.з. подполковник Ганчев работи последователно:

- В периода 2000 – 2003 г. във фирма „Гардмен“ ЕООД като служител по сигурността;
- От 2003 г. до 2009 г. работи в различни консултантски фирми по въпросите за разработване, внедряване и поддържане на системи за управление на качеството, на околната среда, на здравето и безопасността, на безопасността на храните и други;
- От 2009 г. до 2020 г. преподава във Висше училище по агробизнес и развитие на регионите /ВУАРР/ в гр. Пловдив, като главен асистент в катедра „Управление“. Води

дисциплината „Стандарти и системи за управление“. През целия този период - поддържа системата за управление на качеството на ВУАРР;

В същият период на свободна практика разработва, внедрява и поддържа системи за управление на качеството и други на около 50 наши и чуждестранни фирми.

О.з. Антон Ганчев: „...За успешния човек е от значение да цени своите успехи, да уважава себе си и хората, с които работи и да празнува малките си победи. Не съм от хората , които постоянно мислят за голямата цел, правят и невъзможното да я постигнат на всяка цена. В моята офицерска и преподавателска практика винаги съм се радвал на малките успехи и стъпъла, които изкачвам по пътя си. За момент се обръщам назад и виждам колко много цели и мечти съм постигнал хей така, спокойно с лекота, без да преча и не за сметка на другите...“

Антон Ганчев е женен и има две дъщери - омъжени. Щастлив дядо е на пет внучета.

НЕПРЕХОДНА ОБИЧ И ДЪЛБОКА БЛАГОДАРНОСТ ЛЕЙТЕНАНТ ИНЖ. ГЕОРГИ СТАЙКОВСКИ

О.р. лейтенант магистър инж.Георги Стайковски, възпитаник на ВВТУ „Тодор Каблешков“ – София, курсант от Випуск 71-ви, специалност „СОТС“ – висш курс

През 1993 година, кандидатствах и есента на същата година бях приет за обучение, като курсант по специалност „Съобщителна и осигурителна техника и системи“ – висш курс, от класно отделение № 1511, във Висшето военно транспортно училище „Тодор Каблешков“ – София. В първите години от обучението ми, командир на взвод беше старши лейтенант Венцислав Трифонов, командир на рота – капитан Антоан Танев /първоначално 6-та, а след преномериране през 1994 г.- 4-та рота/ и командир на курсантския батальон/

първоначално 5-ти, а през 1994 г. 1-ви батальон/ - подполковник инж. Иван Гълъбов. Това бяха запомнящи се, ярки, дейни и всеотдайни офицери и командири, хора на делото! В началото на обучението ми ВрИД началник на ВНВТУ „Тодор Каблешков“ беше полковник инж. Тодор Соколов, а началник на щаба – полковник инж.Любомир Тошков.

В нова обстановка, далеч от дома, в големия град, в качествено нова среда, сред и с нови хора, с трудности и лишения, с притеснения и опасения, но твърдо решил, че ще се справя, ще издържа, ще се боря и ще сбъдна мечтата си! И полека-лека, с преодоляване на първите и следващите трудности и препятствия, започваш „да набираш позиции“, можеш да „возиш“ по-голям товар, да вярваш в собствените налични, развивани и усъвършенствани сили и възможности, в тези на колегите-курсанти и колектива и в това, че си на прав път и че, той – „пътят е труден, но славен!“.

И скоро, около месец, на 2 октомври 1993 г., на централния плац на училището, отекна тържествено рапорта: „Випуск 71-ви на Висшето военно транспортно училище „Тодор Каблешков“ положи военна клетва!“ Тогава /а вярвам и сега/, военния ритуал по тържественото полагане на свещената военна клетва от младите курсанти е празник за обучаемите, за техните родители, роднини и приятели, стекли се от всички кътчета, краища и региони на милата ни Родина, за командно-преподавателския състав и за цялото наше ВВТУ, увенчаващ положените труд, усилия и старание от младите „каблешковци“, по пътя към възмъжаването им.

Плацът бе изпълнен до краен предел от красивия параден строй на курсантите, както и от множеството техни родители, братя, сестри, други роднини и приятели. И ние, младите тогава защитници на Родината, със стройна строева крачка, преминаваме под националния флаг, целуваме с тръпнещи устни коприната му, произнасяме с все сили, оставайки почти без дъх, святото и съдбовно „Заклех се!“. Незабравими, умилителни,

сърцераздирателни сцени – майки и бащи, баби и дядовци, плачат със сълзи от умиление и гордост за порасналите, възмъжали свои деца и внуци, вярна опора, защитници на Род, Нация, Родина, на майка България!

Под звуците на стария български боен церемониален марш „Весели в боя“, изпълняван от училищния щатен военен духов оркестър и заслужените аплодисменти на гостите и публиката, напето, устремно и стегнато преминават една след друга парадните курсантски роти, по пътя на възмъжаването ни, ние довчерашните голобради юноши „бледни“! Като един от участниците, тогава „млад“ курсант, аз добре си спомням този паметен ден. Беше прекрасен, чудесен топъл, почти слънчев есенен ден със свежа, ведра утрин... Незабравими за цял живот мигове за младите курсанти и за техните родители!

Курсантската униформа ни правеше добре разпознаваеми, открояваше ни в обществото и беше повод за гордост и за принадлежност на ВВТУ. Тя също така и задължаваше! Особено в столицата София, където бяхме „лицето“ на Въоръжените ни сили пред гражданството. Трябва да се има в предвид, че останалите висши военни училища бяха дислоцирани в отдалечени градове в страната – Велико Търново, Варна, Шумен и Долна Митрополия. Сега се за девиза, който съм запомнил от полковник инж. Димитър Живков, тогава заместник-началник на ВВТУ: „Униформата е красива, когато се носи по форма!“

Някак си неусетно, но вълнуващо, изминаха в интензивни учение, практика, изпити, наряди, караули, лагер напрегнатите почти пет години обучение. Не е лесно, едновременно да се усвоява техническата професия на теория и практика, да се отбива военната служба, а и да се изграждаш като бъдещ офицер и завършена личност. Но така се калявахме да бъдем организирани, дисциплинирани и волеви, възможно най-готови за бъдещите „битки“ /и дай Боже успехи и победи/ в живота.

По наше време, при допуснати само две двойки по изпитните дисциплини в сесия, директно те освобождаваха от училището и изпращаха във военните поделения на ВМТ да отбиеш остатъка от наборната военна служба. Не така стоеше въпросът в цивилните ВУЗ-ове при получаване на слаби оценки. Там режима беше по-либерален. Допускаха се т.н. „ликвидационни сесии“, може да учиш по-горен курс без да си взел изпит от по-долен, не е задължително да посещаваш лекциите и някои от упражненията и пр.

Теоритичното ниво на преподаваните общи, фундаментални, специализирани и специални дисциплини беше високо. Преподаваха ни освен утвърдената, доказана и авторитетна плеяда преподаватели от ВВТУ и „външни“ хонорувани хабилитирани преподаватели от други столични ВУЗ – ВА „Г.С.Раковски“, Военния институт, БАН, Софийския университет „Св. Климент Охридски“, ВМЕИ, ВИАС, ХТИ, МГИ, ВИИ, НИТИЖТ и др., както и много специалисти от практиката – Министерство на транспорта, Министерство на отбраната, ГЩ на БНА, БДЖ, Главно управление на ВМТ, „Метрополитен“ ЕАД, други проектански, производствени и строителни институти, организации и фирми.

Накратко казано, замисълът за обучение във ВВТУ явно е бил „железен“: „Железницата иска железни кадри!“ Спомням си и един девиз от очерк за полковник Борис Колчев /бивш началник на жп училището, Главен директор на железниците и пристанищата, министър на транспорта/ - „Всеки железничар е войник на своя пост“.

Годините, прекарани в училището бяха много динамични и твърде турбулентни от гледна точка на обществено-политическия живот в страната. Наложих се да „преживеем“ различни политически заблуди, откровена пропаганда, дезинформация, илюзии, „граждански контрол над Въоръжените сили“, промени във възгледите за висшето образование, сериозни аспирации към девоенизиране и поглъщане от други ВУЗ-ове на „апетитното“ скъпо наше училище, икономически затруднения, януарски бунтове около Парламента през 1997 год., война в съседна страна – Югославия, югоембарго, хиперинфлация, фалити на банки, организиран бандитизъм и т.н. До голяма степен, благодарение на нашите командири и началници, на командването на ВВТУ, ние, като курсанти, вероятно сме усетили в по-минимална степен трудностите на това време. И то – Училището, благодарение на усилията на известни и неизвестни герои за своето време устоя в тези трудни и критични времена, за да го има днес и за да пребъде!

През по-голямата част от обучението ми в Училището, началник беше полковник инж. Михаил Карамаринов, първи заместник-началник полковник инж. Димитър Живков, началник на щаба – полковник Огнян Тодоров, заместник-началник по тила – полковник Стефан Димитров. Все човечи с главно „Ч“, офицери, специалисти, командири, ръководители – забележителни, достолепни, с достойнство и с чест, професионалисти, пример и еталон за нас и за следовниците! Съхранил съм, с признателност и благодарност, само светли спомени за тях!

„Преживяхме“ и промяната във възгледите за отбранителната политика на страната, за военната ни стратегия, за организационно-щатни промени, за смяна на устава и други нормативни документи, за нови програми, планове за неутралитет и ориентиране към НАТО, за устрем към Европейския съюз и т.н. Положихме отново клетва и подписахме

договори за кадрова военна служба, съгласно влезналия в сила, нов тогава и така дълго лелеян Закон за кадровата военна служба.

Пак по това време, влезе в сила и новия Закон за висшето образование, съгласно който се дипломирахме не като „Инженер“-и, а като „Магистър-инженери“.

Аз съм от поколението, което израсна между две системи ,между минало, което трябваше да отречем, и бъдеще, неясно и мрачно, в което някак трябваше да си намерим място, без приемственост, без правила, без утъпкани пътеки, без някой да се вълнува особено ще успеем ли ...

През 1998 година, успешно, като първенец на специалността, в състава на класно отделение № 1551 с взводен командир капитан Даниел Младенов и командир на рота капитан Валентин Митков завърших обучението си в Училището. По общата историческа номерация нашият випуск е 71-ви и се именува скромно „1998-ма“. За отбелязване е, че това беше първото производство на випуск на учебното заведение, което не се състоя по традиция тържествено на централния плац, а на закрито, в салона на кино-театър „Освобождение“ на незабравимия 25 юли 1998 г. Вече твърде осезаемо духаха новите демократични „ветрове на промяната“, всеки ги разбираше и тълкуваше както си искаше, и командваше по пътя си „с добри намерения“ за нещо по-различно.... Придобихме образователно-квалификационна степен „магистър-инженер“ и ни бе присвоено първо офицерско звание „лейтенант-инженер“.

За мен годините, прекарани в обучение в железничарската „Алма Матер“ – Висшето военно транспортно училище „Тодор Каблешков“ ще си останат едни от най-върховите, като усилия и като постижения, като емоции и със сигурност, като създадени приятелства! Бих казал: „Златни години и златни приятели“ .

А нашите за почти петте години, явно и дай Боже, са поне за два живота!

Съвипускниците /курсанти и студентки/ от нашето класно отделение, вече цели 22 години продължаваме да спазваме даденото при завършването обещание, да провеждаме всяка година регулярни срещи по родните места на ротационен принцип. Срещи, които са изключително приятни и вълнуващи. Може би най-вълнуващото и позитивното е, че вместо „личния състав“ да се запазва, дори, по обясними обективни причини и за жалост да намалява, ние установяваме, че напротив – той се увеличава със съпруги, деца, други роднини, приятели, курсанти от други випуски... Надяваме се и вярваме, че скоро на срещите ни ще присъстват и внуци /“Внуци на випуска“/

Искам още един път да изкажа своите лични, човешки, най-дълбоки признателност и благодарност на колегите – курсанти от нашия и от предшестващи /старши и следващи/ младши випуски, преподаватели, командири и началници за положените усилия да ни изучат, образovat и възпитат в железничарската професия.

С пожелания завинаги и само зелени светофари по житейските и професионални маршрути.

ЗА ВСЕСТРАННОТО РАЗВИТИЕ И ВЪЗХОД НА ЛЮБИМОТО УЧИЛИЩЕ СТАРШИ ЛЕЙТЕНАНТ ИНЖ. РАЙЧО МИХОВ РАЙЧЕВ

Старши лейтенант инж .Райчо Райчев

Райчо Райчев е роден на 20 януари 1956 г. в село Завет/сега град/ в Разградска област. Завършва Техникум по индустриална химия през 1974 год. в град Русе, специалност „Технология на биохимичните процеси и производства“ с квалификация - среден техник – технолог. През 1975 г. кандидатства и е приет в Полувисшия железопътен институт в специалността „Експлоатация и ремонт на вагоните“ с квалификация „вагонен техник“. Обучава се заедно с курсантите от 53-ти випуск.

Командир на курсантския взвод през първата година е старши лейтенант Димитър Димитров; на курсантската рота – подполковник Стоянов; командир на трети курсантски батальон е полковник Печо Иванов Дечев, а негов заместник е капитан Стефан Петков. Старшина на курсантската рота, в която служи и се обучава курсант Райчев е старшина Иван Цончев.

През месец септември 1976 г. командирът на взвода старши лейтенант Димитър Димитров е повишен в чин капитан и е приет във Военна академия „Г.С.Раковски“ в София. В периода до 1978 г., като командири на курсантския взвод са назначени няколко младши офицери. Последният командир на курсантския взвод в периода от месец февруари 1977 г. до випускния акт през 1978 г. е лейтенант Румен Гешев.

1978 год. Курсант - сержант Райчо Райчев

Приключва обучението си с отличен успех, назначен е на действителна военна служба и произведен в офицерско звание - младши лейтенант. Поверен му е курсантски взвод в 3-ти курсантски батальон. Както и по време на курсантските години, командир на курсантската рота е подполковник Стоянов; на курсантския батальон - полковник Печо Иванов Дечев, а негов заместник е капитан Стефан Петков. Старшина на курсантската рота е старшина Иван Цончев.

Още с назначаването му за командир на курсантски взвод младши лейтенант Райчо Райчев е командирован в гр. Ихтиман, където е разположен полски лагер на курсантите втори курс от Института, които оказват помощ на Войските на Министерството на транспорта в строежа на автомагистрала „Тракия“. Командир на лагера на курсантите е подполковник Бено Милев.

В началото на учебната 1978 година командирът на курсантската рота подполковник Стоянов излиза в пенсия и ротата е разделена на две. Младши лейтенант Райчо Райчев е назначен за командир на 312 класно отделение с командир на ротата капитан Борислав Игнатов.

17 април 1979 г. На Витоша, местността „Морените“ с курсантите от 312-то класно отделение

През 1980 г. лейтенант Райчо Райчев е назначен за командир на взвод /311 класно отделение/ в курсантската рота с командир капитан Миронов.

Септември 1981 год. На военния лагер в Ихтиман с 311-то класно отделение

На 1 април 1982 година лейтенант Райчо Райчев се девоенизира и продължава работа във ВРД „Надежда“ като ревизор вагони на Централна гара София. От 1988 -1990 год. е ревизор вагони в поделение 58280 – Казичене.

През периода 1990-2018 год. продължава образованието си и завършва:

- ВНВТУ „Тодор Каблешков“ през 1990 год. специалност „Железопътна техника – вагони“ с квалификация „инженер – оператор в транспорта“;

- Национален учебен център по информатика през 1991 год. в София – модул по поддържане на 16 разрядни персонални компютри с правоспособност за поддръжка и ремонт;

- ВТУ „Тодор Каблешков“ през 2001 год. образователна квалификационна степен „Магистър“ по специалност „Железопътна техника“ с квалификация „машинен инженер“;

- ВТУ „Тодор Каблешков“ през 2018 год. магистърска програма по специалност „Мрежова и информационна сигурност“.

От 4 февруари 1991 год. работи във ВНВТУ „Тодор Каблешков“ в Учебен електронно- изчислителен център като технолог по поддръжка на ЕИМ, завеждащ работилница, техник по експлоатацията и от 2020 год. - инженер хардуер към Единен център за информационно и телекомуникационно обслужване във ВТУ „Тодор Каблешков“.

2018 год. Професор Георги Павлов връчва дипломата на инж.Райчо Райчев за втора магистратура.

2018 г. С председателя на Клуба на ОСЗР в София о.р. майор Иван Омайски

СПИСЪК
НА ОФИЦЕРСКИЯ И СЕРЖАНТСКИЯ СЪСТАВ
НА ВВТУ „ТОДОР КАБЛЕШКОВ“- 1994г.

1. Полковник инж. Михаил Христов Карамаринов - Началник на ВВТУ
 2. Полковник инж. Димитър Трифонов Живков – Първи заместник - началник
 3. Подполковник Огнян Бориславов Тодоров - Началник щаб
 4. Майор Янчо Иванов Янчев - Комендант
 5. Подполковник Динко Панчев Панчев - Началник на отдел
 6. Старшина Жана Троянова Цонева - Старши писар
 7. Старши сержант Антоанета Н. Григорова - Старши писар
 8. Майор Кирил Петров Трифонов - Началник на отделение „Мобилизационно-окомплектовачно“
 9. Старши сержант Ирина Аспарухова Цветанова - Старши писар
 10. Старшина Иван Веселинов Сотиров - Началник склад артилерийско въоръжение
 11. Старшина Даниел Вутев Давидов - Завеждащ склад инженерно имущество
 12. Подполковник Боян Георгиев Русков –Началник химическа служба и главен асистент
 13. Старши сержант Иван Михайлов Камбуров – завеждащ склад химическо имущество
 14. Старши сержант Йордан М. Божилов – завеждащ склад
 15. Подполковник Румен Цветанов Гешев - Началник на отдел кадри
 16. Старши лейтенант Найденов Н. Найденов - Началник на отделение кадри
 17. Майор Неделчо Андонов Ковачев - Началник на служба „ИВО“
 18. Капитан Недко Иванов Иванов - Слушател във ВА „Г.С.Раковски“
 19. Капитан Митко Димитров Ставрев - Слушател във ВА „Г.С.Раковски“
 20. Капитан Иван Асенов Томов - Слушател във ВА „Г.С.Раковски“
-

ПЪРВИ КУРСАНТСКИ БАТАЛЪОН - 5 ГОДИШЕН КУРС

СПЕЦИАЛНОСТИ:

- **ЖЕЛЕЗОПЪТНА ТЕХНИКА;**
- **ТЕХНОЛОГИЯ И ОРГАНИЗАЦИЯ НА ЖЕЛЕЗОПЪТНИЯ ТРАНСПОРТ;**
- **ТРАНСПОРТНО СТРОИТЕЛСТВО;**
- **СЪОБЩИТЕЛНА ТЕХНИКА И СИСТЕМИ;**
- **ПЪТНО ТРАНСПОРТНИ И СТРОИТЕЛНИ МАШИНИ**

1. Подполковник Иван Златков Гълъбов - Командир на батальон
2. Подполковник Румелин Ангелов Виденов - Заместник командир на батальон
3. Капитан Симеон Марков Пейчев - Командир на курсантска рота
4. Старши лейтенант Красимир Кирилов Атанасов - Командир на курсантски взвод
5. Старши лейтенант Петър Ненков Чолаков - Командир на курсантски взвод
6. Старшина Веселин Велков Новков - Старшина на курсантска рота
7. Капитан Тихомир Русков Юруков - Командир на курсантска рота
8. Старши лейтенант Атанас Сашев Денев - Командир на курсантски взвод
9. Старши лейтенант Георги Ангелов Нетовски - Командир на курсантски взвод
10. Старши лейтенант Георги А. Татарков - Командир на курсантски взвод
11. Капитан Марио Б. Андреев - Командир на курсантски взвод
12. Старшина Славчо Кирилов Георгиев - Старшина на курсантска рота
13. Майор Симеон Николов Мартинов - Командир на курсантска рота
14. Старши лейтенант Димитър Георгиев Конов - Командир на курсантски взвод
15. Капитан Светослав Данаилов Ковачев - Командир на курсантски взвод
16. Старши лейтенант Божидар Каменов Антонов - Командир на курсантски взвод
17. Старши сержант Димитър Асенов Димитров - Старшина на курсантска рота
18. Старши лейтенант Георги Банков Христов - Командир на курсантски взвод
19. Старши лейтенант Валентин Иванов Стоянов - Командир на курсантски взвод
20. Старши лейтенант Цветан Тодоров Цветков - Командир на курсантски взвод
21. Старши лейтенант Владимир Демирев Гочев - Командир на курсантски взвод
22. Сержант Бисер Григоров Тодоров - Старшина на курсантска рота

23. Капитан Бойко Илиев Кияков - Командир на курсантска рота
24. Старши лейтенант Струмен Кирилов Паунов - Командир на курсантски взвод
25. Старши лейтенант Калин Веселинов Мичев - Командир на курсантски взвод
26. Старши лейтенант Христо Георгиев Драганов - Командир на курсантски взвод
27. Старши лейтенант Георги Василев Младенов - Командир на курсантски взвод
28. Старши лейтенант Орфей Божидаров Константинов - Командир на курсантски взвод
29. Сержант Недю Лъчезаров Алексиев - Старшина на курсантска рота
30. Капитан инж. Антоан Динков Танев - Командир на курсантска рота
31. Лейтенант Валентин Енчов Митков - Командир на курсантски взвод
32. Старши лейтенант Даниел Василев Младенов - Командир на курсантски взвод
33. Старши лейтенант Драгомир Милчев Радонов - Командир на курсантски взвод
34. Лейтенант Венцислав Г. Трифонов - Командир на курсантски взвод
35. Старшина Мариан Тасев Орловски - Старшина на курсантска рота
36. Капитан Валери Ганчев Лашев - Командир на курсантска рота
37. Старши лейтенант Николай Милчов Коцев - Командир на курсантски взвод
38. Лейтенант Георги Николов Калчев - Командир на курсантски взвод
39. Старши лейтенант Румен Тодоров Цветков - Командир на курсантски взвод
40. Старши лейтенант Драгомир Василев Петков - Командир на курсантски взвод
41. Старшина Васил Живков Василев - Старшина на курсантска рота

ВТОРИ КУРСАНТСКИ БАТАЛЪОН

Специалности:

- **дизелови локомотиви;**
- **вагон-ревизори**

1. Майор Сандо Милушев Алексов - Командир на батальон
2. Майор Сергей Христов Петров – Заместник-командир на батальон
3. Подполковник Петър Милетиев Петров – Командир на курсантска рота
4. Старши лейтенант Стилиян Петров Лазаров - Командир на курсантски взвод

5. Лейтенант Илиян Йорданов Хинков - Командир на курсантски взвод
6. Капитан Петър Йорданов Шопов - Командир на курсантска рота
7. Старши лейтенант Михаил Любенов Стойчев - Командир на курсантски взвод
8. Лейтенант Николай Стефанов Николов - Командир на курсантски взвод
9. Старшина Данаил Радоев Горанов - Старшина на курсантска рота
10. Майор Исая Георгиев Исаев - Командир на курсантска рота
11. Капитан Николай Иванов Иванов - Командир на курсантски взвод
12. Лейтенант Иван Емилов Иванов - Командир на курсантски взвод
13. Сержант Николай Ценов Христов - Старшина на курсантска рота
14. Капитан Валери Димитров Янакиев - Командир на курсантска рота
15. Старши лейтенант Боян Стоянов Соколов - Командир на курсантски взвод
16. Старшина Иво Димитров Георгиев - Старшина на курсантска рота
17. Подполковник Петьофи Цветков Пешлевски - Командир на курсантска рота
18. Старши лейтенант Любомир Матеев Матеев - Командир на курсантски взвод
19. Лейтенант Георги Томов Усев - Командир на курсантски взвод
20. Капитан Иван Димитров Иванов - Командир на курсантска рота
21. Лейтенант Борислав Борисов Катанов - Командир на курсантски взвод
22. Старши лейтенант Симеон Цветков Русинов - Командир на курсантски взвод
23. Старшина Ивайло Иванчев Гатев - Старшина на курсантска рота

ТРЕТИ КУРСАНТСКИ БАТАЛЪОН

СПЕЦИАЛНОСТ:

➤ ТЕХНОЛОГИЯ И ОРГАНИЗАЦИЯ НА ЖЕЛЕЗОПЪТНИЯ ТРАНСПОРТ

1. Майор Любен Николов Бациев - командир на батальон
2. Подполковник Петър Вълков Петров - Командир на курсантска рота
3. Старши лейтенант Ангел Димитров Костадинов - Командир на курсантски взвод
4. Старши лейтенант Димитър Василев Димитров - Командир на курсантски взвод

5. Старшина Николай Петков Митев - Старшина на курсантска рота
6. Подполковник Илко С. Хинев - Командир на курсантска рота
7. Майор Теодор Атанасов Бадемов - Командир на курсантски взвод
8. Лейтенант Румен Маринов Иванов - Командир на курсантски взвод
9. Старшина Христо Йорданов Шопов - Старшина на курсантска рота
10. Майор Иван Крумов Михов - Командир на курсантска рота
11. Старши лейтенант Красимир Георгиев Иванов - Командир на курсантски взвод
12. Старши лейтенант Захари К. Захариев - Командир на курсантски взвод
13. Старшина Лазар Ст. Трендафилов - Старшина на курсантска рота
14. Майор Марин Цв. Цветков - Командир на курсантска рота
15. Старши лейтенант Йордан Г. Владин - Командир на курсантски взвод
16. Старши лейтенант Борислав Кирилов Борисов - Командир на курсантски взвод
17. Лейтенант Светлин Илков Живов - Командир на курсантски взвод
18. Старшина Божидар Георгиев Александров - Старшина на курсантска рота
19. Майор Христо Апостолов Генов - Командир на курсантска рота
20. Старши лейтенант Вилиян К. Вълков - Командир на курсантски взвод
21. Лейтенант Бисер Стефанов Добрев - Командир на курсантски взвод
22. Сержант Славчо Димитров Христов - Старшина на курсантска рота
23. Капитан Александър Тепавичаров - Командир на курсантска рота
24. Старши лейтенант Любомир Каменов Колев - Командир на курсантски взвод
25. Старши лейтенант Едуард Ив. Цолов - Командир на курсантски взвод
26. Сержант Илиан Бориславов Миронов - Старшина на курсантска рота

ЧЕТВЪРТИ КУРСАНТСКИ БАТАЛЪОН

СПЕЦИАЛНОСТИ:

- **ТРАНСПОРТНО СТРОИТЕЛСТВО;**
- **СЪОБЩИТЕЛНА ТЕХНИКА И СИСТЕМИ**

1. Майор Богдан Драгомиров Симеонов – Командир на батальон

2. Майор Стоянчо Арсенов Каменов – Заместник-командир на батальон
3. Майор Петър Георгиев Русков - Командир на курсантска рота
4. Капитан Иван Колев Колев - Командир на курсантски взвод
5. Лейтенант Кирил Несторов Несторов - Командир на курсантски взвод
6. Старши сежант Цветан Маринов Цветков - Старшина на курсантска рота
7. Майор Румен Владимиров Иванов - Командир на курсантска рота
8. Майор Огнян Йорданов Йотов - Командир на курсантски взвод
9. Старшина Пламен Съботинов Величков - Старшина на курсантска рота
10. Капитан Николай Ал. Гешев - Командир на курсантска рота
11. Лейтенант Йордан Лазаров Гетов - Командир на курсантски взвод
12. Лейтенант Янко Божков Янев - Командир на курсантски взвод
13. Старшина Иван Николов Гелков - Старшина на курсантска рота
14. Старши лейтенант Дойчин С. Сремкин - Командир на курсантска рота
15. Старши лейтенант Йончо Йорданов Макариев - Командир на курсантски взвод
16. Лейтенант Калин Петров Василев - Командир на курсантски взвод
17. Старшина Росен Стефанов Величков - Старшина на курсантска рота
18. Майор Георги Манолов Георгиев - Командир на курсантска рота
19. Лейтенант Стефан Георгиев Димитров - Командир на курсантски взвод
20. Старшина Румен Николов Филипов - Старшина на курсантска рота
21. Майор Пламен Симеонов Стефанов - Командир на курсантска рота
22. Старши лейтенант Венелин С. Сремкин - Командир на курсантски взвод
23. Лейтенант Борислав Георгиев Борисов - Командир на курсантски взвод
24. Старши сержант Алексей М. Паникян - Старшина на курсантска рота

ПЕТИ КУРСАНТСКИ БАТАЛЪОН

СПЕЦИАЛНОСТИ:

- **ЕЛЕКТРИЧЕСКИ ЛОКОМОТИВИ;**
- **ПЪТНО ТРАНСПОРТНИ И СТРОИТЕЛНИ МАШИНИ**

1. Подполковник Веселин Стоянов Банов – Командир на батальон
2. Майор Кирил Георгиев Ангелски - Заместник-командир на батальон
3. Майор Николай Борисов Велков - Командир на курсантска рота
4. Капитан Петко Стоянов Еленков - Командир на курсантски взвод
5. Старши лейтенант Петър Г. Иванов - Командир на курсантски взвод
6. Старши лейтенант Янислав Радев Якимов - Командир на курсантски взвод
7. Старши лейтенант Иван Кирилов Омайски - Командир на курсантски взвод
8. Старшина Георги Илиев Кияков - Старшина на курсантска рота
9. Майор Сашо Василев Дойчев - Командир на курсантска рота
10. Капитан Румен Г. Илиев - Командир на курсантски взвод
11. Лейтенант Марин Николаев Маринов - Командир на курсантски взвод
12. Старши сержант Иван Кирилов Ставрев - Старшина на курсантска рота
13. Майор Валентин Христов Гергов - Командир на курсантска рота
14. Майор Гаврил Тодоров Баръмов - Командир на курсантски взвод
15. Старши лейтенант Огнян Павлов Манов - Командир на курсантски взвод
16. Лейтенант Крум Василев Цветков - Командир на курсантски взвод
17. Сержант Петър Георгиев Гергинов - Старшина на курсантска рота

МЕДИЦИНСКА СЛУЖБА

1. Подполковник Николай Михайлов Шопов - Началник медицинска служба
2. Старши лейтенант Любомир Ангелов Димитров - Лекар-ординатор
3. Майор Валентин Еленков Раденовски – Лекар - ординатор
4. Подполковник Пандо Борисов Пандов - Зъболекар
5. Старшина Тодор Илиев Иванов - Санитарен инструктор
6. Старшина Георги Георгиев Михайлов - Санитарен инструктор
7. Старши сержант Лилия Цветанова Такева - Санитарен инструктор
8. Старши сержант Цветина Д. Николова - Санитарен инструктор
9. Старшина Елена Тодорова Ценкова Санитарен инструктор-завеждащ аптека

СЛУЖБА „ТИЛ“

1. Полковник Стефан Борисов Димитров – Началник на отдел „ТИЛ“
2. Старшина Тодор Петров Иванов - Снабдител
3. Старшина Борис Георгиев Борисов - Снабдител
4. Старшина Румен Димитров Петров - Снабдител
5. Майор Радостин Ангелов Ангелов –Началник на служба „АВ“, главен асистент
6. Старшина Христо Цветанов Христов –Завеждащ склад „АВ“
7. Капитан Александър Петков Петков – Началник на служба
8. Подполковник Владко Т. Лазаров – Началник на „Автомобилна служба“
9. Старшина Иван Петков Печов - Началник „Контролен технически пункт“
10. Старшина Красимир Петров Царев –Командир на транспортен взвод
11. Старшина Румен Стоянов Андонов –Командир на транспортно отделение
12. Старшина Божидар Младенов Божилов - Командир на транспортно отделение
13. Старши сержант Николай Тодоров Стоянов -Шофьор
14. Старшина Димо Арсов Николов - Шофьор
15. Сержант Георги Иванов Иванов - Шофьор
16. Старши сержант Стефан Василев Венев - Шофьор
17. Старши сержант Божидар Евлогиев Николов - Шофьор
18. Сержант Салвадор Иванов Милков - Шофьор
19. Старши сержант Димитър С. Петрунов - Командир на транспортно отделение
20. Сержант Валентин Рангелов Петров - Шофьор
21. Старши сержант Александър В. Михайлов - Шофьор
22. Старшина Стойно Петров Василев –Началник на автомобилна работилница
23. Старши сержант Димитър Янков Бодуров -Старши майстор по авторемонта
24. Старшина Тодор Пейчев Стоянов -Майстор по авторемонта
25. Старши сержант Ангел Иванов Георгиев -Завеждащ склад ГСМ

ДОМАКИНСКА РОТА

1. Майор Стоил Иванов Димов –Командир на домакинска рота

2. Старши сержант Валентин К. Христозков – Командир на домакински взвод
3. Старшина Малин Б. Димитров – Старшина на домакинска рота
4. Сержант Красимир Николаев Паунов - Шофьор
5. Сержант Васил Тодоров Гелев - Шофьор

ПРОДОВОЛСТВЕНА СЛУЖБА

1. Подполковник Ангел Михайлов Миронов – Началник на продоволствена служба
2. Майор Иван Стойчев Самоковски – Помощник-началник на продоволствена служба
3. Сержант Красимир Маринов Николов – Завеждащ стол за хранене
4. Старшина Петър Славчев Комитски - Завеждащ стол за хранене
5. Старши сержант Димитър Тенев Казълов - Старши готвач в стол за хранене
6. Старшина Тома Ангелов Тошев –Завеждащ продоволствен склад
7. Старшина Георги Иванов Бакларов - Завеждащ продоволствен склад

ВЕЩЕВА СЛУЖБА

1. Подполковник Григор К. Григоров – Началник на вещева служба
2. Старши сержант Валентин В. Христов - Завеждащ вещеви склад
3. Старшина Дечо Ненчев Стоянов - Завеждащ вещеви склад
4. Старшина Димитър Кирилов Станков – Началник на противопожарна охрана
5. Старшина Дамянчо Асенов Еленков - Завеждащ склад строителни материали
6. Старшина Иван Вельов Червенков - Завеждащ склад строителни материали
7. Сержант Красимир Николаев Джерманов - Завеждащ склад строителни материали

КАТЕДРА „ОБЩОВОЙСКОВА И ТАКТИКО-СПЕЦИАЛНА ПОДГОТОВКА“

1. Подполковник инж. Неделчо Кузманов Неделчев – Началник на катедра
2. Полковник Милчо П. Митов - Главен асистент - преподавател
3. Подполковник инж. Тодор Цветков Лъжански - Главен асистент - преподавател

4. Подполковник Стефан Николов Петринин - Главен асистент - преподавател
5. Подполковник Емил Георгиев Сергиев - Главен асистент - преподавател
6. Полковник Йордан Христов Йорданов – Главен асистент - преподавател
7. Майор Илиян Грозев Ивановски - Главен асистент - преподавател
8. Полковник Ленин Димитров Линков - Главен асистент - преподавател
9. Старши лейтенант Йордан Петров Григоров - Асистент - преподавател
10. Капитан Славчо Борисов Бърдаров - Старши асистент - преподавател
11. Старшина Иван Григоров Иванов –Завеждащ учебен кабинет
12. Капитан Димитър Иванов Акиванов - Старши асистент - преподавател

КАТЕДРА „ОБЩЕСТВЕНИ НАУКИ“

1. Капитан Димитър Пешев Хубчев – Старши асистент - преподавател
2. Подполковник Димитър Русев Гъделев - Старши асистент - преподавател
3. Майор Евстати М. Георгиев - Главен асистент - преподавател
4. Майор Атанас Иванов Николов - Главен асистент - преподавател
5. Майор Светослав Стефанов Гагов - Главен асистент - преподавател
6. Майор Антон Дочев Ганчев - Главен асистент - преподавател
7. Капитан Асен Драгомиров Стоянов - Старши асистент - преподавател
8. Старши лейтенант Христо Василев Янков - Старши асистент - преподавател
9. Майор Руско Христов Вълков – Заместник-началник на катедра

ОТДЕЛ ПЛАНИРАНЕ

1. Подполковник Илия Ангелов Илев - Началник отделение „Планиране“
2. Майор Емил Димитров Атанасов - Плановик
3. Подполковник Методи Любенов Дунков - Плановик
4. Майор Асен Крумов Михов - Плановик
5. Подполковник Атанас Бочев Петров - Плановик

6. Подполковник Йордан Славчев Йорданов - Плановик
7. Полковник Иван Георгиев Цанков - Старши помощник в учебния отдел

ОТДЕЛ - ОСИГУРЯВАНЕ НА УЧЕБНИЯ ПРОЦЕС

1. Подполковник Любомир П. Любомиров - Началник отделение „Осигуряване на учебния процес“
2. Майор Георги Йотов Дилов – Старши помощник по осигуряване на учебния процес
3. Старшина Иван Христов Спиридонов - Завеждащ учебен корпус
4. Старшина Иван Ст. Зафиров - Завеждащ учебен корпус
5. Старшина Стойчо Начев Тасев - Завеждащ учебен корпус

ОТДЕЛ „ПРОИЗВОДСТВЕНО ОБУЧЕНИЕ“

1. Полковник Любомир Георгиев Тошков -Началник отдел „Производствено обучение“
2. Подполковник Петър Петров Николов -Старши помощник производствено обучение
3. Подполковник Стефчо Тодоров Мишев - Помощник производствено обучение
4. Полковник Ален Страшимиров Кръстев -Началник отделение „Учебна практика“

НАУЧЕН ОТДЕЛ

1. Полковник Георги Маринов Кокеров – Началник научен отдел
2. Старшина Благой Милушев Колев - Завеждащ учебен корпус
3. Полковник Ботьо Констинов Паспаланов – Старши преподавател по физическа подготовка
4. Майор Марин Герасимов Тончев – Преподавател по физическа подготовка
5. Майор инж. Сергей Димитров Марков – Началник „Учебен изчислителен център“

ОРКЕСТЪР

1. Старши лейтенант Виктор Георгиев Боянов - Диригент на оркестър
2. Старшина Милан Антонов Йордакиев - Старшина на оркестър
3. Старшина Петко Н. Найденов - Оркестрант
4. Старшина Ивайло Тодоров Симеонов - Оркестрант
5. Старшина Сашко Манолов Радев - Оркестрант
6. Старшина Димитър Стоянов Стоянов - Оркестрант
7. Сержант Горан Георгиев Ташев - Оркестрант
8. Сержант Димитър Василев Иванов - Оркестрант
9. Старшина Ангел Патъов Кърпаров - Оркестрант
10. Старшина Любчо Славчев Арсов - Оркестрант
11. Старшина Любомир Георгиев Русинов - Оркестрант
12. Старшина Васил Еленков Величков - Оркестрант
13. Старшина Климент Костадинов - Оркестрант
14. Старшина Пламен Георгиев Данов - Оркестрант
15. Старши сержант Анчо Митков Николов - Оркестрант
16. Старшина Красимир Минчев Минчев - Оркестрант
17. Сержант Иван Милчов Иванов - Оркестрант
18. Старши сержант Михайл Кост. Стоянов - Оркестрант
19. Старшина Валентин Илиев Георгиев - Оркестрант
20. Старшина Данаил Монов Танков - Оркестрант
21. Старшина Минко Енчев Крокев - Оркестрант
22. Старши сержант Цветомир Кирилов Маринов - Оркестрант
23. Старши сержант Георги Василев Георгиев - Оркестрант
24. Старшина Михаил Кирилов Бачев - Оркестрант
25. Старши сержант Радослав Николов Колев – Оркестрант

ЗАБЕЛЕЖКА: Данните са предоставени от о.з. Гешев

**С ДОСТОЙНСТВО, ПРОФЕСИОНАЛИЗЪМ, ЧЕСТНОСТ И ЧУВСТВО ЗА
СПРАВЕДЛИВОСТ**

ИНЖЕНЕР КИРИЛ ЕРМЕНКОВ НАЙДЕНОВ
МИНИСТЪР НА ТРАНСПОРТА 1993 – 1994 год.

Инженер Кирил Ерменков е роден на 28 май 1938 година в град София в семейство на военнослужещ. Баща му фелдфебел Ерменко Славков Найденов е служил в Първи и Шести Софийски пехотен полк, Школата за запасни офицери в Лозенец /София / и като пехотен войник в 25-та Драгоманска дружина. Участва в двете фази на заключителния етап на Втората световна война.

1938 год. Бащата и майката с малкия Кирил

Средното си образование завършва през 1956 г. в 18-то ССУ /бившата 3-та образцова мъжка гимназия/ с пълно отличие. В периода 1957 – 1963 г. завършва висше техническо образование във Висшия машинно-електротехнически институт /ВМЕИ/ на Транспортния факултет със специалност „Подвижен железопътен състав“. Негови преподаватели в института са: професор инж. Александър Атанасов /“Облака“/ - декан на факултета, професор доктор Георги Брадистилов, професор Саздо Иванов /разработил и излъчил от лабораторията в института първото телевизионно предаване в България през 1959 г./, професор Минчо Попов, академик Ангел Балевски, професор Георги Ангелов и др. известни и уважавани учени.

Преддипломният си стаж във ВМЕИ провежда в Железопътен завод, Локомотивно депо в София и Германската демократична република, а практическия – като помощник – машинист на парен локомотив и дизелова мотриса.

В системата на Министерството на транспорта работи от 1963 до 1994 год.

По разпределение от 1963 до 1975 г. е инженер-изследовател, научен сътрудник I-ва степен в секция „Локомотиви и вагони“ на Научно изследователския институт по транспорта /НИИТ/ към Министерството на транспорта, със седалище в гара Илиянци.

В периода 1975-1990 г. инж. Кирил Ерменков е главен инженер, началник на отдел „Координация на научните изследвания“ и експерт в Министерството на транспорта. През 1979 г. завършва курс следдипломна квалификация – специалност „Икономика на транспорта“ във Висшата школа за следдипломна квалификация към Висшия икономически институт /ВИИ/, София, сега УНСС.

В Министерството на транспорта ръководи проекти и програми за развитие на транспортната система и транспортната инфраструктура. Участва и координира дейността на ТНТМ, научно-изследователските и внедрителските организации в системата на транспорта - /8 научно изследователски института, 4 бази за развитие и внедряване, две водещи проектански организации „Транспроект“, и „Пътпроект“, Научния център за транспортна кибернетика/ и дейността по стандартизацията, изобретенията и рационализациите /иновациите/ в транспорта. Отговаря за сътрудничеството и съвместната дейност с ВУЗ, които подготвят кадри за транспорта и с Българската академия на науките. В продължение на 11 години е ръководител на Българо-Чехословашката работна група по транспорта /1979-1989 г./.

На 5 февруари 1990 г. е назначен за заместник-министър на транспорта и изпълнява задълженията си в шест български правителства – на Георги Атанасов, Андрей Луканов /две правителства/, Димитър Попов, Филип Димитров и професор Любен Беров /до юни 1993 г./. В този период работи с министрите на транспорта: Трифон Пашов, Веселин Павлов, Атанас Попов, Александър М. Александров и Нейчо Неев.

Като заместник-министър на транспорта отговаря за железопътния и автомобилния транспорт, за специалните дейности по подготовката на видовете транспорт за работа в кризисни ситуации и научно-техническата политика. Член е на Междуправителствени комисии за енергетика и енергийни ресурси, за защита на населението от бедствия и аварии и на Комисията за безопасност на движението по пътищата.

Представител е на България в работна група 24 „Транспорт“ към Европейския съюз /1991-1993 г./. Ръководител и участник в разработването на „Програма за

преструктуриране и приватизация на предприятията от транспорта“ с участието на GTZ /ФРГ/ 1992-1993 г.

Участва активно в откриването на въздушните линии от София до Ню Йорк, Йоханесбург, Лайпциг и Тирана , а през 1991 година - в откриването на първата въздушна линия на БГА „Балкан“ от София до Тел Авив. Посещава Божия гроб и става „хаджия“ с удостоверение от министъра на туризма на Израел и кмета на Ерусалим.

От 24 юни 1993 г. до 17 октомври 1994 г. инж. Кирил Ерменков е министър на транспорта в правителството на професор Любен Беров.

Като министър на транспорта в правителството на професор Любен Беров

През този период подписва от името на Република България първите финансови споразумения с ЕБВР и ЕИБ по проектите „Усъвършенстване на системата за ръководство на въздушното движение“ /РВД/ и „Рехабилитация на републиканската пътна мрежа „Транспортни пътища – I“.

През март 1994 г. е ръководител на българската делегация, която участва в подготовката и провеждането на Втората общеевропейска конференция на министрите на транспорта /остров Крит, Гърция/ и от името на България подписва т.н. „Критски общеевропейски транспортни коридори“, програма, която е актуална и се изпълнява повече от 20 години.

Под негово ръководство на международно ниво са приети исторически за времето си документи като:

Споразумения в областта на науката и техниката с Германския съюз на инженерите / VDE/, Турската асоциация на инженерите и архитектите / TAUUA /- в Истанбул, Австрийската камара на инженерите и архитектите във Виена и др.;

Меморандум за реализация на коридор № 8, подписан от Италия, Албания, Северна Македония, България и Турция /6 окт.1994 год. /;

Търгове за изграждане на втори мост на река Дунав;

Финансови споразумения и проект на първата Оздравителна програма на Българските държавни железници за основен ремонт на 420 км железен път и рециклиране на 50 бр. пътнически вагони на стойност 170 млн. щатски долари.

От голямо значение е и работата му по хармонизиране на българското транспортно законодателство в съответствие с това на Европейския съюз и подготовката на отрасъл „Транспорт“ за присъединяване към Европейската транспортна система. През септември 1994 г. в Москва, Русия, подписва от името на Република България първите след промените през 1990 г. междуправителствени спогодби между България и Русия в областта на транспорта и с Министерството на пътищата и съобщенията /МПС/, с Македония – за автобусни превози, с ЮАР – за въздушни съобщения и др.

В периодите 1995 – 1997 г. и 2001-2008 г. е Председател на Съвета на директорите и директор на акционерни дружества, свързани с транспортна дейност: „Интеркар 91“, „Рей Холдинг“, „Адванс Интернешънъл Транспорт“ и др.

В периода май 1997 г. до април 2001 г. е народен представител в 38-то Народно събрание от парламентарната група на Евролевицата. Председател е на Комисията по енергетика и енергийни ресурси, активен член, заместник-председател на работни групи и участва в делегации за сътрудничество и приятелство с няколко парламента – на Русия, Румъния, Чехия, Германия, Австрия, Турция, Гърция, Македония и др.

Народен представител в 38-мо Народно събрание. Инж. Кирил Ерменков със Стефан Савов, Анастасия Мозер, Александър Праматарски и др.

Големите си възможности като общественик Кирил Ерменков разкрива като Председател на Федерацията на научно-техническите съюзи /ФНТС/ през 1998-2001 г. и като Председател на Научно-техническия съюз по транспорта в периода 1998-2010 г. и до 2017 г. От 2005 г. до 2012 г. /три мандата/ е вицепрезидент на Европейската асоциация на инженерите в железопътния транспорт /UEEIV/, със седалище във Франфуркт на Майн, Германия. От 2010 г. е почетен член на Президиума на UEEIV.

Инж. Кирил Ерменков като член на Президиума на UEEIV на заседание в Залцбург, Австрия

Инженер Кирил Ерменков е един от първите в България „Европейски железопътен инженер“ /EURAIL-ING/ с утвърден сертификат № BG 013/ 04, издаден на 19 април 2004 год. Избран е за редовен член /академик/ на Международната академия на науките по екология и безопасност /МАНЕБ/, Санкт Петербург с диплома № 04633 от 27 май 2010 год..

За постигнати трудови успехи многократно е награждаван с ордени, медали, грамоти и почетни звания. Удостоен е със званието „Отличник на Министерството на транспорта“, „За принос в техническия прогрес“, „Народен орден на труда“ – златен, „Червено знаме на труда“ /1987 г./. Председател е на Управителния съвет на „Сдружение по безопасност на движението по пътищата“, на Фондация „Европейска София“ и член на УС на Българския енергиен форум /БЕФ/. Носител е на званието „Почетен член на Федерацията на научно-техническите съюзи в България“.

Член е на Клуба на офицерите и сержантите от запаса и резерва от бившите ВМТ и ВВТУ „Тодор Каблешков“ и Клуба на железничаря в София.

Притежава военно звание о.з. капитан от Българската армия.

С Указ № 215/11.06.2008 г. на Президента на Република България Георги Първанов, инж. Кирил Ерменков е награден с орден „За гражданска заслуга“ първа степен „за изключителния му принос за развитие на транспортната система на Република България и нейното хармонизиране и интегриране с европейската транспортна система“.

Орденът му е връчен през април 2009 год. от президента на Република България Росен Плевнелиев.

Президентът на Република България Росен Плевнелиев връчва на инж. Кирил Ерменков орден „За граждански заслуги – първа степен“

Инженер Кирил Ерменков има над 80 научни разработки и публикации в страната и чужбина, свързани с развитието на транспорта и енергетиката.

От декември 2014 г. инж. Ерменков, като бивш министър на транспорта, е член на създадения Обществен съвет в подкрепа на българските железници, инициран от ръководството на „Холдинг БДЖ“ ЕАД за съвместно обсъждане проблемите в сектор железопътен транспорт.

Пенсионира се през 2001 г., с трудов стаж повече от 40 години в транспорта.

Участва в редица международни конференции, свързани с развитието на транспорта и енергетиката във – Виена, Берлин, Париж, Москва, Варшава, Букурещ, Страсбург, Анеси /Франция/, Залцбург, Копенхаген, Маракеш /Мароко/, Хамбург, Мюнхен, Прага, Токио, Пхенян и др.

През 1994 год. посреща царицата – майка Йоанна при гостуването ѝ в България. Среща се в София и с Михаил Горбачов.

31 август 1994 год. Инж. Кирил Ерменков на среща с Царица Йоанна – царицата майка

Взема участие и в работни и официални срещи с президентите на Република България – д-р Желю Желев, Петър Стоянов, Георги Първанов и Росен Плевнелиев.

22 май 1997 год. Среща с президента на Република България Петър Стоянов

Бил е активен спортист – футболист, волейболист и лекоатлет във физкултурните дружества „Септември“, ПСК „Левски“, „Славия“ и „Академик“. От 1994 г. е член на борда на ПФК „Локомотив“ – София. Има и много хобита, пее - народни, стари градски, македонски песни и руски романси. Влюбен е в поезията. Отличен рецитатор. Любими поети са му Никола Вапцаров, Христо Смирненски, Александър Пушкин, Иван Вазов, Христо Ботев.

Занимава се с любов с градинарство и зеленчукопроизводство.

Инженер Кирил Ерменков е един от учредителите на Клуба на експертите от транспорта към НТС по транспорта и е активен участник в неговата дейност повече от 10 години.

Среща на инж. Кирил Ерменков с патриарха на Русия Алексей –втори и посланика на Руската федерация Авдеев

Член е на Съвета на настоятелите на ВТУ „Тодор Каблешков“ и дейността му е свързана около 50 год. с ПЖИ, ВВТУ и Висшето транспортно училище. В периода 1975-2021 г. участва активно в научни конференции, откриване на учебните години, военни клетви и випускни актове, в празника на училището, в дейността по ТНТМ и някои структурни и кадрови проблеми .

Професор доктор инж. икономист Даниела Тодорова- Ректор на ВТУ„ Тодор Каблешков“ и инж- Кирил Ерменков – председател на НТС по транспорта подписват Меморандум за сътрудничество

Семеен.Съпругата му Юлия е една от първите стюардеси в СО „Балкан“. Дъщеря му – Емилия е филоложка с френски, английски и руски език. До 2012 год. в продължение на 20 години работи като стюардеса в Авиокомпания „Балкан“. Внукът му Стефан завършва висше икономическо образование в Италия.

11 август 1963 год. Денят на сватбата

ГЕНЕРАЛ-МАЙОР ДОЦЕНТ ДОКТОР ИНЖ. СТЕФАН ИВАНОВ БЪЧВАРОВ

Генерал-майор доц. д-р Стефан Бъчваров

Стефан Бъчваров е роден на 9 декември 1942 година в град Варна. Завършва гимназия в родния си град, Софийския университет „Св. Климент Охридски“ – специалност „Изчислителна математика-производствен профил“ и втора специалност „Преподавател по изчислителна математика“.

През 1973 г. е приет на действителна офицерска служба със звание „капитан“ във Войските на Министерството на транспорта.

През 1975 година е назначен за началник на Учебния изчислителен център на ПЖИ „Тодор Каблешков“. В учебното заведение заема и длъжностите: началник катедра „Информатика“; началник на учебния отдел; началник на отдел „Задочно обучение“.

1988 година защитава дисертационен труд и му се присъжда научно-образователно звание „доктор“. През 1990 година е избран за доцент по информатика.

Автор е на два учебника и над 60 научни статии и разработки, някои от които са издадени в САЩ, Австралия, Швейцария и Белгия.

Ръководител е на научни разработки, наградени с три „златни значки“ в движението за ТНТМ.

От 25 март 1992 г. е назначен за ВРИД началник, а от 1 юни същата година - началник на ВВТУ „Тодор Каблешков“. На 3 март 1993 година е произведен в звание „генерал-майор“.

На 21 октомври 1993 година е освободен от военна служба и преминава в запаса.

ЗА ЖИВОТА И ГОДИНИТЕ В СЛУЖБА НА ЖЕЛЕЗОПЪТНИЯ ТРАНСПОРТ

ИНЖ. МИЛЧО АЛЕКСИЕВ ЛАМБРЕВ

Инж. Милчо Ламбрев е роден на 10 януари 1966 година, в семейството на подполковник Алекси Ламбрев, служил във военно учебно заведение Полувисш железопътен институт.

В периода от септември 1985 г. до юли 1990 г. се обучава във ВВТУ „Тодор Каблешков“ - 63-ти випуск. След завършването му придобива магистърска степен по специалността „Транспортно строителство“. През 2009 година завършва втората си магистратура със специалност „Икономика на транспортната фирма“.

През годините е заемал различни длъжности: технолог по железен път и съоръжения, началник на строителен обект, началник отдел „Технологичен“, контролър по жп съоръжения.

От 1997 г. до 2000 г. последователно заема длъжностите зам.-началник и началник на I-ва ЖП секция - София към НК „БДЖ“. След разделянето на НК „БДЖ“ на две дружества - БДЖ ЕАД и НК „Железопътна инфраструктура“, е назначен за директор на ПЕПЖИ София 1 към НКЖИ, а от април 2003 г. заема длъжността началник отдел „Капитални ремонти“ в НКЖИ.

В периода 2003 г. - 2008 г. е бил последователно: директор на Дирекция „Управление на собствеността“ в „БДЖ“ ЕАД - Централно управление, директор на Дирекция „Управление на собствеността и кадастър“ в НКЖИ - Централно управление, главен инженер в Дирекция „Ремонт и поддържане на железопътната инфраструктура“ към НКЖИ-ЦУ, ръководител отдел в Дирекция „Техническо осигуряване“ в „БДЖ“ ЕАД и главен инженер „Координация и контрол на сградна инфраструктура“ в НКЖИ. 2008 г. - 2009 г. е директор на Железопътна секция София 1 към НКЖИ.

На 20.10.2009 г. инж. Милчо Ламбрев е назначен със заповед на министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията за генерален директор на НК „Железопътна инфраструктура“. Поема управлението на държавната компания – най-големият работодател у нас, в труден период за нея. Много нерешени проблеми, тежко

финансово състояние, забавени заплати, неизпълнени ангажименти..., но успява, с мъдрост и твърд юмрук, да възстанови баланса и да стабилизира стопанина на над 6500 км железопътни линии, над 300 гари, над 1000 мостови и над 250 тунелни съоръжения. Стартират редица ключови проекти с европейско финансиране, които значително подобряват състоянието на железопътната мрежа на територията на страната.

2010 г. Инж. Милчо Ламбрев и г-н Александър Цветков – министър на транспорта, на откриване на обект „Терминал за комбинирани превози“- гара Драгоман

От първостепенна важност е изпълнението на железопътните инфраструктурни проекти по Транспортните коридори четири и девет. За реализиране на Оперативна програма „Транспорт“ в периода 2007-2013 г., приоритетно „НКЖИ“ насочва усилията си към изпълнението на инвестиционните проекти:

- Изграждане на „Дунав мост 2“ Видин- Калафат;
- Реконструкция и модернизация на железопътната линия Пловдив – Свиленград;
- Електрификация и реконструкция на жп линията Свиленград – граница Турция с бюджет 40 млн. евро;
- Рехабилитация на железопътната инфраструктура на жп линията Пловдив – Бургас на стойност 165 млн. евро;
- Модернизация на железопътния участък Септември – Пловдив, част от Транс Европейската железопътна мрежа;

- Проектиране и внедряване на системата за планиране и управление на ресурсите в ДП „НКЖИ“;
- Рехабилитация на жп гарите – Централна гара София, Пазарджик, Бургас и др.

От 1 януари 2013 г. в ДП „НКЖИ“ се въвежда нова организационно-управленска структура. С нея се постига оптимизиране на управленския и административно-обслужващ персонал; реорганизация на звената за техническо и сервизно обслужване; ефективно използване на материалните и човешките ресурси; подобряване на управлението и оптимизиране на разходите и др.

На 9 май 2013 година при ГКПП „Капитан Андреево“ официално е открит жп участък Свиленград – граница с Турция.

Част от официалните лица на откриване на обект в жп участък Свиленград – граница с Турция

На откриването присъстват: Марин Райков – служебен министър-председател, Кристиан Кръстев – министър на транспорта, информационните технологии и съобщенията, инж. Милчо Ламбрев – генерален директор на ДП „НКЖИ“, Чавдар Трендафилов – изпълнителен директор на „Холдинг БДЖ“ ЕАД и Михал Щефл – генерален директор на чешката компания „ОХЛ ЖС“.

Част от готовата жп отсечка

Участъкът е с дължина 17,8 км, жп съоръжения с 27 водостоци и 35 моста, сред които и този над река Марица, превърнал се в символ на проекта.

На 15 май 2013 година се отбелязват 125 години от учредяването на Българските държавни железници. По този повод Кристиан Кръстев – министър на транспорта, информационните технологии и съобщенията, инж. Милчо Ламбрев, Чавдар Трендафилов – изпълнителен директор на „Холдинг БДЖ“ ЕАД, Деян Дънешки – изпълнителен директор на „Български пощи“ ЕАД и бившия заместник-министър на транспорта и генерален директор на БДЖ инж. Йосиф Смилов, валидират юбилейна пощенска марка „125 години Български държавни железници“ и илюстриран плик в тираж 16 000 бр.

Дунав мост - 2

На 14 юни 2013 година официално е открит мост за железопътен и автомобилен транспорт „Дунав мост- 2“ между Видин и Калафат /Румъния/.

На 3 април 2014 година е даден старт на рехабилитацията на Централна жп гара София. Строителството се извърши на два етапа и завършва през 2016 г.

През април 2014 година, построена с финансови средства от ОП „Транспорт“ се открива 20 км отсечка Михайлово – Калояновец.

Михайлово - Костенец, официално откриване на железопътния участък.

Присъстват Данаил Папазов - министър на транспорта, информационните технологии и съобщенията, заместник-министрите на транспорта Антон Гинев и Петър Киров, инж. Милчо Ламбрев – генерален директор на ДП „НКЖИ“, Областния управител на Стара Загора – Живка Аладжова и др.

Една година след откриване на „Дунав мост- 2“ на 10 май 2015 година в 12,15 часа потегля първият пътнически влак от Видин до Калафат /гара Голец, Румъния/. Месец по-късно през моста започват да преминават и товарни влакове /първият е от Шопрон Хата, Унгария до Сиднос, Гърция/.

На 28 октомври 2014 година в Букурещ е подписан „Меморандум за разбирателство“ за проучвания и изграждане на други мостови съоръжения над граничната река Дунав. От българска страна подписа си поставя Николина Ангелкова – министър на транспорта, информационните технологии и съобщенията, а от румънска Ливиу Драгнея – заместник-министър председател на регионалното развитие и публичната администрация. Проучванията се извършват в районите на Никопол – Турну Мъгуреле и Силистра – Кълараш.

Откриване на реконструираната Централна жп гара София

На 26 април 2016 година премиерът Бойко Борисов, министърът на транспорта, информационните технологии и съобщенията - Ивайло Московски, кметът на София - Йорданка Фандъкова и инж. Милчо Ламбрев откриват реконструираната Централна жп гара София.

Международната дейност на инж. Милчо Ламбрев е свързана с участието му в работата на международни организации: Организация за сътрудничество на железопътните администрации /ОСЖД/ със седалище във Варшава, Полша; Международен железничарски съюз /UIC/ със седалище в Париж, Франция и Асоциация на европейските инфраструктурни мениджъри Rail Net Europe.

Инж. Милчо Ламбрев притежава сертификат за европейски железопътен инженер № BG 008/03 на UEEIV, Франкфурт, Германия; Удостоверение за пълна проектантска

правоспособност, март 2005 г. на КИИП, София, Камара на инженерите в инвестиционното проектиране.

Член е на сдружение „Клуб на железничаря“, на НТС по транспорта, на Националното сдружение на инженерите по железен път (НСОИЖП) и Камара на инженерите в инвестиционното проектиране (КИИП).

Семеен е, има дъщеря.

С НЕУМОРЕН ДУХ, ЕНЕРГИЯ И СТРЕМЕЖ ЗА ПЪЛНОЦЕНЕН ЖИВОТ ПОЛКОВНИК ИНЖ. ДИМИТЪР ТРИФОНОВ ЖИВКОВ

Димитър Живков е роден на 30 януари 1944 година в село Дреновец, Видинско.

Средното си образование завършва в техникума по механотехника „Никола Вапцаров“ в гр. Враца. Последователно учи в Полувисшия железопътен институт „Тодор Каблешков“ – специалност „Автоматика и телемеханика в железопътния транспорт“, Военната академия „Тил и транспорт“ в гр. Санкт Петербург, Русия – специалност „Строителство и възстановяване на железни пътища“ и придобива квалификацията „инженер“. Този красив град, в който среща забележителни хора и до днес, като стара любовница, гали сънищата му.

Служи на различни длъжности в поделения на Железопътни войски и Войските на Министерството на транспорта.

От 1983 до 1994 г. е командир на съединение, старши преподавател в катедра „Инженерни войски“ във ВА „Г.С.Раковски“ и началник на отдел в КВМТ.

През 1994 година е назначен за първи заместник-началник на ВВТУ „Тодор Каблешков“. Длъжността изпълнява до 1997 година, като същевременно преподава в училището по дисциплината „Възстановяване на железните пътища“

Полковник инж. Димитър Живков – първи заместник-началник на ВВТУ „Тодор Каблешков“ /1994-1997 год. /

През 1997 год. полковник инж. Димитър Живков е освободен от длъжност и оставен в разпореждане на министъра на транспорта.

О.з. Димитър Живков е семеен с две дъщери, внук и внучка.

Със съпругата Леда, внучката Анджела и внука Тома

В книгата си „За него Живота“ о. з. Асен Йосифов споделя:

„Познавам се с човека, офицера и приятеля Димитър Живков от далечната 1973 год.,когато след завръщането му от Военната академия „Тил и транспорт“ в Санкт Петербург служихме заедно в Трети железопътен полк в Русе. След това службата ни раздели. През 1975 година той замина за Горна Оряховица, а аз - за София.

Съдбата отново ни събра през 1983 год. във Варна. Живеехме заедно в един служебен апартамент, далече от семействата ни,които бяха в София и Горна Оряховица. Взаимоотношенията и действията ни се крепяха на взаимно уважение, доброжелателност и непрекъсната подкрепа. И двамата добре осъзнавахме за какво сме назначени за ръководство на това новосформиращо се съединение, за отговорността, която носим и за доверието, което трябва да защитим. През първата година задачите бяха изключително трудни, кадрови и жилищни проблеми, времето кратко, липсваха необходимите материални и финансови ресурси и не на последно място поделенията бяха дислоцирани на голямо разстояние едно от друго. А правителствената задача за ускоряване на железопътното строителство в Североизточна България трудна, отговорна и задължаваща.

На фона на тези и други обстоятелства, трябваше да си вярваме много и не допуснем недоверие и разнобой в служебните и личните отношения. Не мога да твърдя, че всичко е било по „мед и масло“. Имаше спорни въпроси, различни виждания по това кой е най - верния път към успеха. Много от тях решавахме колективно, на военно – стопански съвет, но и вечер, в служебния апартамент, в спокойна обстановка, на „четири очи“.

Защо уважавам и ценя този достоен човек, командир и приятел .

Преминал във военната си кариера от командир на взвод до командир на съединение... И във всичките години, както той сам казва „побеждава себе си...“, винаги държи на офицерската нравственост и чест. Военен „до мозъка на костите“, който носи обаянието на своето време: деятелен, последователен, общителен и сладкодумен, принципен, дисциплиниран, отдаден на военната професия, с много висока професионална подготовка и щабна култура, голям патриот и родолюбец.

Човек на действието. Знае как „да укроти реката“. Притежава изключително важните качества за един човек-упорство, лоялност и отдаденост. Проявява не само издръжливост на психическо и физическо натоварване, а и такт и умение в общуването. Неуморим, динамичен, с неизчерпаеми знания за командир, възпитател и инженер, който винаги се намира в центъра на огъня на големите строителни битки по железопътните магистрали на България.

С много любов, уважение и доброжелателност се отнася към младите офицери. Споделя опита и знанията си с тях и ги вдъхновява да търсят ненадминатото, да виждат „невидимото „ , „да се стремят да победят на пръв поглед непобедимото.“

Човек – войн на дълга ,истински, а не самозван патриот на своята родина , ВМТ и ВВТУ „Тодор Каблешков“. С всеотдайния си труд променя както себе си, така и облика на строителните обекти , ВВТУ и хората, с които работи. Служебните ни контакти на по – късен етап се превърнаха в семейно приятелство. Семействата ни са близки. Заедно сме и в трудностите и радостите“

О.з.полковник инж. Димитър Живков: „...Радва ме, че имам чудесно семейство ,че съм заобиколен от добри хора. Те ме зареждат по свой различен начин. Благодарен съм, че имам прекрасни колеги и приятели, каращи ме да се чувствам щастлив в тяхната компания. А ме огорчава най-много алчността, която убива много човешки добродетели и прави хората лоши.

Моето разбиране за работата, която ежедневно съм вършил цял живот е - всяко нещо, като знаеш как да го направиш, работиш упорито и професионално всеки ден и го правиш. Това не е геройство, това е просто нормален ритъм на работа, това го постига всеки мъдър и отдаден на нея в ежедневието си човек ...“

*Него явно някой отгоре го е потупал по рамото и му е казал : *Ще бъдеш себе си и ще вървиш честно само по твоя път, колкото и да е трънлив и неравен. Не се изкушавай от „асфалта“, където ще те качат на лъскав автомобил, ще те напръскат със скъп парфюм, ще има пари, звания, почест и дори слава ,но няма да има уважение и любов...“**

Затова и Димитър Живков си остана такъв, пешеходец в родните дебри на живота и железопътния транспорт, не напарфюмиран, но богат с нещо, което не се купува с пари – обичта и уважението на хората.

И в тези бурни години продължава да живее по своя си начин – с голяма любов към родния край и семейството , в терзания за утрешния ден на държавата, но излъчващ доброта и мъдрост, достолепие и достойнство .

7 октомври 1995 г. Полковник инж. Димитър Живков с двете си дъщери Силвия и Цветелина

„ОСТАВКАТА“ НА ТОДОР КАБЛЕШКОВ

Статията е посветена на 171-та годишнина от рождението на апостола – 13.01.1851 г.

В разгара на борбата за национално освобождение, посред общия възторг от подготовката на Априлското въстание, Тодор Каблешков, председателят на революционния комитет в Копривщица, си подава оставката. Това е другата цена на свободата. Каблешков е трябвало да прецени трезво всичко: с какви морални сили може

да се влезе в нея, каква ще бъде истинската цена на победата. Думите напускат успокояващите догми на разума, на „проверените“ факти в името на истината и свободата.

В „оставката“ е записано:

„1. Понеже повечето от комисарите и работниците си гледат удоволствието, разходките и визитите в това критично време.

2. Понеже всички работи, приемане и изпращане, пощи, пощаджии, Апостоли и Кореспонденции са възложени само на Каблешков.

3. Понеже без да бие някого съвестта, Каблешков трябва сам /да/ противоостоява на противниците на свящото предприятие, да убядава, да кръцава, всичко самичък.

4. Понеже....

5. Понеже....

В заключение Каблешков казва, че дето е болен и трескав болестта му го не плаши и не кара да се отказва, и причината е просто небрежението на комисарите и работниците. Народът ни е нужен от решителни и способни хора, Каблешков гдето и да отиде ще намери усърден прием и поле за работа и заслуга. Прощавайте приятели и братя, ако някого от Вас съм докачил “

Така завършва тази необикновена „оставка“. Това натрупване на началното „понеже“, свързано здраво в последователни изречения, казва достатъчно много. То обхваща и затваря в кръг причините и следствията, които заплашват да разрушат и малкото постигнато в едно дело, на което всички са се обрекли доброволно, и Каблешков бърза да го посочи, без да щади и себе си в него.

Върху слабите му плещи е легнала цялата отговорност пред делото на свободата и той – съсипан от болести и грижи – е готов да се присмее и на себе си, и на болестта си, разграничил се толкова категорично и с незагълхнала болка в душата си от бездействието и малодушието, от апатията и готованковщината, без да крие и най-малката част от вината на всички тия комисари и работници, както сам ги нарича, които „си гледат удоволствието, разходките и визитите в това критическо време“.

Това предупреждение, че времето е „скъпо и късо“, тази решителност да се разграничи от „противниците на свящото ни предприятие“, тази остра и силна болка от „нехайството и небрежението“ на бъдещите въстанници, са взети като че ли направо от писмата на Левски. Но докато Левски и в най-тежките мигове на умора и несъгласие с „методите“ на самозабравили се дейци, готови да поставят себе си над делото, не е и помислял за подобна „оставка“, запазвайки цялата горда ирония на личността си срещу тесногръди славолюбци и заслепени практики, Каблешков, напротив – разграничавайки се категорично от всички тия „комисари и работници“, ни е оставил заедно с един свой толкова личен автопортрет и един неочаквано оригинален документ по българознание. Не

намерил достатъчно морална подкрепа в усилието си да тласне напред делото на своя живот, при всеобща апатия и равнодушие, обхванала революционерите на думи, той е превърнал своята „оставка“ и в несъкрушимо обвинение срещу нехайството и бездействието, срещу самодоволството и успокоението, пък и срещу егоизма на търпението и незнанието: „Че ако не е той /Каблешков/, работите не ще да вървят.“

В същото писмо, изпратено до Найдено Попстоянов и Георги Бенковски, в което е приложил и своята „оставка“, Каблешков сам е разшифровал истинското и съдържание.

„...Брате Найдено и Г. Г. Бенковски!

Изнурен телестно съвсем, на като гледах и работите да отиват мъртвешки, аз се скапах вече. За да подкарам добре работите, скроих да ги заплаша, че ще си дам оставката и че тръгвам да работя на друго място – провождам ви и оставката.

Бог е дал човеку ум да работи колкото ще – стига да умее...“

Можем да си представим каква е била реакцията на тази предизвикателна...„оставка“. Като малцина творци на историята Каблешков е знаел истинската цена на словото и в този защитен диктат на своята измислена оставка.

Ако прочутото му „Кърваво писмо“ е дишало плам и надежда в спасителния зов на бъдещето, тук са си казвали думата и предвидливостта на волята, и суровия скептицизъм на познанието, което не е можело да не държи сметка за реалностите на настоящето, за действителните стойности на започнатото дело.

Треската на недоволството е отминала, стопила се мигом в коравата душа на Апостола, в ехото на приближаващата буря. Увеличили са се само ядовите, мъките и тревогите пред неизвестността...

И тези „хиляди болести“, без които не може да мине нито една млада революция...

Днес дори за миг не бива да забравяме, че Тодор Каблешков е един от нас, българите. Човек от плът и кръв, с недостатъците и качества, с мечтите и страданията, с дързостта и съмненията.

Спорил е с побратимите си революционери, презирал е страхливостта на българите, като Левски е мечтаел за държава на равните без оглед на етнос и вяра – истински патриот и националист.

Не бива да се откъсваме от него и неговата саможертва. Да оставяме да потъне в забора и изчезне неговия човешки облик – обликът на един българин, който вярва, мечтае, бори се и жертва живота си пред олтара на Отечеството.

Неговата сила е тук сред нас.

Иска ми се да вярвам, че народ, който е родил такъв апостол, ще нареди и десетки други.

О.з. Асен Йосифов

ПОДПОЛКОВНИК ИНЖ. АНТОАН ДИНКОВ ТАНЕВ

Антоан Динков Танев е роден на 14 октомври 1962 година в град София. През 1980 година постъпва на обучение в ПЖИ „Тодор Каблешков“ в специалността „Автоматика и телемеханика в жп транспорт“. Командир на курсантския батальон е майор Стефан Петков, а заместник-капитан-инж. Тодор Тодоров. През 1983 година успешно завършва Института, произведен е в първо офицерско звание „младши лейтенант“ и назначен за командир на курсантски взвод (1983-1989 г.). Многократно е награждаван за отлична офицерска служба и два пъти 1983-1984 и 1987-1988 г. водените от него класни отделения се класират на първо място в училището по успех.

През 1990 година завършва задочно висшия курс на специалността „Съобщителна и осигурителна техника и системи“ и получава квалификацията - електроинженер

От 1990 година е назначен за командир на курсантска рота и през учебната 1993/1994 г. ръководената от него рота е класирана на първо място в училището по успех.

През 1991 година е приет за редовен слушател във ВА „Г.С.Раковски“. Завършва специалността „Командно-щабен“ през 1993 година и отново е назначен на служба във ВНВТУ „Тодор Каблешков“.

1993 г. С колегата Александър Стоилов при завършване на ВА „Г.С.Раковски“

В периода 1994 - 1997 година изпълнява длъжностите: командир на курсантска рота, командир на курсантски батальон, преподавател във военната катедра по „Тактико-специална подготовка“ и помощник-началник на щаба по свръзките във ВВТУ „Тодор Каблешков“.

Антоан Танев активно участва в спортния и културния живот – участник е във футболния отбор и отбора по лека атлетика. През 1988 година с отбора на училището печели първо място в обиколката на град Плевен по случай 3-ти март.

През 1997 година командвания от него курсантски батальон печели първо място в прегледа на художествената самодейност.

От 1998 до 2002 година служи в Главен щаб на ВМТ.

След 2002 година служи в: Транспортна полиция – София – началник на сектор, Дирекция „Жандармерия – София – началник на сектор и Главна дирекция „Национална полиция“ – главен инспектор и началник сектор.

Награден е от министъра на вътрешните работи с Почетен знак на МВР.

Към месец май 2022 година продължава да изпълнява длъжността началник сектор в Главна дирекция „Жандармерия, специални операции и борба с тероризма“.

Капитан инж. Антоан Танев със синът си Динко през 1992 г.

КОМАНДВАНЕ НА ПЪРВИ КУРСАНТСКИ БАТАЛЬОН МАШИННИ СПЕЦИАЛНОСТИ/ 1997/1998 г.

1. майор Антоан Динков Танев - командир на батальон
2. капитан Йончо Йорданов Макариев - заместник командир на батальон
- 2а. капитан Красимир Кирилов Атанасов - заместник командир на батальон

3. майор Иван Димитров Иванов - командир на курсантска рота
 4. капитан Венелин Ст. Сремкин - командир на курсантски взвод
 5. капитан Боян Стоянов Соколов - командир на курсантски взвод
 6. капитан Петър Г. Иванов - командир на курсантски взвод
 7. капитан Иван Кирилов Омайски - командир на курсантски взвод
 8. лейтенант Цветелин Цонев - командир на курсантски взвод
 9. сержант Петър Георгиев Гергинов –старшина на курсантска рота
 подп. Гаврил Тодоров Баръмов - командир на курсантска рота
 лейтенант Георги Томов Усев - командир на курсантски взвод
 лейтенант Крум Василев Цветков - командир на курсантски взвод
 лейтенант Кирил Стоянов - командир на курсантски взвод
 ст. серж. Иво Димитров Георгиев –старшина на курсантска рота
 - подп. Стоянчо Арсенов Каменов - командир на курсантска рота
 16. майор Петър Йорданов Шопов - командир на курсантски взвод
 17. ст. лейтенант Марин Николаев Маринов - командир на курсантски взвод
 18. ст. лейтенант Борислав Борисов Катанов - командир на курсантски взвод
 19. ст. серж. Иван Кирилов Ставрев - старшина на курсантска рота
- След 1998 г. батальона е обединен с други и престава да съществува.

ГЕНЕРАЛ-МАЙОР ДОЦЕНТ ДОКТОР ИНЖ. ТОДОР ЦВЕТКОВ ЛЪЖАНСКИ

Тодор Лъжански е роден на 5 януари 1949 година в село Врачеш, Ботевградско. Средното си образование завършва в техникум по финна механика и оптика „Ломоносов“

в гр. София, висшето - във ВМЕИ в София – специалност „Механично уредостроене“ и придобива квалификация „машинен инженер“, НШЗО „Христо Ботев“, Плевен и ВА „Г.С.Раковски“, София. Като офицер завършва командно-щабен оперативно-тактически курс във ВА. Защи́тава докторат през 1986 г. и през 1995 година е избран за доцент по „Подвижен железопътен състав и теглителна сила на влаковете“.

През 1975 година е произведен в офицерско звание /старши лейтенант/ и е назначен за командир на курсантски взвод. Офицерската му служба преминава само в транспортното училище. Заемал е длъжностите: командир на курсантски взвод; „плановик и методист“ в учебния отдел; старши преподавател /главен асистент/ в катедра „Общовойскова и тактико-специална подготовка“; началник на катедра „Общовойскова и тактико-специална подготовка“ и началник на ВВТУ „Тодор Каблешков“ – от 25 юли 1997 г. Автор е на три учебни пособия и има над 40 научни публикации.

Военна клетва- випуск 77

ВОЕННА КЛЕТВА И ПРОИЗВОДСТВО НА ВИПУСКИТЕ В ПЖИ И ВВТУ „ТОДОР КАБЛЕШКОВ“

/1962-1997/

40-ти Випуск

Военна клетва – 30 ноември 1962 г.; района на ПЖИ „Тодор Каблешков“

Производство – акт на випуска – 26 август 1965 г.; района на ПЖИ „Тодор Каблешков“

41-ви Випуск

Военна клетва – 3 ноември 1963 г.; района на ПЖИ „Тодор Каблешков“

Производство – акт на випуска – 28 август 1966 г.; района на ПЖИ „Тодор Каблешков“

42-ри Випуск

Военна клетва – 26 октомври 1964 г.; района на ПЖИ „Тодор Каблешков“

Производство – акт на випуска – 23 август 1967 г.; района на ПЖИ „Тодор Каблешков“

Заклех се!

43-ти Випуск

Военна клетва – 24 октомври 1965 г.; района на ПЖИ „Тодор Каблешков“

Производство – акт на випуска – 18 август 1968 г.; района на ПЖИ „Тодор Каблешков“

44-ти Випуск

Военна клетва – 30 октомври 1966 г.; района на ПЖИ „Тодор Каблешков“

Производство – акт на випуска – 28 юли 1969 г.; района на ПЖИ „Тодор Каблешков“

45-ти Випуск

Военна клетва – 29 октомври 1967 г.; района на ПЖИ „Тодор Каблешков“

Производство – акт на випуска – 26 август 1970 г.; град Копривщица

Военна клетва на курсантите от 46-ти випуск. На първата редица втория от дясно на ляво е курсант Димитър Е. Димитров

#

46-ти Випуск

Военна клетва – 27 октомври 1968 г.; района на ПЖИ „Тодор Каблешков“

Производство – акт на випуска – 25 юли 1971 г.; връх „Бузлуджа“

27 Октомври 1968 год. Военна клетва. В дясно на курсантския строй са офицерите – майор Русев – командир на рота, младши лейтенантите Методи Георгиев и Димо Димов – командири на взводове

Младши лейтенант Методи Георгиев на военна клетва с 46-ти випуск

47-ми Випуск

Военна клетва – 26 октомври 1969 г.; района на ПЖИ „Тодор Каблешков“

Производство – акт на випуска – 29 юли 1972 г.; град София

48-ми Випуск

Военна клетва – 25 октомври 1970 г.; района на ПЖИ „Тодор Каблешков“

Производство – акт на випуска – 28 август 1973 г.; град Септември

49-ти Випуск

Военна клетва – 24 октомври 1971 г.; района на ПЖИ „Тодор Каблешков“

Производство – акт на випуска – 1 август 1974 г.; град София

50-ти Випуск

Военна клетва – 11 ноември 1972 г.; района на ПЖИ „Тодор Каблешков“

Производство – акт на випуска – 30 юли 1975 г.; град София

Пред официалните лица преминава детски курсантски блок

51-ви Випуск

Военна клетва – 21 октомври 1973 г.; района на ПЖИ „Тодор Каблешков“

Производство – акт на випуска – 30 юли 1976 г.; град Белово

52-ри Випуск

Военна клетва – 27 октомври 1974 г.; района на ПЖИ „Тодор Каблешков“

Производство – акт на випуска – 23 юли 1977 г.; връх „Столетов“

53-ти Випуск

Военна клетва – 26 октомври 1975 г.; района на ПЖИ „Тодор Каблешков“

Производство – акт на випуска – м. юли 1978 г.; град Ботевград

54-ти Випуск

Военна клетва – 23 октомври 1976 г.; района на ПЖИ „Тодор Каблешков“

Производство – акт на випуска – 14 юни 1979 г.; град Баня

55-ти Випуск

Военна клетва – 29 октомври 1977 г.; района на ПЖИ „Тодор Каблешков“

Производство – акт на випуска – 14 юни 1980 г.; района на ПЖИ „Тодор Каблешков“

56-ти Випуск

Военна клетва – 21 октомври 1978 г.; района на ПЖИ „Тодор Каблешков“

Производство – акт на випуска – 16 юни 1981 г.; района на ПЖИ „Тодор Каблешков“

Тържествен марш на положилите военна клетва

57-ти Випуск

Военна клетва – 27 октомври 1979 г.; района на ПЖИ „Тодор Каблешков“

Производство – акт на випуска – 12 юни 1982 г.; района на ПЖИ „Тодор Каблешков“

58-ти Випуск

Военна клетва – 19 октомври 1980 г.; района на ПЖИ „Тодор Каблешков“

Производство – акт на випуска – 16 юни 1983 г.; района на ПЖИ „Тодор Каблешков“

Бащина заръка

59-ти Випуск

Военна клетва – 31 октомври 1981 г.; района на ВВТУ „Тодор Каблешков“

Производство – акт на випуска – 16 юни 1984 г.; района на ВВТУ „Тодор Каблешков“

Военна клетва на випуск 59-ти 1981год.

60-ти Випуск

Военна клетва – 31 октомври 1982 г.; района на ВВТУ „Тодор Каблешков“

Производство – акт на випуска – 16 юни 1985 г.; района на ВВТУ „Тодор Каблешков“

Полковник доктор Иван Ников – заместник-началник щаб на ВМТ връчва дипломите на випускниците. На снимката са още капитан инж. Неделчо Неделчев и капитан инж. Сандо Алексов

61-ви Випуск

Военна клетва – 22 октомври 1983 г.; района на ВВТУ „Тодор Каблешков“

Производство – акт на випуска – 23 август 1986 г.; района на ВВТУ „Тодор Каблешков“

62-ри Випуск

Военна клетва – 27 октомври 1984 г.; района на ВВТУ „Тодор Каблешков“

Курсанти от 62-ри випуск, положили военна клетва, с командира на курсантската рота капитан Сандо Алексов

Производство – акт на випуска полувисш курс – 22 август 1987 г.; района на ВВТУ „Тодор Каблешков“

Акт на випуска висш курс – 19 август 1989 г.; района на ВВТУ „Тодор Каблешков“

63-ти Випуск

Военна клетва – 26 октомври 1985 г.; района на ВВТУ „Тодор Каблешков“

Производство – акт на випуска полувисш курс – 20 юни 1988 г.; района на ВВТУ „Тодор Каблешков“

Акт на випуска висш курс – 18 август 1990 г.; района на ВВТУ „Тодор Каблешков“

64-ти Випуск

Военна клетва – 25 октомври 1986 г.; района на ВВТУ „Тодор Каблешков“

1986 г. Военна клетва на курсантите от 64-ти випуск

Производство – акт на випуска полувисш курс – 19 август 1989 г.; района на ВВТУ „Тодор Каблешков“

Акт на випуска висш курс – 17 август 1991 г.; района на ВВТУ „Тодор Каблешков“

65-ти Випуск

Военна клетва – 17 октомври 1987 г.; района на ВВТУ „Тодор Каблешков“

Производство – акт на випуска полувисш курс – 18 август 1990 г.; района на ВВТУ „Тодор Каблешков“

Акт на випуска висш курс – 15 август 1992 г.; района на ВВТУ „Тодор Каблешков“

17 октомври 1987 г. Военна клетва на 65-ти випуск

66-ти Випуск

Военна клетва – 22 октомври 1988 г.; района на ВВТУ „Тодор Каблешков“

Производство – акт на випуска полувисш курс – 17 август 1991 г.; района на ВВТУ „Тодор Каблешков“

Официалните лица на випускния акт-полувисш курс

Акт на випуска висш курс – 14 август 1993г.; района на ВВТУ „Тодор Каблешков“

Заместник-министърът на отбраната Даскалов присъства на випускния акт

67-ти Випуск

Военна клетва – 21 октомври 1989 г.; района на ВВТУ „Тодор Каблешков“

Производство – акт на випуска полувисш курс – 15 август 1992 г.; района на ВВТУ „Тодор Каблешков“

Акт на випуска висш курс – 30 юли 1994 г.; района на ВВТУ „Тодор Каблешков“

Полагане на клетва от 67-ми випуск

68-ми Випуск

Военна клетва – 5 октомври 1990 г.; района на ВВТУ „Тодор Каблешков“

Производство – акт на випуска полувисш курс – 14 август 1993 г.; района на ВВТУ „Тодор Каблешков“

Акт на випуска висш курс – 27 юли 1995 г.; района на ВВТУ „Тодор Каблешков“

Министърът на транспорта инж. Кирил Ерменков връчва дипломите на курсанти - отличници от випуск полувисш курс

69-ти Випуск

Военна клетва – 28 септември 1991 г. района на ВВТУ „Тодор Каблешков“

Военна клетва на 69-ти випуск. Начело на курсантския строй е полковник инж. Иван Цанков

Производство – акт на випуска полувисш курс – 30 август 1994 г.; района на ВВТУ „Тодор Каблешков“

Акт на випуска висш курс – 3 август 1996 г.; района на ВВТУ „Тодор Каблешков“

Август 1996 г. Випусков акт на висшия курс – 69-ти випуск. Подполковниците инж. Неделчо Неделчев, инж. Методи Дунков и Петър Петров

70-ти Випуск

Военна клетва – 3 октомври 1992 г.; района на ВВТУ „Тодор Каблешков“

Производство – акт на випуска полувисш курс – 29 юли 1995 г.; района на ВВТУ „Тодор Каблешков“

Акт на випуска висш курс – 2 август 1997г.; района на ВВТУ „Тодор Каблешков“

71-ви Випуск

Военна клетва – 2 октомври 1993 г.; района на ВВТУ „Тодор Каблешков“

Военна клетва на курсантите от 71-ви випуск. Блоковете води полковник Любомир Тошков

Производство – акт на випуска полувисш курс – 3 август 1996 г.; района на ВВТУ „Тодор Каблешков“

Акт на випуска висш курс на ВВТУ -25 юли 1998 г. Синдикален дом на транспортните работници в България /Кино „Освобождение“-София/

72-ри Випуск

Военна клетва – 1 октомври 1994 г.; района на ВВТУ „Тодор Каблешков“

Производство – акт на випуска полувисш курс – 2 август 1997 г.; района на ВВТУ „Тодор Каблешков“

Акт на випуска висш курс – 1999 г.; района на ВВТУ „Тодор Каблешков“

73-ти Випуск

Военна клетва – 7 октомври 1995 г.; района на ВВТУ „Тодор Каблешков“

7 октомври 1995 год. Курсантите от 73-ти випуск от 2-ри курсантски батальон, положили военна клетва с офицери от батальона

Производство – акт на випуска полувисш курс – 1998 г.; района на ВВТУ „Тодор Каблешков“

Акт на випуска висш курс – 2000 г.; района на ВВТУ „Тодор Каблешков“

74-ти Випуск

Военна клетва – 5 октомври 1996 г.; района на ВВТУ „Тодор Каблешков“

Военна клетва с курсантите от 74-ти випуск. На трибуната министъра на транспорта инж.Стамен Стаменов

Производство – акт на випуска полувисш курс – 1999 г.; района на ВВТУ „Тодор Каблешков“

75-ти Випуск

Военна клетва – октомври 1997 г.; района на ВВТУ „Тодор Каблешков“

Производство – акт на випуска полувисш курс – 2000 год. района на ВВТУ „Тодор Каблешков“

МЪДРОСТ И ДОБРОТА
ПОЛКОВНИК МЕД. ДОКТОР ОГНЯН СТОИЛОВ КЮЛУМОВ

Огнян Кюлумов е роден на 16 ноември 1945 година в с. Ярлово, Самоковско. Средното си образование завършва в гимназия в гр. Самоков, а висшето във Висш медицински институт в гр. София.

През 1990 година е назначен за началник на „Медицинска служба“ във ВВТУ „Тодор Каблешков“.

1991 година е преведен на служба във Войските на Министерството на транспорта на длъжност началник отдел „Медицински“.

ЕДНО ПЪТУВАНЕ ПРЕЗ ВРЕМЕТО – С БЛАГОДАРНОСТ И ЛЮБОВ КЪМ ТРАНСПОРТНАТА „АЛМА-МАТЕР“

Професор доктор инж. Димитър Живков Димитров

Роден съм в малкото китно селце Крушето, близо до старопрестолния град Велико Търново. Там моите родители са отседнали временно, идвайки от Русенска околия, понеже баща ми беше машинист на парен локомотив .

Моят баща машинист на парния локомотив

Няколко години по-късно сме се преселили в град Горна Оряховица, където съм учил до завършване на средното си образование.

Спомням си в предучилищна възраст имаше едно влакче, което стоеше заключено в шкафа на класната стая, дадох ми го един единствен път – на моя седми рожден ден. Помня, че го държах и бях радостен, влакчето най-после беше у мен.

На моя седми рожден ден

Винаги съм искал да стана машинист като татко, често го молах да ме вземе със себе си. Той, разбира се, ми отказваше с мотива, че там не е за деца, работата му е сериозна, отговаря за живота и здравето на стотици хора.

Моят баща беше известен със сериозното отношение към работата си, беше строг и взискателен към себе си, към колегите и най-вече към стажантите, които идваха на практическо обучение, за да научат занаята. Известен беше с това, че ги полива с вода нощем ако заспят по време на пътуване – не бива да се спи когато караш влака. Той беше строг и справедлив, но също така благ и човечен. Неговите стажанти получаваха своя последен урок – в професията си да са отговорни и взискателни първо към себе си, а после и към другите. Чувал съм за него: „Бай Живко ли кара влака? Значи трябва да правим всичко по правилата!“ Една вечер той ми каза: „Сине, ако искаш да дойдеш утре с мен, трябва да станеш много рано...“. Не можах да заспя от възбуждане цяла нощ, аз го събудих... Всичко беше толкова възбуждащо в моите очи, огромната мощ на дизеловия локомотив се командваше от едно малко полу кормило, наречено контролер, за малко и аз карах влака, а той ме наставляваше бащински.

Ние живеехме близо до една църква от 13 век - „Св. Атанасий“. В двора ѝ сме играли като деца, сутрин камбаната често ме събуждаше и не ми даваше да се наспя. Именно тази църква и камбана повлияха по-късно за моето духовно пробуждане и осмисляне на света, но затова ще разкажа по-късно.

Църквата „Свети Атанасий“ в Горна Оряховица

Моят път сякаш бе предначертан – завършвам основно и средно образование в родния си град, после Полувисшия железопътен институт /ПЖИ/ в София и накрая – професията на татко. За другите детайли не мислех, не ми бяха интересни, важен беше рефренът „Човекът е човек, когато е на път.“

Продължавайки по хронологическата последователност, през 1984 г. аз попаднах в тогавашното Висше народно военно транспортно училище „Тодор Каблешков“, току що преобразуваното ПЖИ.

Заклех се!

Това беше предизвикателство за мен – трябваше да свикна както с военния ред, така и с науките, които изучавах – те бяха новост за мен.

Вече не бях дете, а по-късно бях повлиян и от академичния дух, идващ с новите ми преподаватели, дошли от други висши училища. Например моята катедра, в която и до днес работя, цялата бе прехвърлена при нас от тогавашния Висш машинно-електротехнически институт в София. Мои преподаватели, някои от тях светила в областта си, бяха от Висшия машинно-електротехнически институт, Софийския университет, Висшия икономически институт, Висшия инженерно-строителен институт, Висшия химико-технологичен институт, Военна академия и др. По наше време все още не беше изградена напълно материалната база и специализирани лаборатории, затова ходехме в другите университети да провеждаме занятията си. На практика моето образование бе интеруниверситетско. По-късно материалната база и нужните лаборатории се изградиха при нас, и ние също участвахме в това, а гост-преподавателите преминаха на постоянен щат.

Добре се представяхме на олимпиадите и състезания по математика, физика, механика, съпронат, спорт и др. Много мои колеги се изявяваха и в различни сфери на художествената самодейност, модерни, народни танци, поезия, изобразително изкуство, а като хора на пагона участвахме в различни общодържавни мероприятия, официални тържества със заря, полагане на венци, културни събития и масови сцени.

Според тогавашните правила след първата година се правеше ново „пресяване“, за да се реши кой продължава за висше образование и кой остава полувисшист. Погрешно съм записал друга специалност първа и ме приеха в профил – „ръководител движение“. Трябваше да продължа да уча още година и тогава да се прехвърля. Аз бях решил да се откажа, защото така се отдалечавам от мечтата си, а и за машинист не беше необходимо да си висшист. Спомням си, че моят баща тогава специално дойде и ми каза: „Сине, продължи напред и не се отказвай! Това е специалността на хората управляващи железницата и ако си достоен ще надминеш мечтите си“. Първоначално вътрешно не исках да се съглася с него, казах му „Добре! Няма да се отказвам, но догодина се връщам към желаната специалност!“ Не се отказах, но и не се върнах, и не съжалявам, че станах „движенец“, а любовта ми към локомотивите не отпадна, премина към новото човешко изобретение – компютрите. Страстно им се посветих и вече много години ги използвам, програмирам, внедрявам в управлението на транспорта, а и в живота. Компютрите наистина са мощен и продуктивен инструмент, помагат на хората, макар и да ги правят донякъде лениви и зависими – ножът има две остриета. Увлечението по компютрите като хоби впоследствие се превърна в моя втора професия и аз завинаги се свързах с този паралелен свят.

Но да се върнем към началото на моето следване. Аз съм възпитаник от първия випуск висшисти и машинни инженери на Висшето транспортно училище. Честно казано това ново начало беше голямо предизвикателство – проходащото висше образование при нас бе съпътствано с много успехи и трудности. Още тогава имаше сблъсък на няколкото вселени: първата, на военния ред, дисциплината и единоначалието; втората, на досегашния модел на учене, бързина и точност на знанията – динамичната система на транспорта изисква адекватни и навременни действия; и третата – академичният дух на инженера, който прави връзката между новите научни открития, техниката и технологиите, внедрявайки ги в практиката. Та тези три вселени за кратко се сблъскаха, после се сработиха, резултатът беше силно положителен и това даде началото на ново инженерно поколение с модерно мислене, с

чувството за отговорност и младежки устрем за реализация в живота – годината на моето завършване бе 1989.

При завършването с преподавателя професор Райко Райков и командира на батальона полковник Любомир Тошков

За мен после последва кратка кариера в системата на железопътния транспорт. Аз бях разпределен в моя роден град като ръководител по движението, работих и като инженер-технолог на железопътна гара Горна Оряховица, където се докоснах до практиката и видях нещата от гледна точка на железничарския занаят. Имаше и техника от старото немско време, имаше и най-модерни за времето си неща. Аз разбира, се бях фен на модерните неща, тогава това бе свързано с автоматизацията на процесите. Компютърните специалисти от регионалния информационен център на железопътното управление станаха също мои колеги и приятели. Те бяха големи професионалисти, работеха на „тихия фронт“ – зад екраните, трябваше да създават и внедряват новите информационни системи в транспорта. Да, и в тази среда се чувствах комфортно, с някои от тях още поддържам връзка.

Може би ако не бях се върнал в София, за да правя аспирантура, щях да се включа активно като компютърен специалист или по-скоро като инженер, внедряващ новите технологии в транспорта. Кой знае, можеше и началник да стана. Да, ама не, друго търсех. Отчасти ме влечеше научната и преподавателската работа, отчасти динамиката и предизвикателствата на големия град.

През пролетта на 1990 г. се завърнах като редовен аспирант в моята катедра (тогава се казваше „Технология, организация на железопътния транспорт“). Попаднах от другата страна на бариерата. Моите преподаватели вече бяха мои колеги и приятели. Да, това беше моята среда, процесите и отношенията бяха много динамични и иновативни, всички колеги бяха задружни, помагаша си и макар понякога да имаше творчески спорове, те не прерастаха в непреодолими междуличностни конфликти и затова имаше основна заслуга известният професор Райко Райков, създателят на катедрата и специалността в България.

В катедрата

Често съм чувал фразата „Вие във вашата катедра сте от друго тесто замесени – нямате междуличностни конфликти, нямате битки“. Ами да, сякаш злото нямаше власт в нашите отношения, „бате Райко“, както му казваха, явно бе противник на старото римско клише „Разделяй и владей!“. Грижеше се за хората в катедрата, помагаше им, беше авторитет, всички се обръщаха към него на „вие“ и винаги с титлата „Проф. Райков“. Макар и рядко съм бил свидетел на разгарящ се конфликт, който той пресичаше с думите: „И ти си прав, и ти си прав, но...“, а след това „но“ – дълго обяснение – с аргументи „за“ и „против“, докато накрая „враждуващите“ среди се помиряваха. Бате Райко помагаше и на тези, които, искайки нещо, всъщност му забиваха нож в гърба, на тях им казваше: „Направи го! Ще ти помогна“ – да, доброто обезсилваше злото.

В кариерното си развитие не съм имал особени проблеми. Преминал съм през всички длъжности в катедрата: машинен инженер, старши асистент, главен асистент, доцент, а от няколко години и професор.

Публичната ми лекция – вече „професор“

Водил съм много дисциплини, свързани с управлението и с информационните технологии. Стремил съм се да бъда полезен, да помагам на моите колеги и студенти. Дали се справям? Искрено се надявам!

Дълго време упражнявам и моята втора професия – изграждане и управление на компютърни и информационни системи. В началото като експерт, после и като ръководител на Центъра за информационни услуги към ВТУ „Тодор Каблешков“.

С бивши ръководители на информационния отдел

Тези системи се развиват много бързо и човек трябва да издържа на „стреса от новото“, постоянно трябва да ги изучава, ако иска да ги използва, да ги проектира и да ги внедрява. Именно най-умните и най-кадърните – „каймакът“ на обществото ги изгражда и развива. В тях се вгражда „изкуствен интелект“, който успешно се конкурира с естествения, също тема с много „за“ и „против“. Трябва да сме в крак с времето, но това не трябва да е самоцелно, а ефективно и разумно.

В определен момент обаче осъзнах, че извън материалното и суетата на земния живот, съществуват и безграничните измерения на духовното и вечното. Сякаш живеях в сън, при мен всичко беше в нормални граници – кариера, семейство, приятели, разочарования и успехи. От всичко имах, на успехите се радвах, с трудностите се борех, а душата ми – тя просто спеше. Тогава заби отново онази камбана от детството, за да ме събуди. Малко лично житейско сътресение ме разклати – не го очаквах. Разбира се, зададох си въпросите, свързани със смисъла на нашето съществуване. Открих отговора, той винаги е бил пред мен и е свързан с нашата духовна същност, свързан е със силата на нашата вяра. Открих, че човекът не е създаден безцелно, за да изчезне безследно.

Впуснах се стремглаво и в тази посока – духовното развитие не е статично, това пътуване е безгранично. Понеже съм академичен кадър, учих и завърших магистратура в Богословския факултет на Софийския университет.

С диплома по теология

Направих поклоннически пътувания до Божи гроб в Йерусалим (Израел), манастирите на полуостров Атон (Гърция), наши църкви, манастири и в Рилската света обител. Вече знаех, че духовната ни същност е водеща в нашия живот, човек трябва да се грижи както за физическото си тяло и благоденствие, така и за душата си, даже повече за душата, защото тя ни остава за вечността. Но как да се погрижим за душата? Отговорът е едновременно прост и сложен. Очевидно е, че ако човек прави лоши неща, ще се погуби, дори в материалния свят е така, когато човек не живее здравословно, тялото му боледува и загива. А душата не умира, тя ще бъде оправдана или осъдена за вечността, въпросът е – как можем да я спасим от осъждане? Можем, ако имаме любов към нашия създател, към ближния, към себе си, трябва още да имаме вярата и да благодарим! Нашата църква от хилядолетия знае тези отговори и ни призовава към вечен живот. Духовниците, богословите, философите тълкуват свещените писания за Божия план за света. Науката също потвърждава много от тези истини с факти и доказателства.

Реших да пътувам и с този влак, и естествено отпред в локомотива. Като човек прагматик избрах да съм в инициативата за построяване на малък православен параклис на наша територия. Проектът е в ход, средствата се събират, организацията е създадена, хоризонтът е ясен – да посрещнем юбилея, изграждайки този наш малък „кораб на спасението“. Искрено се надявам да успеем, а всичките български светии, на които е посветен храмът, да помогнат, моля ги!

Храм „Всички български светии „–проект

Предстоящият институционален юбилей е време за равностетка и стремеж към нови хоризонти. Нашата професия е трудна и отговорна. Ние помагаме на хората да пътуват и да мечтаят. От нас се иска да им осигурим безопасност и комфорт на пътуването и най-важното да стигнат там закъдето са се запътили. И сега, когато видя някой студент „да гори“ в професията на железничаря, си спомням за детската си мечта. Такъв пламък видях и в очите на бившия италиански посланик, г-н Стефано Бенацо, който в края на трудовата си кариера беше гост на нашите студенти. Той сподели, че е голям почитател на старинните локомотиви и жп модели. Били бедни и затова родителите му не са му купили играчка-влакче, но следвал детската мечта – станал правоспособен машинист, карал парния локомотив. Такива са железничарите – мечтатели!

И в края на тази история за моята „Алма-матер“ („майка-хранителка“), може би ще ме попитате: - Имаш ли още мечти? Да, имам! Искам да завърша кариерата си, мой ред е да предавам знания и опит на по-младите колеги и студенти. В личен план се моля за здраве и успехи за моето семейство и близките ми. Благодарен съм за живота си и за пътя, който Бог ми е отредил да извървя. Продължавам да пътувам, продължавам да съм Човек.

Със съвипускници – след 30 години

ПЪРВЕНЦИ НА ВИПУСКИ И СПЕЦИАЛНОСТИ ВЪВ ВВТУ „ТОДОР КАБЛЕШКОВ“ ПРЕЗ ПЕРИОДА 1984 – 1994 г.

/Посочена е годината на приемане/

62-ри ВИПУСК – 1984 г.

ВИСШ КУРС

ПЪРВЕНЕЦ НА ВИПУСКА – Тони Богданов Георгиев – специалност „Подемно-транспортни, пътни и строителни машини“

ПЪРВЕНЦИ НА СПЕЦИАЛНОСТИ: Ивайло Пенков Стоянов – специалност „Технология и организация на железопътния транспорт“; Николай Иванов Милаковски – специалност „Железопътна техника“; Красимир Петров Дойчев – специалност „Транспортно строителство“ и Иван Стоилов Манчев – специалност „Съобщителна и осигурителна техника и системи“

Курсанти, отличници от Първият висш курс на училището заедно с командира на батальона полковник Любомир Тошков и командирите на роти майорите Сандо Алексов и Панчо Панчев.

ПОЛУВИСШ КУРС

ПЪРВЕНЕЦ НА СПЕЦИАЛНОСТ – Стефчо Иванов Кърчев – специалност „Железопътна техника - вагони“

ПЪРВЕНЦИ НА СПЕЦИАЛНОСТИ: Радослав Ефтимов Шишков – специалност „Технология и организация на железопътния транспорт“; Антон Нешков Александров – специалност „Железопътна техника – дизелови локомотиви“; Марин Василев Михайлов – специалност „Железопътна техника – електрически локомотиви“; Христо Великов Йорданов – специалност „Подемно-транспортни, пътни и строителни машини“; Росен Петров Стефанов – специалност „Съобщителна и осигурителна техника и системи“ и Красимир Драганов Иванов – специалност „Транспортно строителство“

Випускници, завършили училището, в музея на ВВТУ „Тодор Каблешков“

63-ти ВИПУСК – 1985 г.

ВИСШ КУРС

ПЪРВЕНЕЦ НА ВИПУСКА – Калин Веселинов Мичев – специалност „Транспортно строителство“

ПЪРВЕНЦИ НА СПЕЦИАЛНОСТИ: Красимир Лазаров Лалов – специалност „Технология и организация на железопътния транспорт“; Йордан Спасов Спасов – специалност „Подемно-транспортни, пътни и строителни машини“; Александър Йорданов Симеонов – специалност „Железопътна техника“ и Константин Ангелов Рангелов – специалност „Съобщителна и осигурителна техника и системи“

ПОЛУВИСШ КУРС

ПЪРВЕНЕЦ НА ВИПУСКА – Тихомир Христов Стаменов – специалност „Технология и организация на железопътния транспорт“

ПЪРВЕНЦИ НА СПЕЦИАЛНОСТИ: Кирил Григоров Костадинов – специалност „Железопътна техника – дизелови локомотиви“; Христо Косев Колев – специалност „Железопътна техника – електрически локомотиви“; Светломир Василев Калчев – специалност „Подемно-транспортни, пътни и строителни машини“; Иван Георгиев Димитров – специалност „Железопътна техника - вагони“; Методи Борисов Пенков – специалност „Транспортно строителство“ и Йончо Йорданов Макариев – специалност „Съобщителна и осигурителна техника и системи“

Полево занятие по тактическа подготовка

64-ти ВИПУСК – 1986 г.

ВИСШ КУРС

ПЪРВЕНЕЦ НА ВИПУСКА – Борислав Христов Карчев – специалност „Транспортно строителство“

ПЪРВЕНЦИ НА СПЕЦИАЛНОСТИ: Станимир Асенов Ахчийски – специалност „Технология и организация на железопътния транспорт“; Георги Николов Калчев – специалност „Подемно-транспортни, пътни и строителни машини“; Иво Ерменков Ерменков – специалност „Железопътна техника“ и Венцислав Георгиев Трифонов – специалност „Съобщителна и осигурителна техника и системи“.

ПОЛУВИСШ КУРС

ПЪРВЕНЕЦ НА ВИПУСКА – Васил Димитров Димитров – специалност „Железопътна техника – дизелови локомотиви“

ПЪРВЕНЦИ НА СПЕЦИАЛНОСТИ – Васил Георгиев Лозанов – специалност „Технология и организация на железопътния транспорт“; Димитър Йотов Иванов – специалност „Железопътна техника – електрически локомотиви“; Борислав Пенчев Димитров – специалност „Подемно-транспортни, пътни и строителни машини“; Илиян Йорданов Ковачев – специалност „Железопътна техника - вагони“; Емил Манев Кънев – специалност „Транспортно строителство“ и Христо Крумов Каменов – специалност „Съобщителна и осигурителна техника и системи“.

Курсанти обсъждат курсов проект

65-ти ВИПУСК – 1987 г.

ВИСШ КУРС

ПЪРВЕНЕЦ НА ВИПУСКА – Живко Стефанов Тодоров – специалност „Съобщителна и осигурителна техника и системи“

ПЪРВЕНЦИ НА СПЕЦИАЛНОСТИ: Емил Славков Николов – специалност „Технология и организация на железопътния транспорт“; Марин Николов Маринов – специалност „Подемно-транспортни, пътни и строителни машини“; Петър Николов Новкиришки – специалност „Железопътна техника“ и Николай Венциславов Анчев – специалност „Транспортно строителство“

ПОЛУВИСШ КУРС

ПЪРВЕНЕЦ НА ВИПУСКА – Преслав Стефанов Петров – специалност „Технология и организация на железопътния транспорт“

ПЪРВЕНЦИ НА СПЕЦИАЛНОСТИ: Кирил Атанасов Гавазов – специалност „Железопътна техника – дизелови локомотиви“; Делян Колев Будаков – специалност „Железопътна техника – електрически локомотиви“; Валери Христов Николов – специалност „Подемно-транспортни, пътни и строителни машини“; Гроздан Пенчев Звездарски – специалност „Железопътна техника - вагони“; Ганчо Иванов Шекеров – специалност „Транспортно строителство“ и Николай Захариев Канев – специалност „Съобщителна и осигурителна техника и системи“

Квалификационен изпит със завършващия випуск

66-ти ВИПУСК – 1988 г.

ВИСШ КУРС

ПЪРВЕНЕЦ НА ВИПУСКА – Роман Христов Христов – специалност „Съобщителна и осигурителна техника и системи“

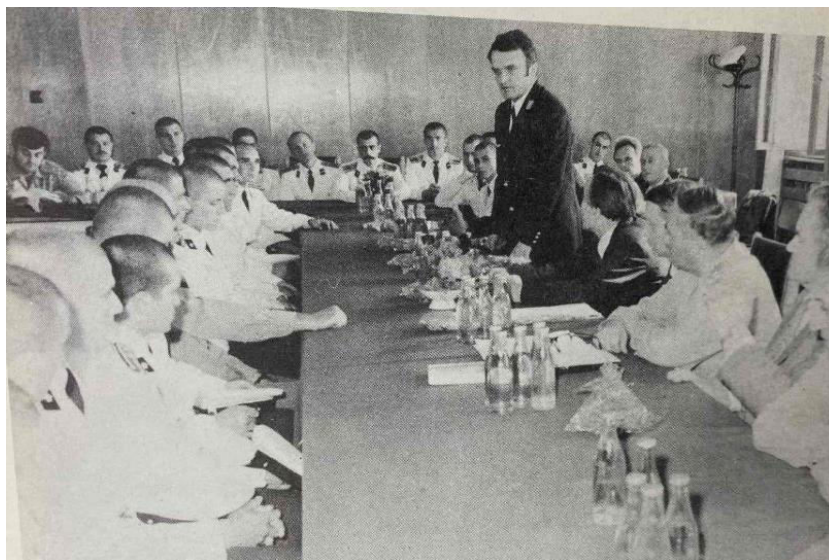
ПЪРВЕНЦИ НА СПЕЦИАЛНОСТИ: Румен Атанасов Савков – специалност „Технология и организация на железопътния транспорт“; Крум Николов Крумов – специалност „Подемно-транспортни, пътни и строителни машини“; Тихомир Николов Котов – специалност „Железопътна техника“ о

ПЪРВЕНЕЦ НА СПЕЦИАЛНОСТ – Юри Иванов Тодоров – специалност „Транспортно строителство“

ПОЛУВИСШ КУРС

ПЪРВЕНЕЦ НА ВИПУСКА – Ивайло Цветанов Марковски – специалност „Съобщителна и осигурителна техника и системи“

ПЪРВЕНЦИ НА СПЕЦИАЛНОСТИ: Росен Велчев Спасов – специалност „Железопътна техника – електрически локомотиви“; Деян Петров Цонев – специалност „Подемно-транспортни, пътни и строителни машини“; Атанас Петров Маринов – специалност „Железопътна техника - вагони“; Стоян Ангелов Стоянов – специалност „Транспортно строителство“ и Йордан Иванов Цолов – специалност „Технология и организация на железопътния транспорт.“

Среща на първенци на випуска, на специалности и отличници с орденоносци от железопътния транспорт

67-ми ВИПУСК – 1989 г.

ВИСШ КУРС

ПЪРВЕНЕЦ НА ВИПУСКА – Валентин Найденов Андреев – специалност „Технология и организация на железопътния транспорт“

ПЪРВЕНЦИ НА СПЕЦИАЛНОСТИ: Иван Колев Иванов – специалност „Съобщителна и осигурителна техника и системи“; Атанас Тодоров Стамов – специалност „Подемно-транспортни, пътни и строителни машини“; Светослав Цветанов Иванов – специалност „Железопътна техника“ и Диньо Драгиев Динев – специалност „Транспортно строителство“

ПОЛУВИСШ КУРС

ПЪРВЕНЕЦ НА ВИПУСКА – Атанас Христов Петров – специалност „Съобщителна и осигурителна техника и системи“

ПЪРВЕНЦИ НА СПЕЦИАЛНОСТИ: Йордан Радилов Данев – специалност „Железопътна техника – дизелови локомотиви“; Александър Александров Соломахин – специалност „Железопътна техника – електрически локомотиви“; Ганьо Делчев Ганев – специалност „Подемно-транспортни, пътни и строителни машини“; Георги Ивков Дросев – специалност „Железопътна техника - вагони“; Ивелин Гатев Стефанов – специалност „Транспортно строителство“ и Ивайло Василев Ефремов – специалност „Технология и организация на железопътния транспорт“

Защита на дипломна работа

68-ми ВИПУСК – 1990 г.

ВИСШ КУРС

ПЪРВЕНЕЦ НА ВИПУСКА – Николай Желязков Николаев – специалност „Железопътна техника“

ПЪРВЕНЦИ НА СПЕЦИАЛНОСТИ – Цветан Весков Генчев – специалност „Съобщителна и осигурителна техника и системи“; Мирослав Петров Михайлов – специалност „Подемно-транспортни, пътни и строителни машини“; Валентин Иванов Узунов – специалност „Технология и организация на железопътния транспорт“ и Владимир Нейков Цветанов – специалност „Транспортно строителство“

ПОЛУВИСШ КУРС

ПЪРВЕНЕЦ НА ВИПУСКА – Илиян Велинов Атанасов – специалност „Железопътна техника – дизелови локомотиви“

ПЪРВЕНЦИ НА СПЕЦИАЛНОСТИ: Бисер Николаев Зафиров – специалност „Съобщителна и осигурителна техника и системи“; Атанас Михайлов Атанасов – специалност „Железопътна техника – електрически локомотиви“; Тони Илиев Симеонов – специалност „Подемно-транспортни, пътни и строителни машини“; Пламен Василев Пенчев – специалност „Железопътна техника - вагони“; Искрен Маринов Кандъов – специалност „Транспортно строителство“ и Десислав Христов Арабаджиев-специалност „Технология и организация на железопътния транспорт“

Държавен теоретичен изпит

69-ти ВИПУСК – 1991 г.

ВИСШ КУРС

ПЪРВЕНЕЦ НА ВИПУСКА – Николай Анчев Николов – специалност „Съобщителна и осигурителна техника и системи“

ПЪРВЕНЦИ НА СПЕЦИАЛНОСТИ: Цветомир Иванов Митев – специалност „Железопътна техника“; Любен Миладинов Влахов – специалност „Подемно-транспортни, пътни и строителни машини“; Александър Тодоров Хаджиев – специалност „Технология и организация на железопътния транспорт“ и Илия Дамянов Панов – специалност „Транспортно строителство“

ПОЛУВИСШ КУРС

ПЪРВЕНЕЦ НА ВИПУСКА – Любомир Илиев Дамянов – специалност „Съобщителна и осигурителна техника и системи“

ПЪРВЕНЦИ НА СПЕЦИАЛНОСТИ: Стоян Недялков Стоянов – специалност „Железопътна техника – дизелови локомотиви“; Станимир Динев Стойчев – специалност „Железопътна техника – електрически локомотиви“; Петър Маринов Станев – специалност „Подемно-транспортни, пътни и строителни машини“; Ивайло Николаев Александров – специалност „Железопътна техника - вагони“; Любомир Иванов Димитров – специалност „Транспортно строителство“ и Красимир Кирилов Мечкарски – специалност „Технология и организация на железопътния транспорт“.

Отличници, удостоени с държавна стипендия

70-ти ВИПУСК – 1992 г.

ВИСШ КУРС

ПЪРВЕНЕЦ НА ВИПУСКА – Васил Кирилов Дамев – специалност „Съобщителна и осигурителна техника и системи“

ПЪРВЕНЦИ НА СПЕЦИАЛНОСТИ: Красимир Стоянов Стоянов – специалност „Железопътна техника“; Станимир Стефанов Тодоров – специалност „Подемно-транспортни, пътни и строителни машини“; Стилиян Иванов Георгиев – специалност „Технология и организация на железопътния транспорт“ и Найден Димитров Берийски – специалност „Транспортно строителство“.

ПОЛУВИСШ КУРС

ПЪРВЕНЕЦ НА ВИПУСКА – Петър Иванов Ганев – специалност „Технология и организация на железопътния транспорт“

ПЪРВЕНЦИ НА СПЕЦИАЛНОСТИ: Живко Иванов Георгиев – специалност „Железопътна техника – дизелови локомотиви“; Красимир Георгиев Кунчев – специалност „Железопътна техника – електрически локомотиви“; Виктор Венчев Младенов – специалност „Подемно-транспортни, пътни и строителни машини“; Пламен Борисов Първанов – специалност „Железопътна техника - вагони“; Марин Симеонов Джинджев – специалност „Транспортно строителство“ и Николай Атанасов Николаев – специалност „Съобщителна и осигурителна техника и системи“

71-ви ВИПУСК – 1993 г.

ПОЛУВИСШ КУРС

ПЪРВЕНЕЦ НА ВИПУСКА – Младен Георгиев Василев – специалност „Счетоводство и контрол“

ПЪРВЕНЦИ НА СПЕЦИАЛНОСТИ: Анатолий Тодоров Атанасов – специалност „Технология и организация на железопътния транспорт“; Генко Станов Рахнев – специалност „Железопътна техника – дизелови локомотиви“; Огнян Йорданов Николов – специалност „Железопътна техника – електрически локомотиви“; Пламен Златев Йончовски – специалност „Подемно-транспортни, пътни и строителни машини“; Иво Николов Рачев – специалност „Железопътна техника - вагони“; Атанас Димитров Диков – специалност „Транспортно строителство“ и Николай Иванов Андреев – специалност „Съобщителна и осигурителна техника и системи“

Смяна на курсантските униформи с железничарски

72-ри ВИПУСК – 1994 г.

ПОЛУВИСШ КУРС

ПЪРВЕНЕЦ НА ВИПУСКА – Момчил Кръстев Радулов – специалност „Счетоводство и контрол“

ПЪРВЕНЦИ НА СПЕЦИАЛНОСТИ: Красимир Георгиев Зарев – специалност „Железопътна техника – дизелови локомотиви“; Огнян Костадинов Кандиларов – специалност „Железопътна техника – електрически локомотив; Георги Христов Апостолов – специалност „Подемно-транспортни, пътни и строителни машини“; Мартин Миланов Стоянов – специалност „Железопътна техника - вагони“; Христо Любенов Златков – специалност „Транспортно строителство“; Иво Христов Христов – специалност „Съобщителна и осигурителна техника и системи“ и Тихомир Тодоров Трифонов – специалност „Технология и организация на железопътния транспорт“

На добър час по стоманените магистрали на родината

3 август 1996 год. Випусен акт – 96

1998 год. Отличникът на випуска и първенците на специалности

1999 год. Началникът на Войските на Министерството на транспорта генерал-майор инж. Йордан Димитров награждава курсантите- първенци на специалности от завършващия випуск

Полево занятие по огневой подготовке

С ЛЮБОВ И ГРИЖА ЗА ЧОВЕКА
ПОЛКОВНИК МЕД. ДОКТОР НИКОЛАЙ МИХАЙЛОВ ШОПОВ

Доктор Николай Шопов е роден на 7 октомври 1947 година в гр. Силистра. Средното си образование завършва в родния си град, а висшето - във Висш медицински институт в гр. Варна. Допълнително придобива медицинска специалност „Организация на военното здравеопазване и военна хигиена“.

През 1991 година е назначен за началник на „Медицинска служба“ във ВВТУ „Тодор Каблешков“.

Поради девоенизиране на службата през 1997 год., е освободен, преминава в запаса и продължава да работи една година в поделението в Казичене. До 2000 год. заема длъжността „Началник на медицински отдел“ в Главно управление на ВМТ.

След девоенизиране на Войските до април 2013 год. работи в отдел „Безопасност и контрол“ на ДП „Транспортно строителство и възстановяване“.

Полковник Николай Шопов е единствения доктор във ВМТ, преминал през всички длъжности от лекар на батальон до началник на медицински отдел в Главното управление на Войските.

През октомври 2022 год. ще празнува 75 –годишен юбилей и продължава да е все така енергичен, деен, любознателен, изпълнен с идеи и предложения как те да се реализират.

Фин човек, който трудно би търпял грубостта, лицемерието и фалша в отношенията между хората. Търпелив, спокоен, приветлив, прекрасен събеседник и винаги с грееща на лицето добродушна усмивка. Съхранил у себе си благородството и мъдростта на времето, готов да даде полезен съвет, да изкаже на място своето мнение и тактично да насърчи всекиго.

Наследник на Хипократ, бащата на медицината, синоним на човечност, всеотдайност и висок професионализъм. Оставил следа в сърцата на колеги, курсанти, офицери и др., а и в историята на тази славна професия на хората с бели престилки във ВМТ и ВВТУ „Тодор Каблешков“.

Полковник д-р Николай Шопов с колеги, офицери от ВВТУ „Тодор Каблешков“

ХРОНОЛОГИЯ НА ПО-ВАЖНИТЕ СЪБИТИЯ ОТ ИСТОРИЯТА НА БЪЛГАРСКИТЕ ДЪРЖАВНИ ЖЕЛЕЗНИЦИ И ВВТУ „ТОДОР КАБЛЕШКОВ“

/1866 – 2000 г./

1866 ГОДИНА

- 7 ноември – Въведена е в експлоатация жп линията Русе – Варна, с дължина 223,6 км;

1873 ГОДИНА

- Юни - Официално откриване на жп линията Цариград – Одрин –Пловдив – Белово, с дължина 561 км;

1885 ГОДИНА

- 4 февруари - Народното събрание приема Закон за железните пътища, съгласно който железницата става държавна собственост;

1888 ГОДИНА

- Открива се за международни превози железопътната линия Цариград – София – Белово, държавата откупува линията Русе – Варна и се учредяват Българските държавни железници;
- Обнародван е княжески Указ № 4 от 1 януари /13 януари/ 1888 г., с който в пионерния полк в Русе е сформирана първата железопътна рота в България;
- Декември - Първите локомотиви поръчани от българското правителство са произведени в Австрия и са наречени с имена на реки: за пътническите влакове – Искър, Марица, Янтра, Струма и на планини, за товарните влакове – Рила, Родопи, Витоша, Люлин, Стара планина, Странджа, Средна гора. Закупени са 58 пътнически триосни и 205 товарни двуосни вагони, произведени в Германия.

1889 ГОДИНА

- Заповед № 90/1889 г. на Министерството на войната – към 8-ма железопътна рота се създава военна железопътна школа.

1900 ГОДИНА

- 31 май 1900 г. С княжески рескрипт на княз Фердинанд е учреден орден „За военна заслуга“, в знак на „...особено благоволение към храбрата ни армия ...“

1904 ГОДИНА

- Заповед № 132/1904 г. на Министерството на войната – железопътната рота се трансформира в железопътна дружина, която изпълнява функциите на учебна школа.

1906 ГОДИНА

- Към железопътната дружина /учебната школа/ от учебната 1906/1907 година се създава специален курс.

1908 ГОДИНА

- По държавните железници има 135 локомотива,система,, „Compound“ и „Zwiling“, 5 мотора и 3382 вагона, от които 15 дворцови, 6 служебни , 26 пощенски, 70 фургона,13 отоплители и 3064 товарни вагона.

1912 ГОДИНА

- Създадено е Министерството на железниците, пощите и телеграфите.

1919 ГОДИНА

- Заповед № 70/08.02.1919 г. по Военното ведомство. В железопътната бригада с командир полковник инж. Руси Лудогоров в състава на Втора железопътна дружина се открива Военно железопътно училище с командир майор инж. Милевоу Бакурджиев. /ЦВА, ф.2563, оп.1,а.е.2, л.539-542 и 547 /. Училището има кратък живот- три месеца.

1920 ГОДИНА

- 25 декември - Българските държавни железници експлоатират общо 2596 км железопътни линии, от които 2212,4 км с нормално междурелсие /1435 мм /,50,7 км теснолинейни /760 мм / и 332,9 км с междурелсие 600 мм .

1922 ГОДИНА

- Царски указ № 16/1922 г. Създава се Държавно железопътно училище към Министерството на железниците, пощите и телеграфите. С отделен царски указ № 60/1922 г. е утвърден закон, приет на 30 ноември 1922 год. от Деветнадесето обикновено народно събрание „...за откриване на телеграфо-пощенско и железопътно училище.“

1923 ГОДИНА

- 5 май. В Държавното железопътно училище е учредено ученическо неутрално въздържателно дружество „Трезвен железничар“, с отговорник Христо Стойков, възпитател в средния отдел.

1925 ГОДИНА

- 6 март 1925 год. На излизане от Народното събрание от наемен убиец е разстрелян Хараламби Стоянов – възпитаник на Железопътната школа, виден синдикален деец.

1926 ГОДИНА

- Октомври 1926 год. Първият випуск на Държавното железопътно училище-80 ученици от средния отдел и 50 от професионалния завършват курса на обучение.

1927 ГОДИНА

- 16 август - Ученикът от трети курс Д. Ц. Ханджиев написва марш на випуска, който се превръща в марш на училището. Автор на музиката е маестро Георги Атанасов.

1928 ГОДИНА

- Заповед № 10/1928 г. на министъра на войната. Държавното железопътно училище влиза в състава на новосформирания железопътен полк на Българската войска.
- 13 септември -Съгласно заповед номер 22 от 13 септември 1928 год. на министъра на железниците, пощите и телеграфите директорът на училището Милевои Бакърджиев предава длъжността на полковник Илия Саръилиев.

1929 ГОДИНА

- Юли 1929 год. В резултат на тежката икономическа криза командването на полка прекратява приема на ученици в средния и професионалния отдел на училището. От 1929 год. до 1935 год. приемът се осъществява в ограничен размер и през година.

1930 ГОДИНА

- Към 15 май Българските държавни железници експлоатират 2950,6 км железопътни линии, от които 2530 км с нормално междурелсие,160,9 км теснолинейни / 760 мм/ и 259,7 км /600 мм/- всички на парна тракция.

1931 ГОДИНА

- 1април 1931 год. Техническите части, в състава на които влиза и железопътния полк, формират техническа бригада.

1934 ГОДИНА

- 11 декември - Полковник Борис Борисов Колчев е новият главен директор на железниците и пристанищата.

1937 ГОДИНА

- На 6 май цар Борис III връчва на командира на Железопътния полк полковник Никола Христов бойно знаме номер 68, придружено с грамота и служебна книжка.
- 14 май 1937 год. В железопътното училище се организират учебни курсове за повишаване квалификацията на висш експлоатационен персонал. За началник на курсовете е назначен полковник Борис С. Балтаджиев, който изпълнява тази длъжност до 1943 год.
- От 7 август до 8 октомври 1937 год. в околностите на Попово се провеждат царски маневри, в които участват железопътното училище и една железопътна дружина.

1938 ГОДИНА

- 1 януари 1938 год. В железопътния полк с командир полковник Никола Христов е открит военен музей. За негов завеждащ е назначен капитан Никола Хайдутков - командир на въжелинейната рота.

1939 ГОДИНА

- 30 юли – Пуснат е в експлоатация участъка Якоруда – Белица от теснолинейната жп линия. В участъка Сараньово – Белица първият машинист е цар Борис –трети, който полага изпит за машинист 1-ва степен и получава правото да управлява пътнически влакове.
- 1 септември. Започва Втората световна война.
- 2 декември – Целият вагонен парк на България преди Втората световна война се състои от 11244 вагона за нормално междурелсие и 11135 вагона за теснопътни линии.

1941 ГОДИНА

- 1 февруари 1941 год. БДЖ създават военновременно мобилизационно формирование- Железопътни войски на БДЖ
- 1 март 1941 год. Железопътният полк мобилизира военновременните си формирования и развърща Управление Железопътни войски с командир полковник Георги Лекарски. От 26 юни 1941 год. то е на гарнизон в Ксанти.
- С Царски указ № 8/03.03.1941 г. е утвърден Закон за Държавното железопътно училище.
- 19 и 20 април 1941 год. българските войски и части от новосформираното Управление Железопътни войски навлизат във Вардарска Македония, Поморавието и Беломорска Тракия.

1942 ГОДИНА

- 16 май 1942 год. На Гарнизонното стрелбище в София е разстрелян редник Петър Йорданов Атларски – войник от тракционната рота на железопътния полк.

1944 ГОДИНА

- януари 1944 год. В изпълнение на плана за евакуация железопътният полк напуска столицата и се евакуира: жп училище и учебната част- в Левски, където се организират занятия с първи курс. Втори курс е на стаж по БДЖ. Железопътната дружина –станционната, превозната, тракционната рота и младите войници от втора строителна рота – в Поликрайще. Мостовата рота – в Ресен, а въжелинейната рота и щаба на полка –в Бояна.
- 1 юни - В Шестнадесетото правителство на Иван Багрянов за министър на железниците, пощите и телеграфите е назначен о. з. полковник Борис Колчев – бивш командир на железопътния полк и директор на железопътното училище
- 9 юни 1944 год. Щабът на войската поставя Железопътни войски под свое командване. Инспекторът на Инженерни войски остава само началник в техническо отношение, както е в армейските инженерни полкове.
- 28 септември 1944 год. Командирът на Железопътните войски при Главното командване полковник Симеон Дейнов е назначен за главен директор на железниците.

1945 ГОДИНА

- Постановление № 3/29.11.1945 г. на Министерския съвет на Народна република България. Държавното железопътно училище е преименувано в Държавно средно железопътно училище и предадено на подчинение на Министерството на железниците, пощите и телеграфите.

1946ГОДИНА

- 8 септември – Провежда се референдум за ликвидиране на монархията и обявяване на страната за „народна република“ .В него участват 91,63

процента от гласоподавателите, а 97,01 процента от бюлетините са действителни и от тях 95,63 процента са за република.

- 15 септември – Двадесет и шестото Обикновено Народно събрание провъзгласява България за народна република.

1947 ГОДИНА

- 1 март –Главно управление на железниците се настанява в сградата на Земеделска банка , на ул. „Иван Вазов“ №3 в София .
- 4 декември - Шестото Велико Народно събрание приема първата конституция на Народна република България .Тя влиза в сила на 6 декември 1947 год. и утвърждава промените след 9 септември 1944 год. и републиканското устройство на страната.

1948 ГОДИНА

- 20 април - Министерският съвет с Постановление № 5 преименува Главната ж. п. работилница в София на Локомотиво –вагонен ремонтен завод „Георги Димитров“.
- 5 септември –В локомотивния завод в София е предаден за експлоатация първия парен локомотив, произведен в България /експл.№ 48.04 /

1949 ГОДИНА

- 5 октомври – Създаден е Научноизследователски институт по транспорта.

1950 ГОДИНА

- Заповед № 52/31.01.1950 г. на министъра на транспорта. Държавното средно железопътно училище е преобразувано в Средно транспортно училище;
- 4 Август -Учредява се Ден на железничаря- през първата неделя на месец август
- Президиумът на Народното събрание издава Указ № 376 за учредяване на званието „Почетен“ за работниците и служителите от ведомството на Министерството на транспорта .

1951 ГОДИНА

- Заповед № 802/13.12.1951 г. на Министъра на транспорта. Средно транспортно училище е преименувано и девоенизирано в Транспортен техникум. Установена е местостоянка в кв. Слатина, София.

1952 ГОДИНА

- 21 декември –Завършена е и въведена в експлоатация цялата подбалканска линия София – Карлово – Карнобат –Бургас. Това е третата основна артерия в направление изток – запад. При строителството ѝ е пробит и най – дългия тунел Козница – Гълъбец, 6 км.

1953 ГОДИНА

- 20 юни –Открива се железопътен и шосеен мост на р. Дунав, свързващ Русе с Гюргево - /Румъния / с дължина 2224 м .

1956 ГОДИНА

- С Постановление № 242 на Министерския съвет се признава средно специално образование на завършилите от 1926 до 1931 год., бившето ж.п. училище – отдел професионален.

1958 ГОДИНА

- Постановление № 76/13.05.1958г. на Министерския съвет на Народна република България. Транспортният техникум е преобразуван в Полувисш железопътен институт /ПЖИ/.
- 1 декември – Въведена е в експлоатация жп гара Горна Оряховица – разпределителна.

1961 ГОДИНА

- 24 май. Среща на първият космонавт в света Юрий Гагарин с личния състав на Полувисшия железопътен институт.

1962 ГОДИНА

- 24 юли - Постановление № 118/24.07.1962 г. на Министерския съвет на Народна република България за по-нататъшно развитие на железопътния транспорт и подобряване на неговата работа:
а/ Съвместна Заповед № 267/31.07.1962 на министъра на народната отбрана и министъра на транспорта - Полувисшият железопътен институт е реорганизиран във военно учебно заведение.

б/ съгласно раздел втори, алинея три на точка 5 се разпорежда учредяването на значката „Образцов железничар“.

в/ от 24 декември наименованието на издаваното професионално списание се променя на „Железопътен транспорт“

1963 ГОДИНА

- 27 април 1963 год. Заместник–председателят на Министерския съвет и министър на транспорта Пенчо Кубадински открива първия електрифициран жп участък в България – отсечката София – Пловдив. Започва използването на дизелова и електрическа тяга в железниците.
- 20 юли –Влиза в експлоатация втората в България електрифицирана ж. п. линия Русе – Горна Оряховица

1964 ГОДИНА

- 10 февруари – С решение № 47 на Министерския съвет се приема Правилник за военните превози.
- 12 декември - Завършен е първият удвоен жп участък Синдел – Варна.

1965 ГОДИНА

- 12 август – Президиумът на Народното събрание въз основа на чл. 35, точка 5 от Конституцията на Народна република България и чл.5, буква „а“ от Закона за Президиума на Народното събрание издава Указ №564 за създаване на Бригада за железопътно и свързочно строителство / БЖСС / към Министерството на транспорта

1966 ГОДИНА

- 1 юни 1966 год. Излиза брой 1 на вестник „Железопътен войн“, а от 1 юни 1976 год. преименуван на вестник „Магистрали“- орган на Командването на ВМТ.
- Открит е Музей на транспорта и съобщенията в приемното здание на първата ж. п. гара Русе. Със заповед на министъра на транспорта № 318 от 30 април 1968 год. той става ведомствен музей към Министерството.

1967 ГОДИНА

- 10 април 1967 год. Създава се Специално управление към Министерството на транспорта и съобщението с началник генерал – майор Иван Митрев в състав: БЖСС, учебно – експлоатационен полк, учебен център в Горна Оряховица и Полувисш железопътен институт.
- Указ № 539/20.07.1967 г. на председателя на Народното събрание на НР България. Връчено е бойно знаме на ПЖИ. С Указ № 671/23.09.1967 г. е даден за патрон на института името на Тодор Каблешков.

1968 ГОДИНА

- 5 януари 1968 год. Към ПЖИ, „Тодор Каблешков“ е сформирана спортна школа с 10 вида спорт и началник майор Димитър Радев.

1969 ГОДИНА

- 16 януари – Група военни писатели се срещат с обучаемите курсанти;
- 28 юни – на посещение в ПЖИ е делегация на Висшето военно железопътно училище в гр. Санкт Петербург, Русия;
- 27 юли – В района на ПЖИ „Т. Каблешков“ е открит паметник - барелеф на Тодор Каблешков

- *13 ноември* - на посещение в ПЖИ е руска делегация, водена от началник щаба на Железопътните войски на Русия.

-

1970 ГОДИНА

- *12 март* – Видни български писатели се срещат с личния състав на института;
- *5 май*- По инициатива на в. „Железопътен воин“ в ПЖИ се провежда среща на три поколения железопътни воители. Учат: генерал – майор Иван Митрев, полковник Михаил Ралев, В. Босев, Х. Янкулов, З. Киров, Х. Коцев, К. Богданов и др.;
- *22 септември* – на посещение в ПЖИ е делегация водена от министъра на транспорта на Румъния;
- *13 октомври* – Открива се първата изложба на младежкото движение за ТНТМ в института.

-

1971 ГОДИНА

- *15-20 март* – На посещение в института е делегация от Румъния;
- *10 април* – На посещение в ПЖИ е делегация от Унгария - железопътния техникум в гр. Сегет;
- *17 април* – Среща на курсантите с писатели и поети, завършили железопътното училище, по случай 50-годишнината от основаването му;
- *30 юни* - На посещение в института е делегация водена от началника на Железопътните войски на Чехословакия;
- *16 ноември* – Среща на личния състав на института с изтъкнати спортисти /олимпийски, световни и европейски шампиони/, завършили железопътното училище.

Тържествено събрание с концерт по случай 50-годишнина на Института

1972 ГОДИНА

- 26 юни – Направен е първия късометражен чернобял документален филм за Железопътни войски със заглавие „Коловози на дълга“
- 8 септември – За активно участие в изграждане на БНА се повишават в звание „генерал – лейтенант“, генерал – майор Иван Митрев и в звание „генерал – майор“, полковник Григор Жотев
- 28 септември – На посещение в института е министър на транспорта на Чехословакия;
- 26 декември – Тържествено честване на 50-годишния юбилей от създаването на транспортното училище в салона на Народната опера в София. ПЖИ „Тодор Каблешков“ е награден с орден „Народна република България – I степен“.

Випусен акт на 47-ми випуск в Железопътния завод „Г. Димитров“ – София

1973 ГОДИНА

- 2 март –Началникът на Железопътни войски генерал- лейтенант Иван Митрев е назначен за заместник – министър на транспорта
- 25 юни – На посещение в института е министъра на въздухоплаването на Куба;
- 9 юли - На посещение в института е заместник-министъра на транспорта на Египет;
- 5 декември – На посещение в института са министрите на транспорта на източно-европейските държави;

1973 г. *Министърът на транспорта Васил Цанов разглежда разработката „Макет на автоматизирани системи за управление“*

- 28 декември – Посещение в ПЖИ на висши държавни ръководители от България, във връзка с направеното предложение за прерастване във ВУЗ.

1974 ГОДИНА

- 26 март – С Указ на Държавния съвет се създават два медала: „ За отличие в Железопътни войски „ и „За заслуги в Железопътни войски“
- 26 март - 8 април – Железопътни специалисти от Куба посещават института за обмяна на опит;
- 9 май – На посещение са военните аташета на източно-европейските държави;
- 31 май - На посещение в института е първият заместник-министър на транспорта на Куба;
- 8 юни – Посещение на командващият Железопътните войски на СССР.
- 6 септември –Открива се и се въвежда в експлоатация новата сграда на Централна ж. п. гара София. Приемното здание е проектирано от „Транспроект“ - София, с главен проектант арх. Милко Бечев.

Началникът на ПЖИ генерал - майор Григор Жотев разговаря с курсанти, участници във военния парад на 9 септември 1974 год.

1975 ГОДИНА

- 11 март – Тържествено събрание на личния състав по случай Дравската епопея на Втората световна война. Среща с участници във войната;

Генерал-полковник Владимир Стойчев на тържествено събрание в ПЖИ по случай 30 години от Дравската епопея

- 7 май – На посещение в Института е делегация, водена от министъра на транспорта на Румъния;
- 22 юли – Подписване на договор за сътрудничество между ПЖИ „Тодор Каблешков“ и ръководството на град Белово.

1976 ГОДИНА

- 14 април – Провеждане на научно-теоритична конференция в Института по случай 100-годишнината от Априлското въстание;
- 31 май – В. „Железопътен войн“ отбелязва 10 – годишен юбилей. По този повод министъра на транспорта го награждава с юбилеен медал „30 години БНА“ и обявява ,че от 1 юни 1976 год. той се преименува на в. „Магистрали“

- 23 септември – Героят на НРБ генерал-полковник Захари Захариев и генерал – майор Полина Недялкова посещават ПЖИ

- 30 октомври – На посещение в института е делегация от Министерството на транспорта на Мавритания;

1977 ГОДИНА

- 12 март – Посещение в института на заместник-министъра на Въоръжените сили на Куба, той и началник на Младежките строителни войски на страната.

12 март 1977 г. Кубинска военна делегация в ПЖИ „Тодор Каблешков“

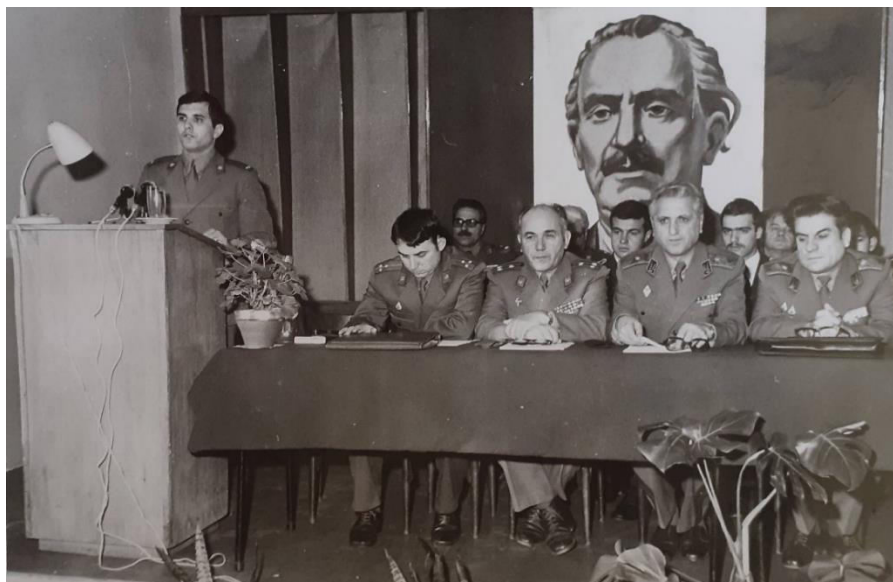
Среща на членовете на литературния кръжок в ПЖИ с военни писатели и редакцията на вестник „Стършел“ -

1978 ГОДИНА

- 24 март – Среща на личния състав с писатели-фронтовици по случай годишнината от провеждането на Дравската епопея на Втората световна война;
- 6 април – Среща на курсантите с редакцията на вестник „Стършел“;
- 9 юни – На посещение в института е министърът на отбраната и началникът на Генералния щаб на Българската народна армия

- 20 юли – На посещение е делегация на Въоръжените сили на СССР;

1978 г. Официалните лица, които присъстват на отчетно- изборна конференция на младежката организация в ПЖИ „Тодор Каблешков“

- 14 ноември – Открита е за редовна експлоатация фериботната връзка между Варна и Иличовск / СССР / с дължина 550 км.

1979 ГОДИНА

- 18 април – В ж. п. завода „Г. Димитров“ в София е даден за ремонт последния парен локомотив, с което приключва поддържането на парните локомотиви в България
- 19 юни – На посещение в института е делегация на Железопътните войски на Чехословакия;
- 27 юли – Посещение на военна делегация от Унгарската народна армия, водена от началника на ВОСО;
- 7 септември – Посещение на делегация на Железопътните войски на СССР

1980 ГОДИНА

- 29 април – На посещение в института е председателя на Държавния съвет на Народна република България;
- 19 май – Гостува делегация на Военното железопътно училище в гр. Санкт Петербург. Подписва се Договор за сътрудничество между двете учебни заведения;
- 27 септември – Посещение на делегация на Военната академия „Тил и транспорт“ в Санкт Петербург, Русия.

Бойни стрелби на курсанти на полигона „Сливница“

1981 ГОДИНА

- Честване 1300 годишнината от основаването на Българската държава с посещение на артиста Стойко Пеев - изпълнител на ролята на хан Аспарух.

Актьорът Стойко Пеев с офицери от Института

- 8 юни – Тържествено е отбелязана 15 – та годишнина на в. „Магистрали“. По този повод министъра на транспорта го награждава с медал „За заслуги към ВМТ“
- 16 юни 1981 г. Учредена е Вапцаровска награда, която се връчва на първенеца на випуска на института. Първи носител на тази награда е първенецът на випуск „Аспаруховски-81“ – младши лейтенант Павлин Марчевски от специалност „Машинисти на дизелови локомотиви“
- 2 декември – На посещение в института е делегация водена от Началника на Транспортното управление при Националната народна армия на ГДР;

1980 ГОДИНА

- *12 март* – Провеждане на тържествено събрание по случай националния празник на Монголската народна република с присъствието на посланика на МНР;
- *13 април* – Министърът на железниците на СССР посещава института

Министърът на железниците на СССР Николай Конарев на посещение в училището

- *30 юни* – Посещение на делегация, водена от заместник-министъра на транспорта на Ирак;
- *29 октомври* – Тържествено честване на 60-годишния юбилей от създаването на транспортното училище в салона на Народната опера в София;
- *10 ноември* – Посещение на делегация, водена от министъра на транспорта на Кореиската народна демократична република;
- *22 декември* – В ПЖИ се провежда съвместен колегиум на Министерството на транспорта и Министерството на народната просвета, за обсъждане предложение за преобразуване на ПЖИ „Тодор Каблешков“ във висше учебно заведение към министерството на транспорта.

Съвместен колегиум на Министерството на народната просвета и Министерството на транспорта по проблемите на училището

1983 ГОДИНА

- 22 юли – Посещение в института на делегация, водена от министъра на пътищата и съобщенията на СССР;
- 9 октомври – Среща с изтъкнати български композитори, по случай 50-годишнината от създаването на Съюза на българските композитори;
- 15 декември – Открит е удвоеният електрифициран ж. п. участък София - Пловдив

1984 ГОДИНА

19 март 1984 год. Възпитаникът на 32-ри випуск на Транспортния техникум Атанас Тодоров Станев е удостоен със званието „Герой на социалистическия труд“

- 21 май – С Указ № 1562 на Държавния съвет на НР България, Полувисшият железопътен институт се преобразува във Висше народно военно транспортно училище „Тодор Каблешков“. В Института се провежда официално тържество. Началникът на училището генерал – майор Григор Жотев е удостоен със званието „Заслужил деятел на образованието „
- 26 май – Министерският съвет приема Постановление № 23 за решаване на някои въпроси на ВВТУ „Тодор Каблешков“. В член 2 определя номенклатурата на специалностите...
- 24 юни – Провежда се първото заседание на новоучредения Академичен съвет на ВНВТУ „Т. Каблешков“;
- 19 ноември – Посещение във ВНВТУ на делегация водена от министъра на транспорта на Полша

1985 ГОДИНА

- 5 юни – Със Заповед № РД-08-274 на министъра на транспорта, ВНВТУ „Тодор Каблешков“ преминава на пряко подчинение на Министерството на транспорта.

1986 ГОДИНА

- 29 май – На посещение в училището е делегация, водена от министъра на железопътния транспорт на Китайската народна република;
- 30 май - Посещение във ВНВТУ на делегация, водена от първият заместник-министър на транспорта на Република Куба.

Първият заместник-министър на транспорта на Република Куба Серафим Фернандес в училището

- 3 юни- Влиза в действие двойната електрифицирана железопътна линия София –Горна Оряховица – Варна

1987 ГОДИНА

- 24 март – ВНВТУ „Тодор Каблешков“ става асоцииран член на Министерството на транспорта /Постановление на Министерския съвет № 17/1987г/.

1988 ГОДИНА

- 29 февруари – Училището се посещава от делегация на Московския институт за инженери по транспорта /МИИТ/ за обмяна на опит. Подписва се договор за сътрудничество между двете висши учебни заведения;

Делегация на МИИТ „Дзержински“ - Москва на посещение в кабинета по чужди езици

- 25 април – На посещение във ВНВТУ „Т. Каблешков“ е делегация от Военния факултет на Висшето училище по транспорт и съобщения на Чехословакия от град Жилина;
- 6 юни – Посещение във ВНВТУ на делегация, водена от началника на Дрезденския инженерен институт. Проведена е среща за обмяна на опит и сключен договор за сътрудничество между двете висши учебни заведения;
- 18 октомври – Във ВНВТУ „Тодор Каблешков“ е проведена обмяна на опит с делегация от МИИТ, Москва;
- 29 ноември – В училището е на посещение делегация от Корейската народно демократична република, водена от Председателя на Комитета по транспорт и съобщения.
-

1989 ГОДИНА

1 януари. По решение на Секретариата на ЦК на БКП се закрива в. „Магистрали“

- 18-22 май – Училището се посещава от делегация на Военното транспортно училище в Санкт Петербург, Русия;
- 15 юни – Държавният съвет на НРБ издава Указ №1116 за откриване на Средно сержантско училище в Горна Оряховица
- 19 юни – На посещение във ВНВТУ „Т. Каблешков“ са посланиците на Камбоджа и Лаоската народно демократична република
- 19 октомври – ВНВТУ издава книгата на генерал- майор доцент Григор Жотев „100 години железопътно образование в България -1889-1989 г.“
- 29 октомври – Провежда се тържествено честване на 100-годишнината на железопътното образование в България.

16 юни 1989 г. Откриване изложба в Националния музей на образованието – Габрово, посветена на 100-годишнината от железопътното образование в България

- 4 август – Началникът на ВНВТУ „Тодор Каблешков“ доцент генерал – майор Григор Жотев е назначен за заместник – началник на ВМТ по ВУЗ и специална подготовка

1990 ГОДИНА

- 15 ноември – Великото Народно събрание приема Закон за изменение на Конституцията на Народна република България, като името на страната става Република България

1991 ГОДИНА

- 12 юли – Великото Народно събрание приема Конституцията на Република България.
- Септември. Представители на съветските и чехословашките железопътни войски гостуват в училището.
-

1992 ГОДИНА

- 11 август – Излиза от печат стихосбирката на о. з., възпитаник на ПЖИ „Тодор Каблешков“ Веселин Найденов „Любовта на скитника“.
- 26 ноември – България е приета за редовен член на Европейската конференция на министрите на транспорта в Париж.

1993 ГОДИНА

- 15 април – Ратифицирано е споразумение за асоцииране на България с Европейския съюз – 10 ноември – Европейската общност променя наименованието си и започва да се нарича Европейски съюз.

1994 ГОДИНА

- 14 юни – На посещение във ВВТУ „Тодор Каблешков“ е делегация на Железопътните войски на Русия;
- 17 октомври – За генерален директор на БДЖ е назначен инженер Стамен Делков Стаменов- възпитаник на 32 – ри випуск на Транспортния техникум.

1995 ГОДИНА

- 13 януари – Чества се патронния празник на ВВТУ „Тодор Каблешков“, на който присъстват председателя на Министерския съвет на България и министрите на отбраната, транспорта и вътрешните работи.

13.01.1995 г. Министър-председателят на Република България Жан Виденов и министъра на транспорта инж. Стамен Стаменов на посещение във ВВТУ

18 септември 1995 год. Среца с представители на транспортните университети в Москва и Санкт Петербург

1996 ГОДИНА

- 13 януари – На патронния празник на ВВТУ „Тодор Каблешков“ присъстват председателя на Министерския съвет на Р България и командващите железопътните войски на Русия, Украйна, Беларус и Румъния;
- декември – Посещение във ВВТУ „Тодор Каблешков“, на работна група от Япония, водена от министъра на транспорта и участваща в разработването на генерален план за развитие на Българските държавни железници.

1997 ГОДИНА

- април – Посещение във ВВТУ „Тодор Каблешков“ на министъра на транспорта и среща с Академичния съвет на училището;
- 24 юли – Посещение във ВВТУ „Тодор Каблешков“ на помощник-военния аташе на САЩ в България.
- Тържествено отбелязване на 75 -тия юбилей на ВВТУ „Тодор Каблешков“

30 октомври - Излиза от печат книгата на о. з. генерал – майор доцент Григор Жотев „Висше военно транспортно училище „Тодор Каблешков 1922- 1997 год.“

1998 ГОДИНА

- 3 юни-С Постановление №125 се приема Правилник за устройството и дейността на ВВТУ „Тодор Каблешков“

„ ...Член 7. /1 / Структурата на ВВТУ,, Тодор Каблешков ,, включва командване и органи на управление, основни звена / факултети, Транспортен колеж и катедри / и обслужващи звена Тя се утвърждава от министъра на транспорта по предложение на началника на училището ...“

1999 ГОДИНА

1999 г. Първи випуск на старишни-школници. Строят води подполковник Любен Бациев

- 8 април- С решение на 38 –то Народно събрание е приета Военна доктрина на Република България. На основание чл. 90 от нея военните формирования

извън състава на Министерство на отбраната се девоенизират и със закон се преобразуват в държавни предприятия.

- 26 април – Утвърдена е с Решение № 260 на Министерския съвет Спогодба между правителството на Република България и Република Македония за свързване на железопътните мрежи на двете страни.

„...Член 1. Да се изгради железопътната линия с междурелсие 1435 мм по направление Кюстендил –Обща гранична гара Гюешево –Беляковци – Куманово ...“

2000 ГОДИНА

- 31 август – Висшето военно транспортно училище „Тодор Каблешков“ се девоенизира във Висше транспортно училище „Тодор Каблешков“
- 15 ноември –Приет е Закон за железопътния транспорт от 38-то Народно събрание

Към 15 ноември общата разгърната дължина на ж. п. инфраструктурата в страната е 6938 км, като средната ѝ гъстота е 68 км на 1000 кв. км територия

Декември 2000 г. Участници в инициативния комитет за учредяване на фондация „Тодор Каблешков“

ПО ЗАВОИТЕ НА ЖИВОТА
ПОДПОЛКОВНИК ПЕТКО СТОЯНОВ ЕЛЕНКОВ

Петко Стоянов Еленков е роден на 6 февруари 1962 год.

Завършва Полувисшия железопътен институт „Тодор Каблешков“, специалност „Експлоатация и ремонт на дизелови локомотиви“ в периода 1979-1982 г. и ВВТУ през 1991 г. с придобита квалификация „инженер – оператор по железопътна техника“. В периода 1997 – 2003 г. се обучава в Академията на Министерството на вътрешните работи където получава висше образование „бакалавър –инженер по Пожарна и аварийна безопасност“. През 2008 г. във ВТУ „Тодор Каблешков“ получава диплом за магистър по икономика на транспортната фирма.

1991 год. Военна клетва на випуск – 69 във ВВТУ „Тодор Каблешков“

Офицерската му служба протича във Войските на Министерството на транспорта/1982-1990 год./; ВВТУ „Тодор Каблешков“ на длъжност командир на

курсантски взвод /1990-1997 г./; в Министерството на вътрешните работи на длъжност заместник–началник на ШВСМ/1997-2000 г./; Национална служба, „Жандармерия“ - на длъжност командир на взвод, охранителна рота и полицейски инспектор в сектор „Охрана на обекти“/2000-2009 г./; в „Бюро за охрана и сигурност – ИТ“-ЕООД /2009 – 2013 г./ и от март 2015 год. в Охранителна фирма „Прайд холдинг“ .

Занятие по строева подготовка

Във връзка със 100- годишнината от провъзгласяването на Независимостта на България, на 22 септември 2008 год. е удостоен от министър – председателя Сергей Станишев с Почетна офицерска карта.

Членува в Клуба на офицерите и сержантите от запаса и резерва от бившите ВВТУ „Тодор Каблешков“ и Войските на Министерството на транспорта.

1991 год. Военна клетва във ВВТУ като командир на рота – електрически локомотиви

**ГЕНЕРАЛИ И ОФИЦЕРИ, ВЪЗПИТАНИЦИ И СЛУЖИЛИ В ДЪРЖАВНОТО
ЖЕЛЕЗОПЪТНО УЧИЛИЩЕ, ПЖИ „ТОДОР КАБЛЕШКОВ“ И ВВТУ,
ЗАВЪРШИЛИ ПЪЛНИЯ КУРС НА ВОЕННАТА АКАДЕМИЯ „ТИЛ И
ТРАНСПОРТ“ В САНКТ ПЕТЕРБУРГ**

/1952 – 1999 г./

УЧЕБНА 1952 – 1957 г.

Специалност „Експлоатация на железните пътища“

Подполковник инж. Йордан Рангелов Златански

Роден през 1924 г. и починал през 1993 г. Заема длъжността Директор на Полувисшия железопътен институт в периода 1965 – 1970 г.

УЧЕБНА 1953 – 1958 г.

Специалност „Строителство и възстановяване на железопътни линии“

Подполковник инж. Никола Димитров Жеков

Роден на 22 април 1928 г. и починал на 21 ноември 2003 г. Заема длъжностите: командир на Железопътния полк в Горна Оряховица -1959-1960 г.; директор на Полувисшият железопътен институт – 1962-1965 г; командир на Бригада за железопътно и свързочно строителство в София – 1965-1966 г. и началник на Транспортно управление на Тила на БНА – 1977-1989 г.

УЧЕБНА 1957 – 1962 г.

Специалност „Строителство и възстановяване на железопътни линии“

Генерал-майор инж. Георги Христов Каракехайов

Роден на 21 ноември 1926 г. и починал на 25 февруари 2010 г. Заема длъжността заместник-началник на Войските на министерството на транспорта, той и главен инженер – 1974-1992 г.

УЧЕБНА 1967 – 1972 г.

Специалност „Строителство и възстановяване на железопътни мостове“

Генерал-майор инж. Рангел Лозанов Рангелов

Роден на 14 юни 1940 г. и починал през 2021 г. Заема длъжността Началник на Войските на министерството на транспорта – 1992-1994 г.;

Полковник инж. Атанас Йорданов Атанасов

Роден на 15 ноември 1943 г. Заема длъжността началник на направление „Специални дейности“ в Министерството на транспорта;

Полковник инж. Христо Спасов Георгиев

Роден на 25 ноември 1941 година. Служи в управление „Отбранително – мобилизационна подготовка“ при Министерството на транспорта – 1985-1992 г. и в отдел „Отбранително-мобилизационна подготовка“ на Национална компания „Български държавни железници“ – 1993-1997 г.

УЧЕБНА 1968 – 1972 г.

Специалност „Строителство и възстановяване на железопътни линии“

Полковник Александър Николов Мануилов

Роден на 29 септември 1944 г. Заема длъжността: Началник на отдел „Военни съобщения“ в Транспортно управление на Тила на БНА – 1984-1991 г;

Полковник инж. Димитър Трифонов Живков

Роден на 30 януари 1944 година. Заема длъжността: Първи Заместник-началник на ВВТУ „Тодор Каблешков“ – /1994 – 1997 г./;

Полковник инж. Виктор Крумов Граховски

Роден през 1944 година и починал на 20 август 2009 г. Заема длъжността Началник на отдел в Главно управление на Войските на Министерството на транспорта.

Полковник инж. Кирил Спасов Георгиев

Роден през 1944 година. Заема длъжността: Началник на учебния отдел във ВВТУ „Тодор Каблешков“ –/ 1984 – 1988 г./

УЧЕБНА 1969 – 1973 г.

Специалност „Строителство и възстановяване на жп мостове и тунели

Полковник инж. Николай Истилиянов Вукадинов

Роден през 1944 година и починал през 2020 г. в София. Заема длъжност“ Заместник-началник на Войските на Министерството на транспорта –/ 1993-1997 г. /

Полковник доктор инж. Георги Енев Топалов

Роден през 1945 година. Заема длъжност Началник на отдел в управление „Подготовка на страната за отбрана“ в Министерството на отбраната –/ 1993-1997 г./

Полковник инж. Виктор Костадинов Вутов

Роден през 1946 година. Заема длъжност Заместник-командир на учебна експлоатационна железопътна бригада в гр. Горна Оряховица – /1990-1997 г./

УЧЕБНА 1970 – 1974 г.

Специалност „Строителство и възстановяване на жп мостове“

Генерал-майор доктор академик инж. Христин Кирилов Христов

Роден на 16 ноември 1946 година. Заема длъжност Началник на Войските на Министерството на транспорта – /1994-1997 г./

Полковник инж. Методи Спасов Георгиев

Роден на 8 март 1945 година. Заема длъжност Заместник-началник щаб на Войските на Министерството на транспорта – /1991-1997 г./

Полковник инж. Божидар Зиновиев Григоров

Роден през 1945 година. Заема длъжност Командир на железопътна строителна бригада, Илиянци – /1987-1993 г./ и началник на отдел в КВМТ.

Полковник инж. Иван Костадинов Станков

Роден през 1944 година. Заема длъжност Командир на пътно-строителна бригада – /1987-1992 г./

УЧЕБНА 1971 – 1975 г.

Специалност „Експлоатация на железните пътища“

Полковник инж. Тодор Григоров Соколов

Роден 15 ноември 1945 година. Заема длъжност Командир на учебна експлоатационна железопътна бригада Горна Оряховица –/ 1983-1987г./ и/ 1993 – 1995 г./; Началник щаб на Войските на Министерството на транспорта –/ 1995 – 1997 г./ и старши преподавател във ВВТУ „Тодор Каблешков“.

Полковник инж. Атанас Георгиев Кичуков

Роден през 1946 година. Заема длъжност Началник на Висше военно инженерно строително училище „Любен Каравелов“, Суходол-/1993-2000 г./

Полковник инж. Димитър Асенов Милошев

Роден през 1945 година. Заема длъжност Преподавател по строителство и възстановяване на железопътни линии във ВА „Г.С.Раковски“, София.

Полковник инж. Иван Стефанов Митев

Роден през 1945 година и починал на 26 юли 2008 г. Заема длъжност Началник на отдел „Отбранително-мобилизационна подготовка“ на Национална компания „Български държавни железници“.

УЧЕБНА 1972 – 1976 г.

Специалност „Строителство и възстановяване на жп линии“

Полковник инж. Михаил Христов Карамаринов

Роден на 12 юни 1945 година. Заема длъжност Началник на висше военно транспортно училище „Тодор Каблешков“ - /1993–1997 г./

Полковник инж. Живко Иванов Рашков

Роден на 14 юни 1946 година. Заема длъжност в отдел „Транспортен“ на Българската армия -/ 1992–2000 г ./;

Полковник инж. Стойчо Панайотов Дойчев

Роден през 1947 година. Заема длъжност Командир на железопътна строителна бригада, Пловдив- /1991–1996 г./

УЧЕБНА 1973 – 1977 г.

Специалност „Строителство и възстановяване на жп мостове и тунели“

Полковник инж. Васил Златков Тонков

Роден на 2 февруари 1947 година. Заема длъжност Командир на учебна експлоатационна железопътна бригада Горна Оряховица – /1987-1993 г./; Заместник-началник по тила на Войските на Министерството на транспорта – /1997 – 2000 г./

Подполковник инж. Георги Седефов Будинов

Роден през 1949 година. Заема длъжност Командир на строителен жп батальон в железопътна бригада гр. Пловдив – /1980 – 1987 г./

Полковник инж. Неделчо Кузманов Неделчев

Роден на 4 август 1947 година. Заема длъжност Началник на катедра „Общовойска и тактико-специална подготовка“ във ВВТУ „Тодор Каблешков“ –/ 1990 – 1995 г./

Полковник инж. Софрон Василев Софронов

Роден на 30 октомври 1950 година. Заема длъжност Началник на управление в Главния щаб на Войските на Министерството на транспорта – /1996 – 1997 г./

УЧЕБНА 1975 – 1979 г.

Специалност „Средства за техническо въоръжение на железопътни войски“

Полковник инж. Върбан Милев Върбанов;

Полковник инж. Емил Георгиев Темелков;

Полковник инж. Николай Никифоров Николов;

Старши лейтенант инж. Райчо Ангелов Митев.

УЧЕБНА 1976 – 1980 г.

Специалност „Строителство и възстановяване на жп линии“

Подполковник инж. Цветан Георгиев Цанков - роден 1947г;

Подполковник инж. Симеон Георгиев Симеонов;

Подполковник инж. Трендафил Иванов Стоянов;

Майор инж. Йордан Илиев Букев.

УЧЕБНА 1981 – 1984 г.

Специалност „Командно щабна-оперативно тактическа на военните съобщения“

Полковник инж. Георги Иванов Бирданов

Роден на 17 април 1945 г. Заема длъжност Началник на направление „Военни превози“ в отдел „Транспортен“ на БА -/ 1992-2000 г./

УЧЕБНА 1986 – 1989 г.

Специалност „Командно щабна-оперативно тактическа на жп войски

Полковник Велико Енчев Великов

Заемана длъжност: Началник щаб на железопътна строителна бригада в гр. Варна -/ 1991-1998 г.

Полковник Валентин Ангелов Филев

Заемана длъжност: Служи в управление „Отбранително-мобилизационна подготовка“ при Министерството на транспорта - /1985-1992 г./

Забележка: Посочените звания и длъжности на офицерите и генералите са при приключване на кадровата им военна служба.

Офицери, завършили ВА „Тил и транспорт“ Санкт Петербург, Русия

ВЪЗПИТАНИЦИ
НА ДЪРЖАВНОТО ЖЕЛЕЗОПЪТНО УЧИЛИЩЕ, ПОЛУВИСШИЯТ
ЖЕЛЕЗОПЪТЕН ИНСТИТУТ „ТОДОР КАБЛЕШКОВ“ И ВИСШЕТО ВОЕННО
ТРАНСПОРТНО УЧИЛИЩЕ, ЗАЕМАЛИ РЪКОВОДНИ ДЛЪЖНОСТИ В
СИСТЕМАТА НА БДЖ, МНО, МВР, МИНИСТЕРСТВО НА ТРАНСПОРТА И
ДР.

/1922 – 2000 г./

Випуск № 1

- Доктор инж. Цано Тончев – заместник-началник на Железопътно управление;
- Лука Шопов - заместник-началник на Железопътно управление;
- Григор Върбанов – Генерален директор на „Авторемонтстрой“;
- Инж. Никола Гайдаров – инженер - конструктор.

Випуск № 2

- Полковник Георги Патронов – военен прокурор;
- Михаил Попов - заместник-министър на транспорта.
-

Випуск № 4

- Полковник Боню Марков – началник ВОСО в Българската армия;
- Иван Стателов - заместник-началник на Железопътно управление;
- Генерал-майор Ради Томов – началник управление в Министерството на отбраната.

Випуск № 5

- Инж. Марин Баков – заместник-генерален директор на Български държавни железници;
- Иван Бенев – директор в Български държавни железници;
- Димитър Гюзелев – директор в Български държавни железници;
- Петър Диков – заместник - кмет на гр. София;
- Димитър Димитров - директор в Български държавни железници;
- Доцент Нако Дойнов – ръководител катедра ВУЗ;
- Дончо Донев - директор в Български държавни железници;
- Георги Иванов – директор на железопътно училище.

Випуск № 6

- Иван Илиев – заместник-началник на Полувисшия железопътен институт.

Випуск № 8

- Георги Рангелов – директор на Полувисшия железопътен институт.

Випуск № 10

- Полковник Васил Босев – началник катедра във ВА „Г.С.Раковски“, София;
- Полковник Георги В. Георгиев – заместник-началник ВОСО в Българската армия.

Випуск № 11

- Професор доктор на икономическите науки Стефан Цанков – ръководител катедра във ВУЗ .

Випуск № 12

- Инж. Кънчо Бончев – директор в Български държавни железници;
- Доктор Начо Симеонов – заместник-министър на транспорта.

Випуск № 13

- Койчо Радев – началник на Железопътно управление.

Випуск № 14

- Инж. Иван Иванов – началник на Железопътно управление;
- Теню Казака – заместник-генерален директор на Български държавни железници;
- Васил Инев - директор в Български държавни железници;
- Кою Кънчев - директор в Български държавни железници.

Випуск № 15

- Професор доктор Марин Георгиев – ръководител катедра във ВУЗ;
- Доктор инж. Атанас Джонев - директор на НИИТ;
- Нейко Нейков – главен редактор на вестник „Транспортен глас“;
- Марко Кочев – заместник-началник на Железопътно управление;
- Христо Минчев – началник на Железопътно управление;
- Иван Стоименов – началник на отдел в Министерство на транспорта;
- Милчо Христов - заместник-генерален директор на Български държавни железници.

Випуск № 16

- Ангел Ал. Димитров – главен редактор на вестник „Транспортен глас“;
- Диман Диманов – Генерален директор на Български държавни железници;
- Ефтим Добрев - заместник-генерален директор на Български държавни железници;
- Крум Дойчинов - директор в Български държавни железници;
- Славчо Драгомиров – заместник-министър на транспорта;

- Полковник доктор Христо Коцев – заместник-началник на Железопътни войски;
- Инж. Минчо Марков – Директор на Полувисшия железопътен институт;
- Дончо Михов – началник на Железопътно управление;
- Кръстю Мишев – заместник-министър на транспорта;
- Димитър Панов - директор в Български държавни железници;
- Ангел Тонев – Завеждаш контрол на „Парни котли“;
- Златко Христов - директор в Български държавни железници;
- Ганчо Чолаков - заместник-генерален директор на Български държавни железници;

Випуск № 17

- Инж. Боян Анев - директор в Български държавни железници;
- Инж. Васил Бакалов - директор в Български държавни железници;
- Асен Димитров – директор МТС в Български държавни железници;
- Величко Къдринов – заместник-министър на външната търговия;
- Георги Нейков - главен редактор на вестник „Транспортен глас“;
- Славчо Драгомиров – заместник-министър на транспорта;
- Инж. Рад Синигеров - заместник-генерален директор на Български държавни железници.

Випуск № 18

- Генерал-майор Анев – Началник управление в Министерството на вътрешните работи;
- Костадин Богданов – началник на отдел в Министерството на транспорта;
- Вълко Вълков – заместник-министър на транспорта;
- Полковник Жеко Койчев – Началник ВОСО на Втора българска армия;
- Полковник Ганчо Старибратов – заместник-генерален директор на Българска гражданска авиация;
- Иван Цеков – началник на отдел в Министерството на транспорта.

Випуск № 19

- Коста Ганчев – началник на отдел в Министерството на транспорта;
- Драгомир Николаев - главен редактор на вестник „Транспортен глас“;
- Нино Нинов – Началник на Железопътно управление;
- Полковник Цветан Павлов – заместник-началник на Полувисшия железопътен институт;
- Полковник Иван Паунов - заместник-началник на Полувисшия железопътен институт;
- Янко Чибуков – заместник-министър на транспорта;
- Полковник Христо Янкулов – началник управление „Транспорт“ в Министерство на отбраната.

Випуск № 20

- Никола Влахов – заместник-генерален директор на Български държавни железници;

- Инж. Костадин Костадинов – заместник-генерален директор на Български държавни железници;
- Полковник Кирил Минков – заместник-началник на Железопътни войски;
- Доктор инж. Иван Панчев - заместник-генерален директор на Български държавни железници;
- Инж. Ангел Петков - заместник-генерален директор на Български държавни железници;
- Захари Стоянов - заместник-генерален директор на Български държавни железници;
- Доктор инж. Марко Трингов - заместник-генерален директор на Български държавни железници;
- Марин Ценов – Началник управление в Министерство на транспорта;
- Георги Ямаков – заместник-началник на Железопътно управление.

Випуск № 21

- Доцент доктор Неделко Вражалиев – директор в Български държавни железници;
- Величко Янчев - директор в Български държавни железници.

Випуск № 23

- Генерал-майор инж. Георги Каракехайов – Заместник-началник на Войските на Министерството на транспорта.

Випуск № 24

- Инж. Желязко Петров – началник на Железопътно управление;
- Илия Томов – Началник на отдел в Министерството на транспорта;

Випуск № 26

- Инж. Марин Захариев – заместник-началник на Железопътно управление;
- Миле Костов - заместник-генерален директор на Български държавни железници;
- Инж. Стамен К. Стаменов – Първи заместник-министър на транспорта.

Випуск № 28

- Васил Василев – заместник-генерален директор на Български държавни железници;
- Пейчо Киров – началник на Железопътно управление;
- Стоил Фердов – заместник-министър на транспорта;

Випуск № 29

- Инж. Георги Момчилов – заместник-началник на Железопътно управление.

Випуск № 30

- Инж. Георги Бойкин – експерт в бюро „ОПВ“ – гр. Прага, Чехословакия;
- Велчо Велев – заместник-началник на Железопътно управление;
- Тодор Спасов - директор в Български държавни железници;
- Минко Христов - директор в Български държавни железници;
- Ангел Виденов – Генерален директор „Транспред“;
- Кръстю Руйников - директор в Български държавни железници;
- Ангел Димитров – Генерален директор на Български държавни железници;
- Инж. Минко Христов - директор в Български държавни железници.

Випуск № 31

- Йордан Димитров – директор в Български държавни железници;
- Доцент Ангел Йорданов – преподавател във ВУЗ;
- Атанас Станев – Председател на федерация на профсъюзите;
- Доцент Борис Михайлов – преподавател във ВУЗ;
- Йордан Стоянов – директор на дирекция в Министерство на транспорта;
- Асен Томов - директор в Български държавни железници;
- Доцент доктор Евгени Василев – ръководител катедра във ВУЗ;
- Николай Тончев - директор в Български държавни железници;
- Инж. Иван Харизанов – Директор на Домостроителен комбинат.

Випуск № 32

- Инж. Стамен Д. Стаменов – министър на транспорта;
- Петко Батев – заместник-председател на федерация;
- Лазарин Вългенов – заместник-началник на Железопътно управление;
- Илия Дандолов – заместник-генерален директор на Български държавни железници;
- Йото Кръстев – главен редактор на вестник „Железничар“;
- Иван Лашов – Главен счетоводител на Български държавни железници;
- Инж. Пейко Ралчев - заместник-генерален директор на Български държавни железници;
- Иван Ставрев - заместник-началник на Железопътно управление;
- Кирил Табаков - заместник-началник на Железопътно управление;
- Цоло Цолов – Началник на Железопътно управление.

Випуск № 33

- Симеон Христов – директор в Български държавни железници;
- Ангел Мъглов – влаков диспечер;
- Борис Михайлов - заместник-началник на Железопътно управление;
- Инж. Стоил Гелев – представител на Български държавни железници в Москва;
- Любен Ефтимов - заместник-началник на Железопътно управление;

- Александър Каменов - заместник-генерален директор на Български държавни железници;
- Боян Лозанов - Началник на Железопътно управление.

Випуск № 34

- Михаил Чалъков – заместник-началник на Железопътно управление;
- Инж. Симеон Р. Христов – директор в Български държавни железници;
- Димитър Коларов - заместник-началник на Железопътно управление;
- Парашкев Сираков – Началник на Железопътно управление;
- Инж. Франц Францов - заместник-началник на Железопътно управление.

Випуск № 38

- Андрей Русинов – началник на отдел в Министерството на вътрешните работи.

Випуск № 40

- Доцент доктор Антон Бояджиев – заместник-началник на ВВТУ „Тодор Каблешков“;
- Полковник инж. Николай Вукадинов – заместник-началник на Войските на министерството на транспорта;
- Полковник Георги Харамлийски – началник на отдел във ВМТ;
- Петър Диксоков – началник на отдел в Министерството на транспорта;
- Полковник Цветан Лозанов - началник на отдел във ВМТ;
- Полковник Стефан Петков – Началник щаба на ВВТУ „Тодор Каблешков“;
- Полковник Веселин Стефанов - началник на отдел във ВМТ;
- Лозан Такев – Заместник-генерален директор на Българската национална телевизия;
- Полковник Веселин Мичев - началник на отдел във ВМТ;
- Марин Гинчев – директор на училище;
- Генерал-майор инж. Рангел Рангелов – началник на Войските на министерството на транспорта.

Випуск № 41

- Полковник инж. Божидар Григоров – началник на отдел във ВМТ;
- Полковник Любомир Тошков – началник щаба на ВВТУ „Тодор Каблешков“;
- Полковник Георги Бирданов – Транспортно управление на Българската армия;
- Полковник инж. Иван Цанков - началник щаба на ВВТУ „Тодор Каблешков“;
- Полковник инж. Димитър Живков – първи заместник-началник на ВВТУ „Тодор Каблешков“.

Випуск № 42

- Христо Дончев – заместник-генерален директор на Българска гражданска авиация;

- Полковник инж. Стойко Йовчев – началник тил на ВВТУ „Тодор Каблешков“;
- Полковник инж. Михаил Карамаринов – началник на ВВТУ „Тодор Каблешков“;
- Полковник инж. Атанас Кичуков – началник на ВВСУ „Благой Иванов“;
- Полковник Славчо Леков – заместник-началник на ВВТУ „Тодор Каблешков“;
- Полковник инж. Методи Георгиев – заместник-началник щаб на ВМТ;
- Минчо Минчев – главен редактор на вестник „Железопътен транспорт“;
- Полковник инж. Ради Радев – началник на транспортен отдел в Министерството на отбраната;
- Полковник инж. Тодор Соколов – началник щаб на Войските на министерството на транспорта.
- Полковник инж. Иван Станков – командир на железопътна бригада;
- Полковник инж. Георги Топалов – началник на отдел в Генералния щаб на БА;
- Генерал-майор доктор инж. Христин Христов – началник на Войските на министерството на транспорта.
- Полковник инж. Виктор Граховски – командир на железопътна бригада и началник на отдел във ВМТ
- Полковник Христо Петков – заместник-началник на управление във ВМТ;
- Полковник Васил Велков – началник отдел в МВР.

Випуск № 43

- Полковник инж. Стойчо Дойчев – командир на железопътна бригада;
- Подполковник Асен Йосифов – началник на отдел във ВМТ;
- Полковник Митко Димитров – началник на отдел във ВМТ;
- Полковник инж. Васил Тонков – заместник-началник на Главно управление Строителни войски;
- Инж. Веселин Павлов – министър на транспорта.

Випуск № 44

- Полковник Стефан Димитров – заместник-началник по тила на ВВТУ „Тодор Каблешков“;
- Подполковник Илиандър Тодоров - заместник-началник на ВВТУ „Тодор Каблешков“;
- Полковник Георги Стойнов - началник на отдел във ВМТ;
- Тодор Костадинов – Областен управител – София;
- Румен Христов – Началник управление в Министерство на транспорта;
- Полковник .Фьодоров – началник управление в МВР.

Випуск № 45

- Полковник инж. Константин Духалов – командир на железопътна бригада;
- Полковник инж. Софрон Софронов - командир на железопътна бригада и началник на управление във ВМТ

Випуск № 46

- Инж. Георги Митовски – директор в Български държавни железници.

Випуск № 47

- Полковник инж. Илия Д. Иванов – командир на железопътна бригада и началник на отдел във ВМТ

Випуск № 49

- Полковник Огнян Тодоров – началник щаб на ВВТУ „Тодор Каблешков“.

Випуск № 51

- Инж. Тончо Караджов – заместник-генерален директор на НКЖИ.

Випуск № 62

Професор доктор инж. Димитър Живков Димитров – преподавател във ВТУ

Випуск № 63

- Иван Омайски – заместник-изпълнителен директор на ТСВ ЕАД
- Инж. Милчо Ламбрев – Генерален директор на ДП НКЖИ.
- Инж. Красимир Василев – Главен инженер на ТСВ ЕАД
- Инж. Валери Василев – Главен директор на ДП ТСВ

Випуск № 65

- Инж. Чавдар Трендафилов – изпълнителен директор на „Холдинг БДЖ“ ЕАД.

Випуск № 66

- Инж. Пенчо Попов – изпълнителен директор на „Холдинг БДЖ“ ЕАД.

Випуск № 67

- Инж. Георги Д. Иванов – представителство „Райл Карго“ - Австрия;

Випуск №68

- Инж. Красимир Папукчийски – Генерален директор на ДП НКЖИ

Випуск № 72

- Доктор инж. Златин Крумов –Генерален директор на ДП НКЖИ

Забележка: включени са лица заемали длъжност:

- за офицерите – от командир на бригада нагоре;
- за цивилните – от директор на дирекция/отдел/ нагоре.

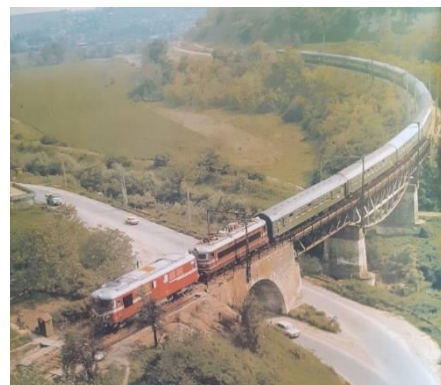
НУЖЕН СИ НИ И ДНЕС, АПОСТОЛЕ!

През 2022 год. се навършват 171 години от рождението и 146 години от героичната гибел на патрона на бившите Полувисш железопътен институт, Висше военно транспортно училище и техния наследник днес- Висшето транспортно училище „Тодор Каблешков“.

Нека за пореден път отдадем почит към паметта, да си спомним и се поклоним пред краткия но героичен живот на този велик българин-първия началник на железопътна гара, мъченик и герой от Априлското въстание 1876 год.

Тодор Лулчев Каблешков е роден на 13 януари 1851 год./нов стил 1 януари/ в гр. Копривщица, Османска империя. Родовото име на Каблешкови произхожда от „каблица“ – голямо дървено ведро за мляко, използвано от родопските овчари. Това ведро е пренесено в

Копривщица и от там прякорът е приет за фамилно име. Тодор Каблешков израства в заможното семейство на хаджи Лулчо Каблешков. Баща му се занимава с бегликчийство и джелепство.

Въпреки, че принадлежи към чорбаджиите, хаджи Лулчо е патриот и родолюбец /вдъхновяван е от големия си брат Илия, убит от кърсердари в Берковица през 1858 г./.

Тодор Каблешков е силно привързан към майка си Стойка и понася тежко ранната ѝ смърт. За него и петимата му братя и сестра са грижи сестрата на баща му – Пена /жена на копривщенския чорбаджия и хайдутин Дончо Ватах/. Пена е образована българка.

По-късно баща му се жени за Ана Григорова и Каблешков изгражда силни приятелски връзки с нея.

Първоначално учи в копривщенското взаимно училище. През 1862 год. се записва в класното училище, където учител му е Харитон Груев /брат на възрожденеца Йоаким Груев/. Отличава се като добър и прилежен ученик. В края на 1864 година баща му го завежда в гр. Пловдив при по-малкия си брат Цоко Каблешков и го записва в главно епархийско училище, където учи при Йоаким Груев до 1867 год. Там се сблъсква с гърцизацията на града и надменното отношение към българите.

През 1867 година Каблешков се разболява тежко и баща му е принуден да го върне в Копривщица. Продължава обучението си като частен ученик. Тук основава младежко ученическо дружество за просвета „Зора“ и като негов ръководител организира театрални представления, кръжоци, сказки и др. Брат му Цоло Каблешков убеждава баща си, че Тодор има нужда от по-сериозно образование и той става ученик във френския лицей „Мехтеп Султание“ в Галатасарай. Започва обучението си през 1868 г. и тук в Цариград има възможност да се включи в кръжока на Петко Р. Славейков, където за първи път се запознава с някои произведения на Любен Каравелов. В лицей учи с други български ученици по-известни от които са: Павел Бобеков от Панагюрище и Константин Величков от Татар Пазарджик. Тук той прочита стар и окъсан екземпляр на „Горски пътник“ на Раковски, смятан тогава за „бунтарска литература“. Проявява интерес и към френската и руската литература и прави опит да пише стихове под влияние на Славейков.

През 1871 година напуска лицей и се завръща в Копривщица. От тогава датират и първите му революционни прояви. По това време тук има основан революционен комитет. Дружи с общаря Петко Бояджиев и учителя Найдено Попстоянов. На 25 май 1871 г. даскал Попстоянов основава женско дружество „Благовещение“. Втората му майка Ана Григорова става председател на дружеството и това дава възможност на Каблешков да упражнява необезпокоявано революционната си дейност. През 1871 г. в Копривщица Тодор Каблешков се среща с Васил Левски, който е придружаван от Ангел Кънчев. Тази среща оказва силно влияние в по-нататъшното му развитие като революционер. В лицето на младия Каблешков Левски намира талантлив последовател

и помощник. С негово участие революционният комитет в Копривщица развива активна дейност.

На 1 януари 1872 година Тодор Каблешков основава кооперативно дружество „Трудолюбие“ – за икономическо и културно издигане на народа. Става всепризнат ръководител на революционната организация, защото е не само запален патриот, активен общественик, но и ръководител с широки познания, който печели сърцата и душите на будното средногорско население. Той е истински ученик на Левски. Проникнат дълбоко от неговите идеи, Каблешков пише:

„Трябва да знаеш, че човек, кога се реши да бъде за полза на народа си, принуден е да изоставя по някой път собствената си работа, а понякога и най-приятните си минути за наслаждение...“

През 1873 година заминава за Одрин като ученик телеграфист в Одринската железопътна гара на Барон-Хиршовата железница където се научава да работи на телеграф. Там организира първия си бунт, макар и символичен.

Учениците от неговия кръжок запяват „Стани, стани юнак балкански“ по време на литургия. След намеса на заптиетата е арестуван и по-късно освободен. Овладал добре телеграфа, Каблешков постъпва като чиновник-телеграфист в станция на Баронхиршовата железница в Пловдив. За показани завидни умения е назначен за телеграфист на гара Белово и по-късно повишен за нейн началник.

Тодор Каблешков като началник на жп гара Белово

Под прикритието на началник на гара обикаля селата около Белово, просвещава селяните и ги увлича в революционна дейност. Основава читалище в село Голямо Белово, което се превръща в културно и революционно средище в района. Взема активно участие в подготовката на Старозагорското въстание.

Читалището в село Голямо Белово, основано от Тодор Каблешков

През 1874 година подава оставка като началник на гара и се установява в Татар Пазарджик. Като търговец на дървен материал обикаля градовете София, Самоков, Пирот и други селища, за да провери революционното настроение на българите. През 1875 година здравето му отново се влошава и той се установява в Копrivщица. Запознава се с двете учителки Мария Българова от Сопот и Евлампия Великова. Те ще избродират знамето на копривщенските въстаници. Влюбва се в Мария Българова, но тя заминава за Габрово и след това преподава в Сопот. Не се опитва да я спре и на раздяла и подарява своя снимка и ножички /да ги използва за ушиване на други знамена, а ако се наложи да си пререже вените, за да не я заловят турците/.

Тодор Каблешков често пътува до Пловдив, където се отбива в книжарницата на Христо Г. Данов, за да закупи новите български книги. По време на пътванията си посещава редица села, в които създава и укрепва революционни комитети. Оглавява местния революционен комитет и е провъзгласен за помощник – апостол на Панагюрския революционен окръг.

През есента на 1875 година, след неуспешния край на Старозагорското въстание в Гюргево се събират видни революционни дейци. Планират ново въстание, което трябва да избухне през пролетта на 1876 г. Тук са Никола Обретенков, Стоян Заимов, Георги Бенковски, Стефан Стамболов, Иларион Драгостинов, Георги Измирлиев и др. След дълги размишления българските земи се разделят на 4-ри революционни окръга – Врачански, Търновски, Сливенски и Пловдивски /по-късно Панагюрски/. Решено е въстанието да избухне на 1 май. В четвърти революционен окръг за главен апостол е избран Панайот Волов и за негов помощник Георги Бенковски. В началото на 1876 година те преминават Дунав при Оряхово и посещават Пловдив. Развиват революционна мрежа в Панагюрище, Клисурса, Брацигово, Пещера, Татар Пазарджик, Калофер и Белово. Двамата апостоли намират помощници в лицата на Тодор Каблешков, Кочо Чистименски, Захари Стоянов, Найдено Попстоянов, Иван Арабаджиев и др.

В Копrivщица са сформирани пет чети от по сто въстаници, шият се униформи. Особено внимание се обръща на въоръжаването. Набавят се пушки и пищови, леят се куршуми, изработват се четири черешови топа. Ушито и извезано е атлазено знаме със

златен лъв,който тъпче турския полумесец и още дванадесет по-малки знамена за отделните чети.

Паметна за Тодор Каблешков е вечерта на 13 януари 1876 год. В домът на Танчо Шабанов в Копривщица се събират Панайот Волов, Найдено Попстоянов, отец Николай Белчев , Цоко Будин и Нешо Попбрайков. Заедно с домакина и Тодор Каблешков те се заклеват пред евангелието и полагат следната клетва:

„Заклевам се в името на всевишния бог, че за славата на народа си и за честта на православната вяра ще забия петстотин годишния ръждясъл български нож в гърдите на турския султан...“

Първоначално турците подценяват мащабите на съзаклатието и в Копривщица са изпратени единствено Неджиб ага и няколко заптиета да арестуват бунтовниците. Датата е 19 април 1876 година. Арестуван е Георги Тусонов, но Брайко Енев и Пратко Бояджиев се укриват. Тодор Каблешков лежи болен в бащината си къща. Майка му заблуждава Неджиб ага, че синът и не е в дома си. Изправен пред разгром на въстанието в Копривщица Тодор Каблешков взема решение да го обяви преждевременно. По негова заповед камбаната на църквата забива и е обявен бунта.

Датата е 20 април 1876 г. - 10 часа сутринта. Избухва Априлското въстание. Сформират се две чети със задача да обградят конака и заптиетата в него. Заптийето Карахюсеин Хайдук е първият турчин, застрелян на Калъчовия мост. Турците успяват да избягат и с кръвта на убития турчин Тодор Каблешков написва прочутото в историята „Кърваво писмо“ до Волов и Бенковски в Панагюрище. Накрая на писмото той рисува християнския кръст с кръвта на убития мюдюрин. Писмото е отнесено от Никола Салчев в Панагюрище толкова бързо, че конят умира от преумора.

С тези пламенни думи Т. Каблешков запалва пожара на Априлското въстание, чието кърваво сияние се превръща в зора на българската свобода. Каблешков се отправя с отряд от 200 въстаници в помощ на Клисуре, но я заварва опожарена и се изтегля обратно в Копривщица заедно с 4000 бежанци.

Въстането не успява. Оцелелите въстаници се изтеглят в планините с намерение да преминат Дунав. От четата на Тодор Каблешков са останали Найдено Попстоянов,Георги Търнев и Стефан Почеков. Стигат до село Чифлик в Троянския Балкан. Бивакът им край Рогачева река е нападнат изненадващо от турците. Георги Търнев и Стефан Почеков са убити. Каблешков е заловен жив заедно с ранения Найдено Попстоянов. Отведени са в Троян, а оттам в Ловеч. В Ловешкия зетвор двамата бунтовници са подложени на мъчения. Там заварват и Захарий Стоянов. На разпитите не признават нищо. На 3 юни Тодор Каблешков, даскал Найдено и Ботя Комитата, оковани във вериги,са подкарани към Търново. Каблешков е изтощен и не може да се държи на краката си, поради което турците го качват на кон. В негово лице турските заптиета виждат един много образован българин, служил в Барон-хиршовата железница. Наричали го „Телеграфа“ и се отнасяли с известно уважение към него. От Търново на път за Пловдив той е настанен в Габровския конак. Пашата на града преценил, че от този високообразован комита може да научи много за организаторите на въстанието. Подложен е на разпит. Каблешков не признава нищо. Той добре знае какво ги чака в Пловдив. Още мъчения и бесило.

Отведен е в заптийската стая при караула, а другите бунтовници - в затвора. Чаушинът, виждайки окаяното му състояние, заповядал да му развържат ръцете.

Към полунощ на 16 юни, когато всички заспиват, Тодор Каблешков става, взима един пищов на турско запитие и се прострелва в главата. Въпреки опитите на караула да спре изтичащата кръв той издъхва.

Габровският архиерейски наместник измолва Селями паша да му даде тялото, за да бъде погребан по християнски. Въстаникът е измит, облечен в нови дрехи и тялото му е погребано близо до гробовете на двама четници от четата на Хаджи Димитър, обесени в Габрово.

През 1883 год. тленните останки на Тодор Каблешков са пренесени и препогребани в Мавзолея-костница на априлци в Копривщица.

Паметният 16 юни 1876 година! На този ден Тодор Каблешков-копривщенецът със смело сърце, председателят на революционния комитет в града, поема своя път към безсмъртието. От тази дата изминаха 146 години. Каблешков издъхва само на 25 години, като сам слага край на живота си, за да избегне мъченията, на които са щели да го подложат турците след потушаването на Априлското въстание.

... Ех, Апостоле, Тодоре...Краткият ти живот е такава вихрена въртележка, от която спира дъхът. Как е там,горе, отвисоко? Виждаш ли ни, чуваш ли ни? Страдаш ли като ни гледаш?

Как е? По- различно ли е? Защото днес тук всичко все още изглежда постарому. От времето на твоята „оставка“ нещата не са се променили, така както ти ги желаше ...

Бдиш над нас,зная, но все още много са тези, които продължават да се крият в низините, покорно навели глава. Продължаваме да се люлеем в „таз робска люлка“, сбогуваме се с децата на родината ни и им пожелаваме успешно и красиво бъдеще в чужбина, „изхвърляме“ богатата си далеч от нас, извън пределите на България.

От всички тези и още много други неща, за които говориш в „Оставката“ разстоянието между теб и нас става все по-голямо и по-голямо. Докога!

Каж ми, би ли тръгнал днес някой безкористно към своята Голгота, така както ти тръгна ? Би ли се осмелил да ври в ада,за да подари рая на своите близки?

Зная, че все още бушува кръвта във вените ти, сърцето ти не намира покой като гледаш това бездушно общество, раздирано от противоречия, опиянено от грозотата на апатията и омразата, породена от диаметрално противоположни възгледи и нетърпимост към чуждото мнение...

Боли те, нали? Много от нас също търпят тази болка. Търпят я! И дотам! Няма какво и кой да ни събере и обедини. Нужен си ни и днес ,Апостоле! Да знаеш само как си ни нужен! Сурова е днес истината. Плащаме си, скъпо си плащаме, за да живеем в сиромашия...

Но знай, Апостоле! Идва друго време. Има ни нас, има ги младите, решителните, всеотдайните, умните и смелите като теб. Заедно ще направим всичко възможно да

има утре. Няма да позволим нито твоите завети, нито твоя зов, нито идеалите ти да преминат „тихо като през пустиня“!

Достойни българи има и днес, категорично вярвам в това. Но е факт, че живеем в трудно време, в което мнозина загубиха посоката. Любознателността, разсъдливостта, способността да се усеща и преценява реалността по адекватен и здрав начин като че ли изчезнаха от живота ни. Част от българите, с огромна болка и съжаление го казвам, допуснаха духовната нищета да се настани в живота им, а тя е по-страшна и от робство, защото поражда страх, примирение и подчинение.

Ще ми се да вярвам обаче, че рано или късно нацията ни отново ще се върне към свободолюбието си и ще започнем да се борим за изконното си право да правим избори и да ги следваме. Ако съумеем да заобичае живота, така, както ти Апостоле го обичаше, ако възстановим човечността, истинността, смелостта, свободолюбието и родолюбието си, много е възможно сред нас да се появи следващия Каблешков, който да вдъхновява и води към един достоен и честен живот в силна, успешна и горда България.

България ще я има, докато я има нашата, каблешковска вяра в нея и нейното бъдеще!

Асен Йосифов

ПРОФ. ДТН. ИНЖ.-МАТ. НЕНЧО НЕНОВ

Ректор на ВТУ „Т. Каблешков” от м.11.2000 г. до м.11.2008 г.

Проф. Ненчо Ненов е роден на 17.09.1958 г. в гр. Горна Оряховица. Завършва средно образование в техникум по електротехника „М. В. Ломоносов” - Г. Оряховица през 1977 г. по специалност „Автоматизация на производството” с пълно отличие и

медал. В периода от 1979 г. до 1984 г. завършва висше образование в Технически университет - София (тогава ВМЕИ Вл. Ленин) по специалност „Подвижен железопътен състав” с отличен успех и златен медал. През 1985 г. придобива квалификация „Инженер математик” след завършена следдипломна специализация по „Приложна математика” в ЦПМ на ВМЕИ. След двугодишен стаж като „инженер-технолог” в Научноизследователски институт по транспорта (НИИТ) записва редовна аспирантура във ВТУ „Т. Каблешков” и през 1990 г. защитава дисертация на тема: „Оптимизация на регулиране на работата на електрически тягов подвижен състав, с оглед минимизиране на енергийните разходи” (ВАК). Непосредствено след придобиването на научната степен „кандидат на техническите науки” (сега ОНС „доктор”) е избран за главен асистент, а през 1996 г. след конкурс придобива научното звание „доцент” по научната специалност „Подвижен железопътен състав и теглителна сила на влаковете” (ВАК). През 2007 г. защитава дисертация за придобиване на научна степен „доктор на техническите науки” на тема: „Взаимодействия в системата „локомотив-железен път” – проблемни области и съвременни решения” (ВАК). През 2009 г. след конкурс придобива научното звание „професор” по научната специалност „Подвижен железопътен състав и теглителна сила на влаковете” (ВАК). От 2014 г. е избран за „професор” по професионално направление „5.2. Електротехника, електроника и автоматика”, специалност „Електроенергетика – производство и разпределение” (по ЗРАСРБ, Технически университет - София).

Проф. Ненчо Ненов заема длъжност Ръководител катедра „Локомотиви и вагони” във ВТУ от 1996 до 2000 г. След деволюцията на ВТУ „Т. Каблешков”, на 17.11.2000 г. е избран от Общото събрание за Ректор на висшето училище (първият граждански/граждански ректор/началник). Изпълнява тази длъжност в продължение на два мандата до 2008 г. (отново след избор от Общото събрание за втория мандат през 2004 г.). В периода 2008 – 2012 г. е избран и заема длъжността заместник-ректор по научна и международна дейност на ВТУ „Т. Каблешков”.

Изпълнявал е редица административни и обществени функции, в т.ч.: Председател на Академичен съвет към ВТУ „Т. Каблешков”; член на Факултетен съвет на факултет „Техника, технология и управление в транспорта” и на факултет „Техника и строителни технологии в транспорта”; Член на Съвета на ректорите в България; Член на Управителен съвет на НТС; Заместник-председател на Специализиран научен съвет към ВАК по „Транспортна техника и логистика”; Член на специализирани комисии към Министерството на транспорта и железопътните компании; Член на обществен съвет на БДЖ ЕАД; Член на Експертен съвет по наука, технологии и иновации към кмета на столична община; Член на IEEE (Международната организация на електроинженерите); Член на Организационния комитет на ISSE (Международен пролетен семинар по електроника) към IEEE; Председател и член на Научни, организационни и програмни комитети на значителен брой национални и международни научни конференции; водещ експерт на Министерство на транспорта, информационните технологии и съобщенията при разследване на железопътни произшествия; водещ експерт на Национална следствена служба при разследване на железопътни произшествия и др.

Автор и ръководител на редица проекти по предприєдинителните и по структурните фондове на ЕС (BG051PO001-3.3.06-0043, ОП „РЧР”; BG161PO003-

1.1.06-0093, ОП „Конкурентоспособност...”; BG05M2OP001-2.009-0033, ОП „НОИР”; Член на екипа за изпълнение на проект BG05M2OP001-1.001-0008, ОП „НОИР”; Член на екипите на международните проекти: „RRTC” (6ПП), „CONSTANT” ASO София, TransBonus (7ПП), TransNew (7ПП) и мн. др.

Автор е на шест книги и над 150 научни труда, като значителна част от тях са публикувани в реферирани научни списания и световни бази данни (Scopus, Web of Science и др.) и са цитирани над 100 пъти.

Като член и ръководител на научен колектив е участвал в изпълнението на над 80 договора за проектиране, разработване, внедряване, авторски контрол и калибриране на стационарни уредби (стендове и съоръжения) в локомотивните и вагонни депа на железопътни превозвачи, Метрополитен ЕАД - София, производствени железопътни предприятия („Трансвагон” АД - Бургас, „Коловаг” АД - Септември и др.

От 2005 г. притежава сертификат за „Европейски железопътен инженер” (EURAIL-ING), участва в редица европейски научни мрежи, сред които: NewRail - the Centre for Railway Research at Newcastle University, ACOMIN и редица други.

ПРОФЕСИОНАЛНА И ИЗСЛЕДОВАТЕЛСКА БИОГРАФИЯ НА ПЕТЪР КОЛЕВ КОЛЕВ

Професор, доктор на техническите науки, инженер, математик, магистър по икономика

Роден на 27.06.1952 г. в гр. София. Завършва специалност „Технология на машиностроенето и металоурежещи машини“ (1978 г.), а по-късно „Приложна математика“ в Технически университет в София и на 22.02.2016 г. „Икономика на транспортната фирма“ във ВТУ „Т. Каблешков“

Защитава:

- дисертация за образователната и научна степен „Доктор“ в направление „Механика на манипулатори и роботи“ в специализиран научен съвет (СНС) по „Динамика, якост и надеждност на машините“ към Висшата атестационна комисия (ВАК) (1988 г.) и
- дисертация за получаване на научната степен „Доктор на техническите науки“ на тема „Метод на центровите оси в еластодинамиката на манипулационни системи“ в СНС по „Механични технологии и транспорт“ към ВАК (2003 г.)

От 1991г. е доцент, а от 2005 - професор по Приложна механика във Висшето транспортно училище „Т. Каблешков“ – София. Преподава Теоретична механика, Приложна механика, Техническа механика, Методи за динамичен анализ, Динамичен анализ и моделиране на сложни механични системи.

Изнасял е лекции по програма Еразъм в университети в Турция, Словакия, Чехия, Румъния и Латвия.

Научен ръководител е на трима докторанти: единият от 2001 г. е доктор – направление манипулатори и роботи, а от 2014 г. професор по приложна механика, вторият от 2014 г. е доктор – направление нехолономна механика, а на третия му предстои защита на дисертацията.

Ръководител на катедра Механика (1994-2004 г.), член на колективни органи за управление (Факултетни съвети, Академичен съвет) , както и на Общото събрание на Висшето военно транспортно училище (1999-2000 г.), председател на Академичния съвет на ВТУ (2008-до сега), зам. ректор по научноизследователската и международна дейност (2004-2008 г.) и ректор от 2008 г. до 2016 г. на ВТУ „Т.Каблешков“.

Районен съветник (1995-1999 г.), Общински съветник в Столичен общински съвет (2005-2007 г.) член на комисии на Столичния общински съвет по образование, здравеопазване, и екология и вероизповедание.

От 1995 г. до сега, член на ръководството на Националния комитет по Теоретична и приложна механика към БАН., главен редактор на списание „Механика Транспорт Комуникации“ от създаването му през 2003 г., на младежкото списание „Млад форум“, на „Годишник на ВТУ „Тодор Каблешков“.

Председател на организационните комитети на международни конференции „ТРАНСПОРТ-2005, 2006, 2007, 2008“, председател на програмните комитети на международни конференции „ТРАНСПОРТ-2009, 2011, 2013, 2015“, както и на факултетните конференции през 2012, 2014 г.

Член е на Симпозиума на транспортните факултети и университети в Европа (2007 г.), член на редакционната колегия на Международно научно списание: „Management Education Science Technology Economics“, Р Сърбия, (The MEST Journal is registered in DOI system by CrossRef with DOI 10.12709/issn.2334-7058. All articles published in this issue, as well as in the previous issues of the MEST Journal, have their own DOIs).

Председател е на „Асоциация на руски и български висши училища и представители на бизнеса” Зам. Председател е на секторен консултативен съвет – Транспорт и логистика, оценка на компетентностите на сектор „Транспорт” към Българска стопанска камара. Член е на професионална организации: EUROPEAN ASSOCIATION for SECURITY, Secretary of Bulgaria, www.eas.info.pl.

Зам. председател на Специализиран научен съвет (2004-2006 г.) към Висшата атестационна комисия (ВАК), член на Научната комисия по машинни науки на ВАК (2006-2011 г.), където се присъждат научните степени „доктор“ и „доктор на техническите науки“ и научните звания „доцент“ и „професор“, валидни на национално равнище.

Научните му разработки са в областта на теоретичната и приложна механика, моделиране на сложни механични системи и процеси, механика на нехолономни системи, интелигентни транспортни системи. Има над 100 публикации в страната и чужбина. Автор е на цялостна теория за динамично моделиране на работи и валови структури с отворени континуалнодискретни еластични системи, където са дефинирани и обосновани нови понятия като: „корав възел с променлива геометрия“, „особена и неособена еластична механична система“, „центрова ос и центрובה равнина“, „геометрични центрови условия“, „центрови обобщени координати“ и други, чрез които се постигат - експлицитна, обозрима форма на математичните модели на континуалнодискретни системи в обикновени диференциални уравнения; разделяне на променливите, а чрез това и коректно решение на смесените гранична задача и задача на Коши; разделяне на диференциалните уравнения описващи микро и макро динамиката. Автор е на нова форма на Общото уравнение на динамиката за идеални холономни системи, подчинени на идеални, склерономни и двустранни връзки в зависими обобщени координати, наречена „Модифицирани уравнения на Лагранж от II-ри род“ приложени в описаната, по-горе, теория.

Участвал е в 10 инженерно-внедрителски теми, свързани с автоматизацията на производствени процеси в строителството с помощта на активно управляеми промишлени работи; автоматизация на зареждане и изпразване на циментови силози; изследване и оптимизиране на машина за челно маркиране на горещ метал при стан 950/500 – ТМК „Кремиковци“; внедряване на система за дистанционно управление на мостови кран; механоматематично моделиране и изследване динамиката, якостта и управлението на сложни механични системи с приложение в машиностроенето и транспорта.

Съавтор е на проекта-договор „Създаване на център за организация и управление на научноизследователската работа и международния академичен обмен“ във ВТУ „Т. Каблешков“ (2001-2002 г.) наречен „Центъра за наука информация и международен академичен обмен“ (ЦНИАМО) и ръководител на проекта-договор „Нови дейности във виртуалното пространство на Центъра за наука информация и международен академичен обмен“ на ВТУ „Т. Каблешков“ (2002-2003 г.). финансирани по програма „Образование“ на фондация „Отворено общество“. По този проект през 2003 г. създава електронното списание „Механика Транспорт Комуникации“, което се издава и в книжен формат, от когато е и негов главен редактор.

Ръководител е на пет значими европейски проекти:

2015г. Национален доверителен екофонд, „Намаляване на вредните емисии и подобряване на енергийната ефективност на сграда и съоръжения на корпус Общежитие-2 на ВТУ „Тодор Каблешков”

2014-2015 г. Фонд Научни изследвания, „Издаване на рецензирано научно списание „Механика, транспорт, комуникации” по Конкурс Българска научна периодика – 2014 г.

2012 – 2014 г. Европейски социален фонд. ОП „Развитие на човешките ресурси” Развитие на електронни форми на дистанционно обучение и изграждане на „Виртуална библиотека” във ВТУ „Т. Каблешков” София.

2012 г. Национален доверителен екофонд, „Намаляване на вредните емисии и подобряване на енергийната ефективност на сграда и съоръжения на корпус Общежитие-1 на ВТУ „Тодор Каблешков”

2007-2009 г. НИК-6, 2007 г. Фонд научни изследвания, към МОН „Осъвременяване и доизграждане на компютърен и информационен комплекс за провеждане на научно-приложни изследвания в областта на транспорта”

Изпълнител е на повече от 15 национални и международни научноизследователски проекти.

Има отлични контакти с ректори и преподаватели от университети и изследователски лаборатории от Русия, Словакия, Чехия, Полша, Китай, Казахстан, Турция, Сърбия и др., придобити по време на съвместна работа по научно-изследователски проекти, конференции, симпозиуми, както и по време на Еразъм програма с изнасяне на лекции.

Утвърден учен с национално и международно признание.

ПРОФ. Д-Р ИНЖ.-ИКОН. ДАНИЕЛА Д. ТОДОРОВА

Ректор на Висше транспортно училище „Тодор Каблешков” от 2016 г.

Проф. д-р Даниела Тодорова е избрана за ректор на Висшето транспортно училище „Тодор Каблешков“ през 2016 г. и преизбрана за втори мандат през 2021 г., което дава възможност да продължи управленската си политика в посока надграждане на традициите на ВТУ, възприемане и следване на модерните тенденции в световното университетско образование, укрепване на институционалния и научно-изследователския потенциал на академичната общност.

Проф. д-р Тодорова работи последователно за поддържане на установените и създаване на нови ползотворни отношения с фирми от транспортния сектор, с университети и образователни институции от България и чужбина. Води курсове в чуждестранни университети (Полша, Словакия, Сърбия, Латвия), а през 2017 г. един водещите технологични университети в света Ningbo University of Technology, гр. Нинбо, Китайска народно-демократична република я удостоява с титлата „Почетен професор“.

Преподавател е в катедра "Икономика и счетоводство в транспорта" към факултет Транспортен мениджмънт от 1996 г. През 2002 г. става заместник-ръководител на катедрата, в която преподава по дисциплините: „Икономика на транспорта“, „Бизнес планиране“, „Управление на малкия и среден бизнес“, „Европейска кохезионна политика“, „Публично-частно партньорство“, „Икономика на труда“. Любимата част от професионалния път на проф. д-р Тодорова е пряката ѝ работа със студенти и докторанти, от която черпи вдъхновение, мотивация и сили за усъвършенстване на преподавателската, научната и управленската си дейност.

Научните интереси на проф. Тодорова обхващат транспортна и инвестиционна политика, икономика на транспорта, интелигентни транспортни системи, анализ разходи и ползи на инфраструктурни проекти, ценообразуване на транспортната услуга, бизнес планиране и управление на инвестиционни проекти, управление на персонала, делови игри в управлението и бизнес решения, качество на образователната услуга. Има над 150 публикации в областите транспортна политика, инвестиционна политика в железопътния транспорт, устойчиво развитие на транспорта, анализ на разходи – ползи на инфраструктурни проекти, бизнес планиране и инвестиране, управление на проекти и др., публикувани у нас и в чужбина. Някои от тях са индексирани в световните научни бази данни SCOPUS, Web of Science, EBSCO. Съавтор е на седем учебници, помагала и ръководства, автор и съавтор на шест монографии, четири от които издадени в чужбина.

В периода януари 2013 г. – януари, 2016 г. проф. д-р Даниела Тодорова заема длъжността заместник-ректор по научноизследователската и международната дейност.

От 2010 г. проф. д-р Тодорова е Секретар за България и член на Научния комитет на Европейската асоциация за сигурност. От 2012 г. Член на секторен референтен съвет по оценка на компетентностите на сектор „Транспорт” към Българска стопанска камара. Членува в Съюза на учените в България.

Образование и академично израстване:

- **Магистър 1994 г.**

Магистър, специалност „Икономика и управление на отраслите”, Московски държавен минен университет, Русия

- **Доктор по икономика 2009 г.**

Тема на дисертационния труд: „Усъвършенстване на инвестиционната политика в железопътния транспорт за ефективно развитие в пазарни условия”

- **Доцент 2011 г.**

Доцент по научна специалност „Икономика и управление на транспорта”

- Специализация по „Икономика на транспорта” и „Финанси и кредит” в Институт по икономика и финанси, Московски държавен университет по транспорт, Русия

- **Професор 2015 г.**

Професор по научна специалност „Икономика и управление на транспорта”

ЛИТЕРАТУРА

1. Закон за железните пътища от 1885 год. ДВ, бр. 14/12.02.1885 г;
2. Закон за проектирането и построяването на железопътната мрежа в България от 1891 г. ДВ. бр. 10/14.01.1895 год.;

3. Отчет за учебната 1922 – 1923 год., с. 1; за учебната 1923 -1924 год. и 1924 -1925 год. С., Държавно железопътно училище
4. Вълков, Г. Създаване на жп училище – Железничарски поход № 13, 10 дек. 1936 год., ЦВА, ф. 2564, оп. 1, а.е. 1, л. 1 и 2;
5. Заповеди на директора на железопътното училище: 1 април 1922 год.-11 септ. 1928 год. ЦВА, ф. 2564, оп. 1, а.е. 1, л. 12, 16, 25, 64, 70, 76; а.е. 5, л. 61, 65, 83, 98; а.е. 2 и 9; а.е. 12, л. 134; а.е. 21; а.е. 22, л. 114; ф. 1653, оп. 1, а.е. 487, л. 108, 151; а.е. 488, л. 39, 48, 188; а.е. 494, л. 1.
6. ЦВА, ф. 2563, оп. 1, а.е. 2, л. 539-542 и 547. Заповед на командира на Втора жп дружина № 86, 23 юли 1919 год;
7. Заповеди на командира на железопътния полк: 12 май 1928 год. до 5 април 1944 год.
ЦВА, ф. 1653, оп. 1, а.е. 487, л. 108, 151; а.е. 488, л. 39, 48; а.е. 505, л. 30, 40 и 41; а.е. 521, л. 43 и 44; а.е. 530, 550, л. 1, 558;
8. Устав на неутралното ученическо въздържателно дружество „Трезвен железничар“, чл. 3-7, ЦВА, ф. 2564, оп. 1, а.е. 5, л. 61;
9. Програма за седмичното разпределение на уроците в 2-годишния курс при Държавното жп училище от 1 ноем. 1929 год. до 16 апр. 1930 год. ЦВА, ф. 1653, оп. 1, а.е. 483 и 495;
10. Програма за седмичното разпределение на уроците в Държавното железопътно училище, ЦВА, ф. 1653, оп. 1., а.е. 483;
11. Табаков, Вл. Железничен персонал. Балевски, К. Железничен трафик. Юбилеен сборник „50 години държавни железници в България“, С., 1888-1938 год., с. 163, 220, 235, 321, 352;
12. Записки по военна статистика на Балканския полуостров, част I, Княжество България;
13. Заповеди на командира на Железопътни войски на БДЖ от 27 февр. 1941 год. до 28 септ. 1944 год., ЦВА, ф. 1653, оп. 1, а.е. 572; ф. 1654, оп. 1, а.е. 1, а.е. 48; ф. 2564, оп. 1, а.е. 1, л. 117, 161; ф. 2565, оп. 1, а.е. 1, л. 1, 115; а.е. 4, л. 1; а.е. 3 и 5, л. 1, 16, 33, 165.
14. Заповед на Инженерни войски № 11, 7 дек. 1920 год., ЦВА, ф. 26, оп. 1, а.е. 98;
15. Държавен вестник № 43, 27 май 1921 год. и № 249, 24 март 1923 год. Височайши указ № 7, 16 февр. 1923 год. ЦВА, ф. 1, оп. 1, а.е. 167, л. 9-12;
16. ЦВА, ф. 1, оп. 1, а.е. 160, л. 107; Указ № 37, 23 апр. 1921 год.; ф. 2564, оп. 1, а.е. 6, л. 1. Заповеди на ликвидационното бюро на жп полк № 9, 22 авг. 1923 год., пар. 1 и № 25, 10 юли 1925 год., пар. 1;
17. ЦВА, ф. 2564, оп. 1, а.е. 1, л. 16; Заповеди на министъра на железниците, пощите и телеграфите №№ 2, 24 юли 1922 год. и 2847/ 1922 год.

18. Царски указ № 60, 4 януари 1923 год. Закон за откриване на телеграфо-пощенско и железопътно училище;
19. ЦВА, ф. 1, оп. 5, а.е. 590, филм инв.№ 1322, Закон за Държавното железопътно училище;
20. Атанасов, Б. Психологически изследвания и прегледи на войника-железничар при постъпването му в казармата, Военноинженерен и свързочен преглед, 1942, кн. 5 и 6, с. 55 и 62-63;
21. Осми випуск на железопътното училище – Железопътен чиновник, № 20, 15 окт. 1932 год.;
22. Випускът станционери 1932 г. – Железопътен чиновник, № 8, 15 апр. 1933 год.;
23. Йосифов, А. Железопътните войски в България 1888-1945 год., ВИ, С., 1991; 1946 -1990 год.,ИК „Литавра“, С.,1996
24. Йосифов, А. История на Първа железопътна бригада 1965-1999, ИК „Зеница“;
25. Йосифов, А. Коловози на дълга, автор-колектив, ВИ 2017,с.105,127,137,181,200
26. Жотев, Г. ВНВТУ,, Т. Каблешков“-учебно заведение от нов тип, Железопътен транспорт,С., 1985,№2
27. Жотев, Г. За железопътния транспорт- средни изпълнителски кадри от нов тип. Железопътен транспорт,С.,1986,№9
28. Жотев, Г.100 години железопътно образование в България, 1889 -1989, ВИ,С.,1989
29. Жотев, Г. Висше военно транспортно училище,,Тодор Каблешков“,1922-1997
30. Каблешкова, Р. Тодор Каблешков ,С., 1988, с.18-20
31. Дойнов,Н. Железниците в България. С.,1952,с.141,153,158
32. Доросиев, И. История на железниците. С.,1935
33. Пашев, Г. От Цариград до Белово, София, 1965;
34. Бирданов, Г. Българската железница и нейните строители /1888-2016 год./, Изд. България, София, 2016;
35. Райков, Д. Училището;
36. В. „Железопътен воин“, 1966 – 1976 год.;
37. В. „Магистрали“, 1976 – 1989 год.;
38. Инженерните офицери в България 1878-2004, автор – колектив, ВИ, С., 2007 г.;
39. История на Отечествената война....т.1,1981,с.293, ЦВА,ф.23,оп. 1,а.е. 830, л.361-372
40. Железопътният транспорт в България 1866 -1983 г.,С., 1987,с.18,65,75
41. Каракехайов, Г., Животът ми във Войските;
42. Йотов, П., Китка здравец, разкази, С., 2018;

43. Йовков, Й., Те победиха, С., 2018;
44. Юбилеен сборник 2009 – 60 години 69-ти Втори Димитровски випуск /1949-2009/ на НВУ „Васил Левски“, НВАУ „Георги Димитров“, НВВУ „Георги Бенковски“;
45. Михайлов, Л., 2009; Научната слава на България. Висша книжовна школа „Сириус 4“.
46. 120 години Български държавни железници -колектив, Образование и наука, ЕАД, с. 11, 39, 51 , 57, 82, 109.